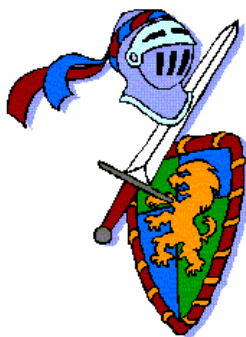

GRUPUL COLAR AGRICOL - ADJUD

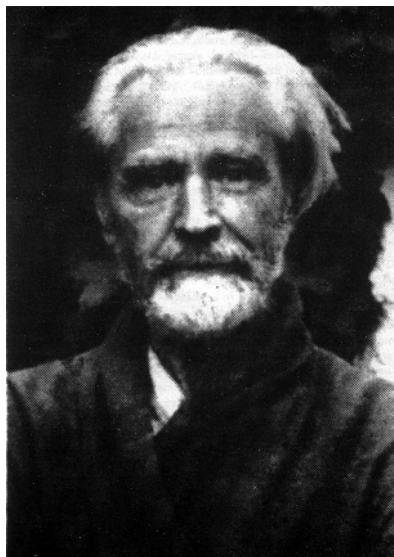

CONTRAATAC

- Revist de educa ie, cultur i literatur , pentru elevi i profesori -
îndreptat împotriva prostului-gust, imposturii i agresiunii imoral-antiartistice

WOLFGANG AMADEUS MOZART
(1756-1791)

VASILE VOICULESCU
(1884-1963)

Anul VI, nr. 16, martie-aprilie 2006

CUPRINS

- 1-Editorialul revistei **CONTRAATAC**: **Cine le-a dat/le d dreptul?... -** de prof. dr. **Adrian Botez**
- 2-Medalion: 250 de ani de la na terea lui WOLFGANG AMADEUS **MOZART**(1756-1791)
- 3-**Despre de azi i literatura de mâine** - interviu luat de c tre profesorul i criticul literar **Mircea Dinutz**, redactorului coord. al revistei **CONTRAATAC**, profesorul i scriitorul **Adrian Botez**
- 4- Cuvânt duhovnicesc de diminea : **C s toria ca tain (II)** – de preot prof. **Ion Munteanu**
- 5-Str ji ale culturii ortodoxe române ti: AST ZI – **VASILE VOICULESCU** (1884-1963)
- 6-Consacr ri literare: a- **Lumea st pe un elefant i elefantul pe o broasc estoas** ; b-**Salonul cu p pu i alienate** – proza elevei **MIHAELA PRODAN**, XI E, Colegiul Na ional „Unirea” - Foc ani
- 7-Porni luceaf rul...(debuturi i reveniri, ale elevilor G. .A. -Adjud – cenaclul revistei **CONTRAATAC**); **DEBUTURI: Delia Savin**, IX C , **Irina Birtolom**, IX B, **Ionela C lug ru**, IX B; **REVIN: Elena Chiril** , XI C, **Diana Bort** , XI C, **Mihaela Moscu**, XI B, **Alina Balan**, XI B
- 8-O altfel de lec ie de dirigen ie: **Memoriile unui fost elev**, de prof. drd. **Carmen S punaru** , absolvent a Liceului „Al.I.Cuza”- Foc ani (actualmente, doctorand la Universitatea din Osaka)
- 9-Jocul ielelor : **Între Presa adev rului i Adev rul presei** - de prof. **Mircea Dinutz**
- 10-Metafore despre art : **Cei trei cânt re i ai regelui**, de **Adrian Botez**
- 11-Paradidactica: **Ortodoxie/ vs/ globalizare** - de prof. **C t lin Mocanu**
- 12-Calea, Adev rul i Via a - eseuri ale elevilor: „**Visul**” **Occidentului**, „**Visul Str in t ii**”... - de **Diana Bort** , XIC, G. .A.-Adjud - i **V d...**, de **Delia Savin**, IXC – G. .A.-Adjud
- 13-Gânditorul de la Hamangia: **Necesitatea reperului moral-social stabil** - de prof. dr. **Adrian Botez**
- 14-Folclor sacral românesc: **Descântece** – de prof. dr. **Adrian Botez**
- 15-Aromânii - “**fra i di mum i di-un tat**”(III): **O istorie...**(2) - de prof. dr. **Adrian Botez**
- 16-Autori rememora i, texte reînvi ate: AST ZI: a-**Adam Mickiewicz** (1798-1855) – comemorare;
b-**Ion Minulescu** (1881-1944)
- 17-Pagina profesorului: **Educa ia fizic în Epoca Modern (III)** - de prof. **Gabriel Ilie**
- 18-Cine sunt i ce vor masonii(6): **UE i Sigiliul SUA** – de prof. dr. **Adrian Botez**
- 19-Profe ii despre România: **Destinul României, în Era V rs torului** - de Nechit Vinereanu
- 20-Cuvinte din b trâni (din în elepciunea oamenilor vechi...) – AST ZI: **Epictet** (50.p.Ch.-125 p. Ch.)
- 21-Un elev “n c jit”- **CAUT -M !/ 22-Un profesor “n c jit”** – de prof. **Mihai Valentin Sofronie**
- 23-S r âdem cu **Edward Lear**
- 24-Ultima or : a-**Mai exist m???**...; b-**Mu tiul Nicolae Manolescu**– de prof. dr. **Adrian Botez**
- 25-Po ta redac iei

*

Not : Responsabilitatea con inutului articolelor revistei apar ine exclusiv autorilor lor!

*

Editor: Editura Rafet – Râmnicu S rat

Redactor coordonator: prof. dr. Adrian Botez

Colectivul redac ional: prof. Mircea Dinutz(Colegiul Na ional “Unirea”-Foc ani), prof.C t lin Mocanu(G. .A.-Adjud), preot prof. Ion Munteanu (G. .A.-Adjud), prof. Gabriel Ilie (G. .A.-Adjud), prof. Mihai Valentin Sofronie(G. .A.-Adjud);

secretar de redac ie i casier: eleva ANDREEA LAZ R (XIB);

elevi colaboratori permanen i: Alina Balan(XIB), Irina Birtolom(IXB), Diana Bort (XIC), Ionela C lug ru(IXB), Elena Chiril (XIC), Simona Ivan(XIIC), Nicoleta Jalb (XC), Delia Savin(IXC), Lidia Tanc u(IXA), Elena Tara i(XIB), Costic Clatea (XC), Ilie Ivan(XIIB), Marius Iurac (XC);

Grafica: Alina Cristoiu(XG), Gabriel Vieru (XIIC)

Redactare computerizat : prof dr. Adrian Botez

Tehnoredactare i scanare: informatician Gabriela Pu ca ;

Multiplicare: laborant Elena Botez

- **Adresa redac iei:** str. Republicii, nr. 107, etajul I, camera 1, Adjud, tel. 640.68 1

Mul umiri singurei persoane oficiale adjude care sprijin revista noastr : domnul Primar al municipiului Adjud - ing. Constantin Armencea

ISSN 1841 – 4907

editorialul revistei *Contraatac*

Motto: "Nu ne aducem aminte ca în vreo epoc România s fi avut în fruntea ei, ca ast zi, un guvern du man intereselor i existen ei ei. Pentru întâia dat ni se -ntâmpl ca guvernul s reprezinte de-a dreptul str in tatea i preten iile ei zdrobitoare(...)" – MIHAI EMINESCU, art. ["Nu ne aducem aminte"], din ziarul *TIMPUL*, 6 iunie 1879

CINE LE-A DAT / LE D DREPTUL???...

Cum ne este obiceiul i vorba - noi nu atac m, ci **contraatac m**! Se apropie, cu vitez , anul intr rii **României Neîntrebate**, în UE (!!! - da, **neîntrebate**, c ci România nu înseamn numai Pre edinte i o ga c de politicieni i de ziari ti, necinsti i i/sau iresponsabili! - ci to i oamenii care vor suferi, de zeci de ori mai mult decât sufer azi!!!) - i ne vedem sili i s reac ion m la prev zutul dezastru economic i spiritual, care va urma acestei intr ri. Cine tie ce-au jurat i cui au jurat, I CU CE BENEFICII PERSONALE S -AU ALES - guvernân ii no tri, de azi i de ieri - de se dau peste cap (peste capul lor...), s fac , **peste capul românilor!!! - i în pofida interesului na ional** - acest gest, echivalând cu **PACTUL CU DIAVOLUL?**

Puterea corupe groaznic, ca i banul/bog ia...Pe to i oamenii de bun -sim , îi cuprind revolta i grea a, concomitent, când v d cum se îmbuib de neru inat guvernân ii no tri (aceia i, ieri i azi!), votându - i fel de fel de indemniza ii, sporuri, pensii, automobile de lux, mofturi - "mo tenind"(!!!) milioane i milioane de euro de la m tu i, soacre... - în vreme ce **NU** se g sesc bani pentru **înv mânt i cultur - adic pentru viitorul i pentru garan ia evolu iei spirituale ale unui neam!**

Însu i faptul de a te îmbog i este o dovad de teribil prost -gust! Înfrigurarea crea iei autentice (artistice, inginerie ti ori vizionare, de Arhitect în Serviciul Sacru al Neamului) - exclude îmbog irea material - nu ar l sa r gaz, niciodat , pentru îmbog ire!!! - iar dac banii ar veni involuntar spre omul -creator, în cantit i indecente - acesta ar fi obligat s fac precum l-a înv at Hristos, prin exemplul S u (de nu cumva ateismul de-abia de-acum începe!): ar trebui s d ruiasc totul, înafar de darul de la Dumnezeu: geniul creator!

Dar îmbog irea guvernân ilor unei ri - nu e doar indecent sau de prost-gust : este criminal i tr d toare.

"P rin ii patriei" au fost chema i la cârma statului S SE AUTOSACRIFICE - pentru neamul lor i pentru patria lor, **pe care au fost chema i s le slujeasc** - iar ei, iat , **î i tr deaz misiunea i pe cei c tre care au misiune** - i- i pun straturi de osânz , peste neru inarea vinovat , de iude ale Neamului.

Privind istoria ultimilor 16 ani, vedem c România n-a avut parte, la guvernare, decât de iude - tr d tori i mârłani. De indivizi paranoici, care se cred în posesia unor for e extramundane - pe care nu le au. Cine- i poate permite, afar de Dumnezeu, s trimit la moarte pe fiii unui neam, s cheme pericolul mor ii peste capul neamului lor - s implice un întreg neam în combina ii politice letale, f r cons im mântul direct al acelui neam? NIMENI !!! Regii (ca monarhi absolu i) o f ceau, cândva - dar aveau scuza c sunt ale ii/trimi ii/reprezentan ii lui Dumnezeu, pe P mânt. Iar de -or fi gre it, sau au în elat, sau min it - au pl tit scump, prin revolu iile-comploturi, care i-au lovit cumplit, poate nemeritat de cumplit, în secolele XVII -XX. Noi tim c **principii no tri medievale eroici** (i total nedemocratici!) - au angajat poporul doar în **r zboaie sfinte**, de ap rare i eliberare (iar cuvântul "sfânt" era cunoscut i cânt rit bine de limba lor - nu cum fac, azi, responsabili cu Halloween-ul, din Washington i de pe Wall Street...).

Dar **pre edin ii** (nu intereseaz a a-zi ii "monarhi constitu ionali"!) - pre edin ii, oamenii g tilor, numite "partide" (de atât de multe culori - i de un **unic jigodism!**) - pre edin ii vremurilor noastre, rilor noastre? Ace tia oscileaz , vorba pre edintelui b trân, Hockstader, din filmul *Candidatul (The best man)*, SUA, 1964, al regizorului Franklin J. Schaffner: **"între nemernici i nemernici pro ti"**...Catastrofele de azi, pre edin ii ahtia i de-o putere pe care niciodat n-o merit , pre edin ii-ling i ai "Marelui Licurici", pre edin ii -clovni, care n-au nici m car acoperirea dreptului divin - ci p c leala "votului universal"!!! - dat de mase ignorante i drogate/sedate informa ional ? **Pre edin ii din România, s zicem! Î i permit s ia decizii istorice - interne i, mai ales, externe!!! - care lezeaz ,**

biologic i spiritual, Neamul Românesc - f r s organizeze m car referendum-uri! Î i permit s-o fac pe Sfin ii Sisoe, dezvoltând (cu fesul de balamuc pe cap, i h h ind cu sticla de ampanie "la mu tiuc"...) adev rate c ultiuri religioase, stupide i stupefiante (culmea, **ei** îl blamau pe Ceau escu, pentru cultul personalit ii !!! - p i, Ceau escu era un aristocrat, pe lâng ace ti vânz tori de piei de clo c !!! - nu se tr gea de bârne e cu to i golanii, ca ultimul ef de brigad , de la Agnita - Botorca...Ceau escu **chiar conducea!** - cum, asta-i alt discu ie...) : **cultul c nii de ap din care au b ut ei, cultul erve elului cu care s-au ters la preasfânta lor gur b loas , cultul linguri ei sacre, pe care i -au vârât-o în...!!!** Î i permit, deci, s considere c , pe acest p mânt al României, vie uie te Poporul Cretinilor!!! Cine le-a dat acest drept???

Cine le-a dat/le d dreptul:

1-d-lui Iliescu – **pre edinte!**, de a recunoa te, în 1991, abera ia politic sovietic numit "Republica Moldova" - aruncând, în mâinile ru ilor ("rusofonilor"...), din nou, **provincia curat i sfânt româneasc - Basarabia (a St pânilor Soarelui)?**

2-d-lui Constantinescu – **pre edinte!**, s deterioreze ireversibil rela ia istoric a României cu Serbia (ultimul stat est-european mândru-na ionalist!!!) i s nimiceasc românii din Banatul sârbesc, prin acordul dat SUA, în 1999, de a utiliza aerodromurile din Timi oara i Arad, pentru bombardierele ce plecau spre a -i asasina pe românii din Novi Sad i pe patrio ii sârbi din Belgrad etc.?

3-aceluia i domn Constantinescu – **pre edinte!**, de a semna (dimpreun cu Ministrul de Externe, Adrian Severin, nepotul lui Silviu Brucan-Bruckner) Tratatul cu Ucraina, din 1997, prin care România cedeaz (f r presiune militar !) cazacilor, "de bun -voie i nesilit de nimeni", Nordul Bucovinei, Sudul Basarabiei, inutul Her ei, Insula erpilor, cu tot cu platoul submarin petrolifer al M rii Negre (s mai punem la socoteal i suspecta neru inare a Ucrainei, vis -à-vis de Canalul Bâstroe, prin care se distruge rezerva ia, unic în lume, a Deltei Dun rii ??? - neru inare pe care nu i-ar fi permis-o, **în veci**, cu Ungaria, spre exemplu... - Ungaria, c reia-i permitem s confec ioneze, între Adjud -Pa canii, **ara Ceang ilor!!!**);

4-d-lor Iliescu i B sescu - **pre edin il!**, de a angaja România în r zboaie complet str ine de int eresul na ional i de tradi ia istoriei române ti - compromi ând Armata Român , **ca institu ie de ap rare a teritoriului na ional!!!** - trimi ându-ne fiii, pe 30 de argin i, în Afghanistan, Irak etc. etc. (c ci r zboaiele în care ne târ sc interesele SUA urmeaz **linia ro ie a petrolului!** - C pc unul American aduimec , n rile c scându- i, pân în Kamciatka!!!; "A fost sta ia Irak! Urmeaz sta ia Iran, cu peronul pe stânga...");

5-aceluia i domn B sescu – **pre edinte!**, s bage România, în 2007 (îndesând-o cu piciorul!), în viesparul economic al UE ?(i în genunchi!!! - f r s negocieze, cu UE, **PRETEN IILE NOASTRE!!!** - nu doar pe cele ale komisarilor neo-ceki ti vestici!!! Trebuie s înceteze s ne intereseaz sfaturile - extrem de pervers i agresiv interesate... - ale str inilor : TREBUIE s ne intereseze doar rezolvarea necazurilor REALE ale rii, [re]dobândirea ONOAREI NA IONALE, a unui REAL prestigiu al rii!!!).

Degeneratele, sifiliticele neamuri ale Occidentului ne -au istovit în **s r cie provocat** , cu ajutorul Marii Finan e Interna ionale - i-acum fac tot posibilul s îngenuncheze în umilin pe urma ii singurilor oameni vechi, puternici i s n to i spiritual ai b trânei Europe: **traco-illyirii - românii i albanezii!!!**

Pe cine dintre noi, cei de rând, a întrebat d-l B sescu (dup o prealabil i corect informare asupra chestiunilor în discu ie!!!) dac accept jaful paralizant din partea UE, dac accept renun area României-Neam la suveranitatea na ional (cea câ tigat cu atâtâ sânge istoric!!!), dac accept umilirea religios-cultural etc. - i, în primul rând, dac accept transformarea României într-o colonie a tuturor veneticilor, într-o pia ieftin , de tip Africa secolelor XVII-XVIII - de desfacere a tuturor infec iilor Vestului? i asta, când Fran a ("farul" de alt dat al României!) i Olanda, anul trecut (2005), au respins, PRIN REFERENDUM! - Constitu ia UE, fabricat de masonii **atei de la Strasbourg-Bruxelles...;**

6-aceluia i domn B sescu – **pre edinte!** - s permit i s favorizeze reluarea irului de ocupa ii str ine asupra teritoriului românesc? (întrerupt de comunistul Dej, în 1958, prin convingerea, exercitat asupra rii Sovietelor, de a- i retrage Armata Ro ie...) - permi ând (din nou, **f r referendum!!!**) constituirea unei re ele de baze militare ale noului invadator/n v litor mondial: **"cruciatul"-killer mondial - SUA.** (S nu-i uit m nici pe d-nii Iliescu-Geoan , care au acceptat, în 2002, ca militarii SUA s nu fie supu i CPI... i nici

legislației românești - situație singular - în lume!!! - a se vedea cazul **Teo Peter: vinovat e mortul - care, de fapt, nici n-a existat!!!**).

7-aceluiași domn Băsescu - **președinte!** - dar și domnilor Iliescu și Constantinescu - **președinți!** - s-a desființat eze statul român? Căci un stat care nu e în stare să - și apere propriii cetățeni (a se vedea cazurile din 2006, Teo Peter, Virgil Brescan - victime ale militarilor americani, aflați pe teritoriul românesc! - dar și marinarii români, abandonați ceretoriei, chiar morții - prin toate porturile și junglile lumii...) - un stat în care consilierului prezidențial (al d-lui Constantinescu - 1999), Remus Opriș, și se refuză, de către prefectul Covasnei, **chiar dreptul de a coborî din mașină!** (era „pământ secuiesc”, după mintea și dorința UDMR!!!) - încetează de a mai exista, **de iure**, dar și **de facto** - „care va să zică că nu mai există”!!! (În cazul Opriș, era vorba de încercarea de a cerceta problema dării afară din propria mânăștire - **de pe pământul României, se zice...- , fără altă motivație decât cea a etniei!!!** - a unor cugăr și greco-catolice, române... - de către autoritățile județului Covasna!!! **Toate guvernările de după 1989, au adus, la conducerea României, antajista UDMR - cea complet neloială**

României!!! Dacă acum, când încă nu suntem în UE, ne-am pierdut autoritatea statală - cum vom arăta, ce statut vom avea, odată intrată, oficial și definitiv, în UE??? ”Se spărie gândul...” Dar cum naiba ungurilor din Ungaria, grecilor din Grecia, francezilor din Franța etc. etc. li se permite să aibă o statalitate a a de evident, chiar ofensiv, violent - că nu crâcnețe în front nici o minoritate, nimeni nu îndrăznește să le conteste autoritatea teritorială - statală și nimeni nu le ia infractorii/criminalii de sub nas, și-i judece în SUA sau în Burkina Faso???)

Nu mai punem la socoteală, aici, strategia meninării stării de mizerie/sărăcie perpetuă, a poporului român - nici dez-industrializarea României, **nici măcar nemernicia acceptării ideii (și „întrupării”) ideii, prin extrem-abuzivă “comisie Elie Wiesel”!), induse de Marea Finanț Mondială Evreiască** (cf. Norman Finkelstein, *Industria Holocaustului*, Antet, 2001), **precum că România ar fi fost Patria Holocaustului!!!** - și nici nu mai aprofundăm, aici, ocupația străinilor în informațional-economic, prin a-zisă “privatizare” către cele patru vânturi - **privatizare a tuturor sectoarelor STRATEGICE ale economiei (și de relaționare interumană!) ale României:** băncile, petrolul, oelurile, Romtelecom-ul, industria de armament, laminatoarele (cine mai răspunde de asasinarea lui Victor Săbălean, liderul sindical de la *Teapro*-Iași, care, singur, strigase despre trădarea națională, în urma căreia, folosind mâna criminală a cehului Priplata, vesticii au scăpat de concurența industrială europeană a României???) etc. etc. - și deschiderea largă a porților, pentru penetrarea serviciilor secrete românești, de către cele străine - și, evident, potențial-concurențe!!; cum e posibil, în aceeași ordine de discuție, că învățământul, cultura, sănătatea românilor - să fie date, spre “priveghere”/**priveghi**, UDMR-ului???. (Să mai repetăm, oare, ceea ce oameni de tipul, cultura și caracterul cetățenilor Paler și Cristoiu nu obosesc să spun, că niște Casandre - că România a devenit, de multă vreme, prin sfidarea dementă a interesului național - **o țară bananieră**?...).

Nimeni nu le-a dat sus-numii lor domni aceste drepturi!!! Să nu se prevaleze de rezultatul votului “universal”, căci votul nu presupunea confirmarea populară a predațiilor necondiționate asupra noastră, și, de asemenea, străini!!!

Nimeni nu și-a votat pe escroci și afaceriști - și, totuși, ei conduc țara/lumea!!! Numindu-se ei cum s-or numi: UE, NATO, FMI etc. - ori tarabagii unsuroși, de duzină, de prin bazarele levantin-orientale! De 16 ani avem, deci, în România, o dictatură și o tiranie a mecherilor și escrocilor - mult mai periculoasă decât cea dinaintea de 1989: **tirania cu mască liberal-social-democratică, trădătoare a interesului național românesc - prin care România este pusă la cheremul oricărui/primului borfaș internațional!!!**

Jafă, trădare, dispreț total pentru **dreptul divin al poporului român!!!** Nu suntem tâmpiți, domnilor - ci am ajuns excesiv, condamnatibil de pasivi, ori prea toleranți și răbdători!!! **Dar se vor înălța, împotriva voastră, “ridicați pe sfinte ciolane”, toți morții din Mausoleul de la Măreștii!!!**

“Cum nu vii tu, epe Doamne...”Că și Moise, care și-a plimbat pe evrei 40 de ani, prin deșert, a teptând și moară generația veche, cu mentalitate de sclavi - și noi va trebui să teptăm cam tot vreo 40 de ani (cine apucă - cine nu...), ca să moară generația de indivizi cu mentalități de lichele. Dacă nu și-or lăsa cumva, în urmă, ca moștenitori, copiii - puștii de acali și de hiene...Dar, atunci, se va pune întrebarea: **Cine**

ne tot dă nou , oamenilor simpli, dreptul să tot alegem, în fruntea noastră ,
îi pentru pierzania Neamului Românesc - astfel de monstri spirituali????...

Dacă îi tinerii de mâine vor alege tot ceea ce (îi cum) au ales, mereu,
bătănie de azi - “patria este în pericol”... (prof. dr. Adrian Botez)

***

medalion - mozart 250

WOLFGANG AMADEUS MOZART (1756-1791)

Născut pe 27 ianuarie 1756, la Salzburg. Compozitor austriac - genial. Excepțional precocitate a talentului: la 6 ani - clavecinist virtuoz, la 8 ani - compune primele sonate, la 11 ani scrie o operă bufă - *La finta semplice* (Naiva prefăcut), la 12 ani o a 2-a operă - *Bastien et Bastienne* - iar la 14 ani dirijează, la Milano, o altă operă a sa, *Mitridate*, după piesa lui Racine. În cursul celor 15 ani torțioși prin Europa, cu tatăl, Leopold - el îi desvârșește cultura muzicală - ca interpret și creator - prin contactul pe care l-a avut cu muzicienii de seamă ai timpului său - ca Johann Christian Bach și Padre Martini. Reîntors la Salzburg, M. intră ca maestru de capelă în serviciul arhiepiscopului Salzburgului. Pleacă, apoi, la Paris și, în cele din urmă, la Viena - unde va rămâne până la moarte.

Creația sa este “monument nepieritor ridicat virtuților ilor poporului austriac și aspirațiilor sale cele mai nobile, exprimând cele mai calde și firești sentimente umane, bucuria și dragostea de viață” (Zeno Vancea).

M. a lăsat peste 750 de lucrări (23.000 de pagini de muzică !!!): 22 de opere, 41 de simfonii (ultimele 3 sunt socotite capodopere ale simfonismului clasic), 28 de concerturi pentru pian și orchestră, 7 pentru vioară și 12 pentru diferite alte instrumente și orchestră, 47 de lucrări pentru formații instrumentale de cameră, numeroase piese pentru orchestră (serenade, suite etc.), piese pentru solo instrumental sau vocal cu orchestră, cantate, compoziții religioase (printre care și celebrul *Requiem* - comandat de un sumbru necunoscut, care nici nu s-a mai arătat vreodată; lui M. i-a apărut, această ciudată comandă, drept **prorocirea propriei sale morți** - și, într-adevăr, moartea îl ia pe M., înainte ca acesta să termine *Requiem*-ul...) și peste 500 de piese instrumentale și vocale mai mici (sonate pentru diferite instrumente, lieder etc.). M. este socotit cel mai strălucit reprezentant al simfonismului de până la el, întrunind, în muzica sa, elementele stilistice ale timpului, așa cum s-au dezvoltat în cadrul colii de la Mannheim, în coala italiană și în cea vieneză, ilustrat de contemporanul său Joseph Haydn (maestrul care, destul de bătrân, ascultând compozițiile copilului M., declară, cu onestitate, că nu auzise, în viața lui, muzică mai frumoasă!). Cu lucrările sale de operă (modele incomparabile, prin simțul dramatic și forța de caracterizare a personajelor: *Răpirea din serai*, *Nunta lui Figaro*, *Don Juan* - *Don Giovanni* etc. - ultima, *Così fan tutte* - sau *coala Aman ilor* - a fost comandată de Iosif al II-lea; mort în 1790, Iosif al II-lea nu mai apucă să vadă și aud opera comandată...). M. pune bazele operei naționale germane (mai ales cu *Flautul fermecat*), ca protest împotriva hegemoniei exercitate de opera italiană în toată Europa. Aceiași operă poartă în structura ei și germenii romantismului, care avea să -i găsească împlinirea explozivă în creația compozitorilor de operă din prima jumătate a sec. XIX.

Este persecutat cumplit de masoneria vieneză (din 1784, M. este membru, din convingere, al Masoneriei), pentru dezvăluirea unor secrete ale “Templului Masonic”, în opera *Flautul fermecat*. Între 1789-1790 - deprimat și cu mari probleme financiare - compune extrem de puțin. Își scrie, afectuos, lui Constanze (iubită, dar puțin în inima lui și o iele...) - dansează prin cameră, cu Constanze (cât timp aceasta va mai locui cu el...), pentru a nu fi epuizat de frig - dar nu mai are elevi la meditat, operele nu îi se mai reprezintă (după reprezentarea, în vara lui 1791, a operei *Flautul fermecat*)... *Clemența lui Tito* - scris pentru Leopold al II-lea - trece neobservat... Salieri, dușmanul său de-o viață, concurentul său la grațiile Curții Imperiale (a lui Iosif al II-lea, apoi a lui Leopold al II-lea) - câștigase... Sau, așa credea acesta: de fapt, numele de Salieri există numai pentru că M. a fost chinat de intrigile lui Salieri... Degeaba compune M. *Cantata francmasonică* - Masoneria nu iartă... M. moare, într-o scrisoare și singuratec împlinite, la 5 decembrie 1791. Mulți spun că a fost otrăvit. Nu era nevoie de otrăvire reală - cât vreme sufletul îi fusese distrus - moartea devenind, pentru el, atât de viu și veselul, zglobiul, cu un IMENS SUFLET DE COPIL! - o lumină chemătoare și izbăvitoare (cf. *Requiem*-ul). A fost înmormântat în groapa comună a răzicilor... Un tablou de epocă arată că, în chip de convoi funerar, M. a avut un... câine...

Constanze a rămas văduvă, cu 2 copii, dar, după scurtă vreme, “neprevăzută” soare îl uită, și ea, pe M. - și se recștorește... Noi, însă, azi, ascultându-i muzica, vrăjii - n-avem cum să-l uităm! “Există compozitori proști, compozitori buni, compozitori excepționali - și, apoi, **EXISTĂ MOZART!!!**” Veșnicul și veselul și inegalabilul și imprevizibilul și inexplicabilul MOZART - însuși SPIRITUL MUZICII.

Dacă pe 27 ianuarie - măcar în această zi!!! - toate discotecile din lume ar fi obligate să transmită numai muzică de MOZART - credem că tinerii ar cădea pe gânduri, asupra **adevărurilor ritmice** ale vieții și sorții lor... și nu ar fi un început deloc rău, pentru existența lor terestră...(**A. Botez**)

interviul revistei *contraatac*

AST ZI:

DESPRE TÂNĂRUL DE AZI ÎN LITERATURA DE MÂINE

Existența poetului și profesorului **ADRIAN BOTEZ**, încă din 1998, când semnaturile noastre s-au întâlnit în paginile “Salonului Literar”. Apoi, au venit dinspre Adjud informații trunchiate, texte de o mare densitate, urmate de tăceri, apoi, din nou, texte!...Cu jenă recunosc: primele volume, apărute în 1998, nu m-au atras în mod deosebit. Pentru a nu fi în eles greșit, precizez că toate cărțile sale au o frumusețe adâncă, ce se lasă descoperită mai greu, dar care te stăpânește pentru mult timp!!!...Am fost, recunosc, condamnatul de superficial, trecând cele 2 cărți (ale “debutului...”) la “lecturi amânate”. Mai târziu, aveam să înțeleg că singurul care a avut de pierdut am fost eu!!!

Adevărata mea întâlnire cu omul și poetul Adrian Botez, pe care aveam să-l descopăr cu o lacomă **umiră**, s-a produs, grație unui prieten comun, abia în anul 2003. De atunci, am devenit un cititor împătimit și pe deplin motivat al literaturii acestuia, pe care-l consider unul dintre cei mai distinși critici ai meleagurilor vrâncene. L-am citit și l-am comentat cu plăcere, cu respect, cu grație. Iată cum s-a întemeiat, în doar opt ani editoriali, o operă care impune respect, nu numai prin proporții și varietate, cât și prin calitate:

-*Jurnal din marea temni interioară*, Ed. Axa, Botoșani, 1998;

-*Rog Inorog*, Ed. Salonul Literar, Focșani, 1998;

-*Povestea unui colecționar de audiențe*, Ed. Corgal Press, Bacău, 2003;

-*Epopeea Atlantică*, Ed. Corgal Press, Bacău, 2003;

-*Eu, barbarul*, Ed. Casa Scriitorilor, Bacău, 2005

-*Crezuri cretine - 70 de sonete cruciate; Van Gogh - perioada Borinage(tumorile artei)*, Ed. Casa Scriitorilor, Bacău, 2005.

La aceste ase volume de poezie, se adaugă volumul de analize mitopoetice *Prigoniți cavalerii ai Mielului*, Ed. Fundației Aromâne “Dimandarea pământului”, București, 2000 și volumul de *Basme - pentru copii, pentru oameni mari și pentru foarte mari oameni*, Ed. Corgal Press, Bacău, 2004.

Spre sfârșitul anului 2005, reușește să îți tipărească - în sfârșit - teza de doctorat: *Spirit și Logos, în poezie eminesciană*, Ed. Rafet, Râmnicu Sărat, 2005 - teză susținută pe 14 februarie 1997, în fața unei comisii alcătuite din profesori universitari, cercetători științifici, eminescologi de o valoare incontestabilă, între care reținem numele lui **Mircea Borcil** (Universitatea “Babeș-Bolyai” - Cluj-Napoca), **Iosif Cheie-Pantea** (Universitatea din Timișoara), **Livia Cotorcea** (Universitatea “Al.I.Cuza” - Iași), **Roxana Sorescu** (cercetător științific principal I, la Institutul de Istorie și Teorie Literară “G.C. Ionescu” - București) - și, nu în ultimul rând, **Dumitru Irimia** (îndrumătorul de excepție al tezei de doctorat), de la Universitatea “Al.I.Cuza” - Iași.

Intrând într-o corespondență susținută, am aflat lucruri minunate despre omul și profesor, despre devoțiunea acestuia față de catedră, încrederea sa nedeșmințită în valorile spirituale și în puterea de regenerare a **naturii umane**.

Între omul și dascăl, între acesta și omul de condei - nu există nici un fel de granițe: același fluid vital circulă de la unul la celălalt. Concluzia? Universul se află în continuă expansiune prin topirea ultimelor limite fizice, sub presiunea constantă a pasiunii și gândului de întemeiere. Drept pentru care, i-am adresat următoarele întrebări:

REPORTER – Spune i-ne, domnule Adrian Botez, când a i dat examen de admitere la Universitatea “Al.I.Cuza” din Ia i (1974), a i tiut c ve i fi profesor? A i vrut asta cu adev rat? Întreb, pentru c întui ia îmi spune: cariera de cadru universitar sau cercet tor tiin ific v-ar fi fost cu mult mai potrivit . M în el oare?

“Mi-e foarte greu s -mi da seama cum am ajuns cu picioarele pe p mânt - adic (...) o pacoste de profesor!” (...)<<Nu te teme de moartea ta - teme-te de o via netr it !>>”

ADRIAN BOTEZ - Când am dat examen, în 1974, la Facultatea de Filologie (a a se chema, pe atunci...), din cadrul Universit ii “Al.I.Cuza”, din Ia i - nu voiam altceva decât s p trund undeva unde puteam s afl u mai mult despre multe i, mai cu seam , s m organizez interior. Nu cred c , în primii doi ani, am luat, m car o clip , în serios, gândul c voi preda în fa a unor elevi în b nci.

Mi-e foarte greu s -mi dau seama cum am ajuns cu picioarele pe p mânt - adic , s m împac cu gândul c voi fi pentru al ii, ceea ce nu mi-a pl cut la al ii, când au fost pentru mine: adic , o pacoste de profesor!... Habar n-am cum am ajuns profesor de liceu. Doamne m iart - reparti ia guvernamental , ce altceva s m fac profesor de liceu?!

... i-am ajuns la Liceul Agroindustrial din Adjud. sta era, pe vremea aceea, când 60 % dintre filologii absolven i tr geau la ramele lotcilor, în Delt - un post “extra”! Ar fi fost mai potrivit, pentru mine, un post de cadru universitar sau de cercet tor? Poate. Studen ii sunt mult mai stabili psihic, mai hot râ i -orienta i profesional etc. A fi avut, a avea i azi (poate mai mult azi, decât atunci!) - multe s le împ rt esc - s ne împ rt im. S înaint m, um r la um r, spre/în tainele lumii Cuvântului Sacru... Dar, dac era interzis - ce era s fac? Iar când au încetat a mai fi interzise examenele pentru asisten i universitari (dup 1990) - eram, deja, prea prins de munca mea la liceul meu. A a îmi place s -i zic: liceul MEU.

Mi-a f cut cineva, un amic (cu ghilimele sau f r ...) - prin 1990-1992, teoria rat rii mele profesionale - pentru c nu sunt în Bucure ti...în buricul P mântului... M-a durut pu in - apoi, m-am gândit: **“A fi ratat** înseamn c ai dat chix în tot ce-ai f cut - a fi inutil i a te situa pe bilan zero, dup o via de om. Chiar am dat chix în tot ce-am f cut? Nu cred, din moment ce unii dintre elevi (nu to i, c atunci a fi hipnotizator, nu profesor!) sunt aten i la ora de Român i de Via , pe care o in - sunt aten i la ce le spun - ba chiar (rar, dar nu deloc i niciodat !), mai spre finalul orei, într într -un dialog (aprins de dorin a de cunoa tere) cu mine. Se înfl c reaz i ei, înconstrându -se cu mine! Învie!!!... i, dup ce- i termin stagiatura prin liceu, m salut , m telefoneaz - chiar îmi cer sfaturi etc. Unii - pu ini - dar nu deloc i niciodat ! i, în definitiv, n-are i Bucure tiul pro tii lui? Ba, slav Domnului! i dac , în Bucure ti, sunt de 150 de ori mai mul i oameni, decât în Adjud, atunci i vocea mea s-ar auzi de 150 de ori mai slab i distorsionat decât se aude aici unde sunt!” i am concluzionat c , din moment ce, de pe locul meu de profesor de Român , sunt util (m car “vocal”!) unora (pu ini - dar nu deloc i niciodat !) - atunci teoria amicului , despre ratarea mea - cade. Poate c am gre it ori m-am pripit, când am tras aceast concluzie Dar, în definitiv, când î i place ceea ce faci, i când faci cu toat inima o munc , prin care nu numai c nu faci r u nim nui, ci chiar (din când în când i din întâmplare...) mai faci i bine(sau iese bine, pur i simplu - ceea ce înseamn c a trecut pe-acolo, pâ - pâ , i Dumnezeu - în plimbare ori din plictiseal ...) - ce s vrei mai mult de la via ? ”Nu te teme de moartea ta, teme-te de o via netr it !” - spunea, în 2002, regizorul american Jay Russell.

REPORTER – A i regretat vreodat c a i devenit profesor?!...

“Munca de profesor se aseam n mult cu aceea de preot: trebuie s ai har i trebuie s fii con tient de MISIUNEA TA!”

ADRIAN BOTEZ - Poate - uneori, când plou afar , ori când m dor din ii... i dac -a sta s regret - ce-a câ tiga? A pierde vreme pre ioas - i-abia atunci ar exulta de satisfac ie amicul cu ...ratarea. Stimate domnule profesor, de-a lungul acestor aproape trei decenii de munc în liceu, mi-am îndr git “specimenele” mele, cu care lucrez. Tinerii sunt interesan i i plini de surprize (de tot felul, evident!).

De pe orice pozi ie social ori profesional , un om poate s - i ajute semenii. Evident, diferen iat - dar totul e s cread în ceea ce face! **Am constatat, mai ales, c munca de profesor nu-i ca altele - se aseam n mult cu aceea de preot:** trebuie s ai har i trebuie s fii, f r nici un moment de ov ial , con tient de MISIUNEA TA. To i oamenii i fiecare în parte au câte o misiune - dar “calea regal ”-alchimia sufletelor nu poate fi realizat decât de pe pozi ia de “ravvi”, “înv tor” - maestru. Preot ori “dasc l” - azi. Mul i vor râde, cum o i fac, de prea mult vreme (e un răs care m plictisea te!) - **dar profesorul are i trebuie s aib**

în el ceva mistic. N-are??? - atunci, s se dea la o parte: **o ma in de sp lat rufe e infinit mai util decât un profesor f r har i con tiin a menirii, f r aura mistic** . De-aceea eu dau din umeri a lehamite, când aud prostiile astea cu “productivitatea” i “rentabilitatea” colii - cu necesitatea informatizării revoluționare a colii române ti... Calculatorul, pe post de paleativ universal...Le-am auzit, unele, i pe timpul lui Ceau escu, Dumnezeu s -l ierte - le aud i-acum, spuse de ni te guri ce se zice c nu apar în unor cizmari. Se vede c , pe din untru, pro tii care ne conduc azi poart “stofe”(spirituale) cu mult mai gro solane decât cele de cizmari. Ingineri ca T riceanu, Hârd u, sau ni te nenoroci i de contabili ca vicepremierul Pogea sau Sebastian VI descu, de la Finan e (cu nimic mai breji decât PSD -i tii anteriori!) n-au habar de înv mânt, de misiune spiritual . Materialismul dialectic? P i, abia acum e la putere - i înc la ce putere: globalist !!!**Nu, nu calculatoarele vor da cei 7 ani de-acas , pe care mul i tineri sunt pe cale s -i piard , tot a a cum p rin ii lor sunt pe cale s -i uite!!!** Munca de profesor trebuie s fie, în primul rând, **FORMATOARE DE SPIRITE I PERSONALIT I BENEFICE RII I TERREI!!!** Informa ia, a a cum se d azi, pe P mânt i în coli, este n ucitoare i redundant . N-avem nevoie, pentru a repara stric ciunile de pe Terra, de tehnic , în pr imul rând - ci de **bun-sim i de con tien /responsabilitate**. Or, astea nu se dobândesc prin calculator, ci prin educa ia de la Suflet de “ravvi” - la Suflet de ucenic. Tradi ia, de! “sireaca”...Ini ierea întru omenie nu este posibil prin calculator.

i acum, la finalul divaga iei mele - v pot spune, r spicat: **nu, domnule profesor - n-am cum s fiu în toate min ile - i, totodat , s regret c Dumnezeu m-a hot rât a fi profesor: ori una, ori alta** . Ori una (nebunia), ori alta (con tiin a celei mai nobile i mai utile misiuni de pe Terra, mai ales în aceste veacuri de cump n ale umanit ii terestre - misiunea de “ravvi”, de de tept tor i responsabilizator de con tiin e, în gr dinile firavelor flori ale omenirii). i mai e ceva: a fi dasc l (indiferent de salariu!!!) e o profesie care necesit **tiin a lec iei fundamentale a solidarit ii spirituale**: dac n-ai camarazi buni de echip , în cancelarie (i eu, la coala mea, din fericire, am - mul umitor de mul i, i buni - unii chiar foarte buni!) - munca ta este, cel pu în par ial, anulat ; dac n-ai (i nici nu tii s -i faci) camarazi buni i de n dejde i bun - credin , printre elevii unei clase - iar i, munca i-e îngreunat , pân la imposibilitate. Iar în privin a asta, atmosfera de atroce egoism, cultivat de societatea terestr de azi - aduce mari i extrem de serioase greut i i incertitudini - enorme i, parc , premeditate deservicii înv mântului!!! Nu m feresc s-o afirm: **criminal** deservicii - pân la a schi a chiar un veritabil genocid spiritual planetar! i, colac peste pup z , ca la baschet, se adaug i puzderia gre elilor noastre personale!!!

REPORTER - Ce înseamn ora de curs, pentru dvs.? Cât de confortabil v sim i i în mijlocul elevilor?!...

“...eu cred în necesitatea form rii elitelor, pur spirituale i cinstite valoric - înc din coala primar ”

ADRIAN BOTEZ - De obicei, pozi ia mea fizic , în sala de clas , este **în fa a elevilor**. Dar, evident, n zuiesc s fiu (spiritual, în primul rând) - în mijlocul lor. În definitiv, aceasta este i pozi ia preotului/pontifex: **chiar în sufletul lor** - s iscodesc ce nu merge, de i ar putea i ar trebui s mearg . Uneori izbutesc - de multe ori - nu. i m condemn foarte sever, de câte ori nu izbutesc (din oboseal , superficialitate, lips momentan de concentrare etc.) s m plasez în sufletul elevului/elevilor. Nu a tuturor, fire te - eu nu cred în înv mântul liceal de mas - ci **A SE DA ANS TUTUROR CELOR CARE TIU I VOR S - I FOLOSEASC ANSA VIE II**: eu cred în necesitatea form rii elitelor, **PUR SPIRITUALE i CINSTITE VALORIC** - înc din coala primar . E un ideal nebun? Poate - dar ar trebui s fim, cu to ii, sau tot mai mul i, obseda i de această nebunie - singura garan ie a evolu iei spiritualit ii ter estre, singurul mijloc prin care se poate garanta un viitor bun, cu adev rat bun, pentru omenire!!!

Ora mea de curs? **Aparent, este o continu divaga ie, spre a “acoperi”(galopul disper rii!)/dezv lui cât mai mult din ceea ce coala de azi nu mai ofer : a nsa culturii generale, a privirii de perspectiv i de profunzime - asupra lumii i asupra tuturor lucrurilor** . i, treptat, elevii se trezesc adu i în fa a unor probleme “monolit”, de mare seriozitate. Unii, au curajul s treac , dimpreun cu mine, la încerc rile aventuroase de a dezlega misterele Lumii i Cuvântului - ale Lumii prin Cuvânt. Folosesc, mereu (ceea ce unora le-ar p rea cel pu în ciudat, dac nu de-a dreptul deplasat), trimiterea la Cuvântul Sfintei Scripturi - demonstrând c tot ce gânde te i va gândi omenirea a fost, deja, anticipat, sub form de r spus implicit ori explicit la problemele umanit ii - de c tre Hristos-Dumnezeu. i, astfel, lec ia, par ial, cel pu în, în inten ie, cel pu în - cap t deschideri surprinz toare chiar pentru mine însumi. Poate c îmi satisfac, “egoist”, prin intermediul elevilor, multe curiozit i de -ale mele - dar, niciodat , în detrimentul lor: cine vrea, poate afla ceva în plus - poate, cel pu în, c dea pe gânduri (i acest lucru e recomandabil, cred eu, în aceste

vremi de lejeritate și iresponsabilitate revoltătoare). **Nu accept ca elevii să tac, să mă asculte, doar: eu nu în, n-am înțeles niciodată să preleg. Eu exist, ca profesor, prin ceea ce (și atâtă cât) mă împing să dezvolt dialogul cu “credincioșii” mei - acei “unii elevi” - firava elită pe care, în “nebunia” mea constantă, neabătut - cred că o pregătesc.** Nu accept ca aceeași lecție, înțelesă la două clase, de același nivel (IX-IX, X-X etc.) - să semene, să se repete, formal. M-ar ucide, aș simți că “am murit de mult” - mi-ar da sentimentul inutilității și sclerozei mele spirituale. Uneori, îmi pare că totul e de-a surda...Dar, firește, o iau, o luăm - mereu, de la capăt!

REPORTER - Nu mă pot să pân să nu vă întreb: ce înseamnă REFORMA (în învățământ), pentru dvs.? Ce a fost bine și ce a fost rău, în învățământul românesc al ultimilor ani și ce cauze vedeți?!

“Nici nu se poate începe, serios, o discuție(...)despre o<< reformă >>, cât vreme există, în societatea românească și terestră, viziunea materialistă - viziunea colii ca fabrică de confecții!!!(...)Intellectualii, de fe-lul lor, sunt cam...iude(...). Nu de reformă are nevoie învățământul - terestru și românesc - ci de Revoluția Spirituală !!!”

ADRIAN BOTEZ - Nici nu se poate începe, serios, o discuție, în acest sens, despre o “reformă”, cât vreme există, în societatea, românească și terestră, **viziunea materialistă - viziunea colii ca factor economic, a colii ca fabrică de confecții!!!** Nici un cuvânt despre coală nu se poate rosti - când vicepremierul Pogea, cot la cot cu președintele Băsescu (cum, alt dat, mister “Adolf” Marga, ori madam Teodoresca, ori musiu Athanasie - cot la cot cu alde dom’ Iliescu ori Constantinescu!) - și “câștigătorii” (I TO ÎCĂȘTIGĂTORII!) - stau cu catastiful contabilicesc în față - iar a-și “lideri sindicali” din învățământ se complac în calcule meschine, cu jumătăți și sferturi și așprezecimi de procente(ei pentru ei negocierile și posturile prin ministere!)!!! Nu de **reformă** are nevoie învățământul - terestru, nu numai românesc! - ci de **Revoluția Spirituală !!!** și, cum eu nu recunosc altă revoluție autentică decât cea de pe Golgota - **nici nu pot concepe învățământul fără re-legarea lui de spiritualitatea creștină. În această privință, sunt nu doar intransigent, ci de-a dreptul intolerant!** Nu doresc (rațional) o Închiziție (“redivivă”) - dar, uneori, mă încerc nostalgia irațională după o teocrație mondială - **teocrație creștină**, evident! și **AUTENTIC CREȘTIN** - iar nu “pârâș”...Păi, dacă stai strâmb și încerci să judeci drept - oare “cei răi” (Guvernul Mondial, despre care vorbesc eu în pustiu, de atâtă vreme...) - nu construiesc deja, oare, o **teocrație satanică**, sau, cel puțin, anti-creștină, prin New Age-ul globalizant??? - cea care pertrunde în lume, prin forme extrem de proteice și fascinante(pentru fraieri!) - de tipul mișcărilor “tinereții” (de fapt, manipulate de către bătrânii urâți, perversi și egoiști ai lumii - în interesul lor exclusiv: căci, a trezi și exploata exclusiv instinctele tinerilor - înseamnă să creezi o turmă mondială, ușor de manipulat, în regim de sclavaj universalizat!!!) ale hippyilor, rockerilor, punckerilor, “misselor” de tot felul etc. - precum și prin periculoasele religii ale celularului, Internetului “Preasfânt”, televiziunii “în direct”: dar cei ce - și spun asta - adorm instantaneu, după ce și-o spun, și continuă, fascinați, să se lase încântați și manipulați...de ecranul fosforescent. Nu sunt, în nici un caz, inamicul sectant al micului ecran (mă uit cu plăcere la câte-un meci bun de fotbal, încerc să selectez câte-un film bun ori un documentar mai puțin mincinos) - dar sunt prietenul afundării spiritului în contemplare, meditație - în natura-Creația a lui Dumnezeu, ca și în Carte. Contemplu, la nesfârșit, muni și zborul planat al vulturilor (neatinși de foarte suspecta, ca și SIDA - gripă aviară ...)...silueta brazilor, proiectați pe cer - silueta marelui Hristos, din Evanghelii - și n-am, în nici un caz, senzația vinovată a timpului pierdut, irosit - ci a sufletului reîncărcat de lumină și libertate originară și originală...Civilizația Imaginii Mă căte distruge capacitatea omului de a contempla și a medita - singurele metode verificate prin care se ajunge în anticamera lui Dumnezeu.

În definitiv, nu nenorocitul de Pogea e de vin, pentru ce se întâmplă, actualmente, în învățământul românesc - ci întreaga filosofie a lumii moderne - indiferent dacă e de “dreapta” ori de “stânga”! Lumea e condusă de infractori (infractori morali - dar mulți, și penali!) - și, în cazul infractorilor, nu se pune problema comunism/liberalism. Mai mult: Spiritul însuși nu e “de dreapta” sau “de stânga”. Ne confruntăm, deci, cu două religii mondiale - cu fronturi de densități diferite: religia materialistă, care ne înfundă în templele mlaștinii, ale gravitației înrobitoare, ale Banului-Rege și Sexului-Dumnezeu - și religia spiritualistă, care dorește eliberarea energiilor umane spre zbor și lumină. Clar (mai clar decât în toată istoria modernă!), azi se confruntă, maniheistic - Frontul Întinericului cu Frontul Luminii. Primul este extrem de bine organizat și

dens - c ci ra iunea satanic st la baza încheg rii lui . Al doilea, cel al Luminii - este foarte dezorganizat, foarte pu in dens, aproape volatil, deocamdat : asta

a- i pentru c ideali tii se cred tari în limitele vis rii lor, oarecum egoiste - i uit c mântuirea, în cele din urm , nu este individual , ci universal (numai protestan ii afirm invers - i, ciudat, toate relele Europei au început s curg , cataract ! - de la Mi carea Protestant încoace - în cartea sa, *Etica protestant* , Max Weber afirm crezul protestant: “NU mai pierde timpul cu ru g ciunea - câ tig bani!!!”);

b- i pentru c intelectualii, de felul lor, sunt egoi ti i individuali ti i cam...iude. Or, observa i bine c Iisus nu s-a înconjurat de apostoli-intelectuali (doar Iuda era ceva c rturar - i vede i ce trebu oar a f cut, nenorocitul!) - deci, nici coala Viitorului nu va forma oameni informa i foc i de tep i foc (adic , mecheri foc) - ci oameni BUNI. A a spun spirituali ti de vaz ai lumii (Berdiaev, Steiner, Guénon, Schuré, Schuon...) : în viitorul nu prea îndep rtat, stadiul de evolu ie spiritual al planetei P mânt va determina imbecilizarea treptat (deci, auto-excluderea social automat !) a celor r i. coala Viitorului nu va apar ine, în nici un caz, fluxului informa ional i ecranelor fosforescent -diabolice - ci fluxurilor de energii benefice, care vor institui o “baie de lumin /revela ie universal ”. Fluxurile Armoniei/Armoniz rii Spirituale - întru Revela ie - iar nu întru “tocil real ” tembelizatoare, ma inalizatoare... Aceasta este, de fapt, starea numit cre tine te “Noul Ierusalim”. E o nebunie, sau o viziune? - c ci îns i *Cartea Apocalipsei* o confirm . Deci, prin Ioan din Patmos - însu i Iisus...Hot râ i, v rog, singur. i, dimpreun cu dvs. - to i oamenii de bun - credin , care citesc aceste rânduri, sau le-au citit, deja, în Scripturi...Dar, fi i sigur - dac aceasta e o viziune - în ea n-au ce c uta actualii guvernan i, ai rii i lumii!

REPORTER – Pentru c amândoi suntem dasc li de literatura român , cu responsabilit i majore, orice s-ar spune, în raport cu alte obiecte de studiu, v întreb dac ave i ceva de comentat asupra manualelor alternative! Nu vi se pare c sunt...prea alternative?! Ba se comprim , ba se relaxeaz , ba se organizeaz pe teme, refuzând diacronia, ba se organizeaz monografic, cu respect pentru evolu ia formelor...Ce rezultat de aici?!

“Comuniste sau nu, manualele dinainte de<<reforma pe dos>> creau o viziune coerent i progresiv , asupra fenomenului literar ori istoric românesc - nu brambureala cumplit de azi(...)”

ADRIAN BOTEZ - Rezult un haos dirijat...Nu am doar de comentat - ci, imediat ce am v zut, concret, ce înseamn aceste manuale, a a-zis “alternative” - am protestat, cu toat vehemen a, elocin a i energia de care sunt capabil, pe la toate ziarele centrale i televiziunile na ionale! Nu mi-a “g zdut” protestele(scrise i, apoi, exprimate la telefon, în direct) decât poetul (na ional - orice ar zice unii i al ii...) Adrian P uneascu , la **Antena 1**, într-o noapte spre diminea ...Nici un coleg de breasl nu mi s-a al turat, la telefon, în acea noapte. Ora târzie s fie singurul motiv/singura justificare? i totu i, era vorba de o problem na ional , nu adjudean , sau problema personal a unui profesora obscur, numit Adrian Botez...Era problema genera iilor “de schimb” ale României, era problema propriilor lor copii (de -acas i de la coal), în definitiv...Cu am r ciune, eu am considerat-o lips de solidaritate - uman , cet eneasc i de breasl . C nimeni nu ne ia în seam , pe câte u nul, doi - bun: dar se vor speria, când vor auzi nu o voce-dou - ci mii, zeci de mii, sute de mii - milioane! - c ci, repet, e o problem na ional - dez-na ionalizarea, prin manualele actuale, în special prin cele de Istorie i Român . Vede i cl ar c românilor li se refuz istoria i eroii na ionali - prin distrugerea viziunii diacronice, în manualele de Român - i prin distrugerea icoanelor na ionale (sau tratarea istoriei exclusiv ca “mit”!!! - coala Lucian Boia!!!) - în manualele de Istorie. În aceast privin , a scopului manualelor, cu con inut hot râ înafara României!!! - nu exist nici urm de alternativitate!!! i, v da i perfect de bine seama - scopul final al manualelor conteaz - iar nu dac Sadoveanu “într ” sau nu în tr , i cu câte romane într etc. Unde mai pune i manualele obscene, pornografice - cu, de-acum, pe nedrept “celebrizatul” Verde ...Comuniste sau nu (autorii de manuale de Român ante-decembr ti erau, majoritatea, buni profesioni ti! – pu in îmi pas de carnetul/lipsa carnetului de partid al cuiva!!!), manualele dinainte de “reforma pe dos” (a lacheilor liniei Washington-Londra-Bucure ti - via Budapesta!) puneau, m car, c r mid peste c r mid , creau o viziune coerent i progresiv asupra fenomenului li terar ori istoric românesc - nu brambureala cumplit de azi, care pune începutul la sfâr it - primele scrieri pe p mânt românesc i literatura veche (câteva pagini chircite!) - în clasa a XII-a, ca nici s nu se bage de seam c am avut istorie i sc riere i cultur i civiliza ie (admirabile, dac urm m i credem în linia Vasile Lovinescu, Nicolae Densu ianu, Paul

Lazăr Tonciulescu, Adrian Bucurescu, Viorica Enchiuc etc.) - chiar înainte de 1989, înainte de Andreea Esca-Andreea Marin - și Ion Cristoiu-Cristian Tudor Popescu...Ca să vezi - și nu(-i) crezi...

Unde mai pune și toate manualele colare (acum, doar cele de la clasele XI -XII...) cost **enorm!!!** Unde este “ansa pentru toți”, “egalitatea la start”?! Majoritatea elevilor mei sunt săraci! Cum să nu le vin multora nostalgia după vremurile ante-1989, când manualele erau complet gratuite?!

Ca și dvs., stimate domnule profesor Mircea Dinuț - mi-am alcătuit **eu** “manualul” - îmi organizez **eu** materia - ca să împac și cerințele minimale pentru examenul de bacalaureat - și conștiința mea profesională, cât este...În primul rând, știu că nu devin complicele optim al distrugerii torilor de spirit - din afară și din “străinătate”...Paradoxal și revoltător, **străinătatea** a devenit autoritate și realitate pentru România!...Nu sunt ovin - **dar naționalist sunt** - și nu accept să mă înregistrează în leahla lui Sabin Gherman, Lucian Boia, Horia Roman-Patapievic sau Pleșu-Liiceanu - care-au fost puși în “înfașă”, spre a se crede că aceasta, și nu alta, trebuie să fie elita românească actuală... “Indulgenții”, “toleranții”, “directorii de conștiință ai neamului”... - “ctitori de aez minte/ Unde spumeg desfrâu, în mișcări în cuvinte”(băgați de seamă, cred, la ce este bun Eminescu: la a exprima foarte clar și plastic și definitiv niște stări spirituale fundamentale - și, din păcate, de lungă durată, în omenire...). L-am pus special în fața lui Gherman - pentru a scoate în evidență trăsăturile lipsa de generozitate spirituală a pseudo-intelectualității românești - caz în care Sabin Gherman devine port-stindard și “comandant”(om reprezentativ pentru fenomen) al celorlalți - și nu invers! Spre exemplu, un Pleșu devine mai lași mai obscur, în formularea ideologiei, decât un Sabin Gherman. Deci, **mai vinovat** - cu cât se dă (și chiar este) incomparabil mai cultivat decât Gherman Sabin. Amintiți-vă cât de clovnărești, obscuri și isterici devin Călinescu George(un critic de rasă, genial, prin unele intuiții), Sadoveanu Mihail (un romancier de talie mondială...) etc., după 1947 - în raport cu foarte tinerii (cimpanzei sunt, cimpanzei se arată - nu o “dau la întors...”.) A. Toma, Tiberiu Uta, Marcel Breșla u...

Deocamdată, din ce știu eu că se experimentează, ca învmânt de tip benefic -spiritualist, în lume (cunosc o “stație-pilot” și la Iași!) - colile Waldorf (create de gândirea și experiența antroposofului Rudolf Steiner, care utilizează conceptul de **copil-sămânț** - fiecare copil fiind următor, de un grup de pedagogi/psihologi, în coala-casă-min, ca un organism spiritual specific, și ajutat să-și dezvolte optim capacitățile spirituale-creatoare) - ar putea, până când se va pune pe picioare un veritabil și masiv învmânt confesional ortodox (cel catolic deja funcționează, în mici insule, cu rezultate oarecum satisfăcătoare - dar nici pe departe salvatoare!) - să-și ajute pe tinerii sănu-și uite spiritul și să-și valorifice cât mai eficient energiile spirituale. Cost mult? Dar cât de mult ne va costa, în câțiva ani doar, înconștientarea și irresponsabilitatea pedagogilor de până acum, dar și inerția clerului ortodox! - care, prin pasivitate, oviaș /tergiversare/toleranț vinovate, greșit înțelese - și, mai ales, prin supunere servilă, frâniți un discernământ, la comandamentele lumii cezariene, au stimulat procesul de destructurare și aneantizare spirituală a generației actuale de tineri ai Terrei!!!...Se va înregistra, curând (dacă datele problemei nu se schimbă radical, prin formarea și responsabilizarea maximă și rapidă a unui Front al Salvării Divinității din Om - nu un nou FSN iliescian, care să satanizeze/ahrimanizeze Om și Neam, în egală măsură, prin stimularea, în noi, la maxim, a potențialului negativ, antihristic) - însuși pierderea umanului din om. Cyborg-izarea fapturilor umane-terestre. Nu e SF - este știință spirituală.

REPORTER – Din punct de vedere al omului de la catedră, ce se îndreaptă tăcut, dar ferm, spre vârsta a treia, ce părere aveți despre perspectivele tinerilor?! Ce li se oferă și ce anse au în lumea de azi?!!

“Misiunea noastră este(...) mai dificilă decât a lui Domnu' Trandafir: el menține normalitatea - noi, cu ajutorul tinerilor, trebuie să o re-creăm!”

ADRIAN BOTEZ - Teoretic, într-o ară și într-o lume care, abia de-acum, a teaptă Marea Revoluție Spiritual-Mihaelică - generația tânără are de făcut TOTUL, de la un capăt la altul al societății terestre - a căror perspectivele tineretului tind către infinit. Din păcate, tinerilor le lipsește complet viziunea asupra scopului existenței lor terestre. Nu știu cine sunt, nu știu ce trebuie săvrea (și să-și optească, perfid, că democrația este “libertatea de a face ce vrei” - și au constatat că nu pot decât să urle în pustiu și, deci, că vor să se sinucidă - iar dacă n-au curajul săta, atunci săvioleze, săucidă, să [se]batjocorească / înjosească, drogându-se, pervertindu-se în tot felul - “Asta e cool, nu?” - “Ah, abia asta e senzații tari, marfă, yééé!”...) Iar cei mai lucizi au constatat că nu mai au puncte cardinale, că nu mai știu cine sunt, **dar nici ce ar trebui săvrea, ca să înceapă să fie...** De ce credeți că majoritatea tinerilor simt nevoia să poarte masca vestimentației - a **cojii**, absurde și jalnice, groțite? Pentru că, dedesubtul coafurii punk, dedesubtul complexului de cercei și zurgălăși

a gecilor i cizmelor negre, satanice, tip Michael Jackson (el însu i, OMUL F R CHIP!!!) - se ascunde VIDUL SEMANTIC I AXIOLOGIC - buim ceala complet i terorizant , asupra rostului-finalit ii existen ei lor. Se simt singuri, extrem de vulnerabili, nedori i de nimeni, exclu i de la toate ospe ele lumii - i, fire te, inutili. Exasperant de inutili. Chiar i cei boga i - poate ÎN PRIMUL RÂND cei cu p rin i avu i: ace tia sunt ORFANII L COMIEI...Asta explic i ade ziunea lor (a tuturor tinerilor, indiferent de “clasa social ”!), aparent absurd i revolt toare, la lumea anti-muzical , sub-cultural - a manelelor: textele manelelor se adreseaz , cu mijloace extrem de rudimentare, lumii pu c ria ilor, criminalilor (p rin i i condamna i - deci nu cine tie ce criminali...), u ilor, “rrromilor” f r “palate” i conturi în b nci etc. - adic , **periferiei sociale**, zonei **PARIA**. Haarlem-ul e peste tot...Cine se îngrije te, în programele guvernamentale, de educarea bunului-gust i a bunului-sim uman? **Nimeni !** - fiecare s se descurce cum poate(oare nu doctrina liberal a lansat anticre tina i luciferica lozinc : ”made self man”?), în jungla teribil a societ ii - i, de aici, **dezesperantul cult al tinerilor albi, dup modelul tinerilor negri**, marginaliza i în SUA - pentru EXTREMA I CONTINUA VIOLEN FIZIC . “Papagalii” sunt (în concep ia tân rului de azi) nu doar politicienii vidului - ci i neajutora ii, oamenii blânzi... - cei care se îmbrac cu bun-gust, cei care se roag - adic , TO I OAMENII NORMALI! Cei care mai cred în Mo Cr ciun i în Iisus...Perfida i atât de proteica doctrin a New Age-ului formeaz **adev ra ii i definitivii ATEI**, masa de manevr , carnea de tun pentru Legiunea/Legiunile Str in /Str ine. Formeaz carnea de tun pentru r zboaiele globaliz rii - R ZBOAIELE PETROLULUI, ale CARACATI EI MONOPOLULUI AMERICAN. Genera ia **Mac Donald's**-“fast food”-urilor uniformizatoare de hran , genera ia **Coca Cola**, a uniformiz rii b uturii, a blugilor i epcilor de baissball - uniformizatoare de vestimenta ie - a programelor TV rock non-stop i a filmelor Hollywood-ului, uniformizatoare de surditate spiritual , violen , sexualitate i isterie - **preg tesc, de mult, faza ultim a COMUNISMULUI** (început prin finalul secolului “luminilor” Satanei - secolul al XVIII-lea, regicid i deicid...) - despre care manualele de istorie mint cu neru inare c a apar inut DOAR trecutului de tip sovietic. Cine tie un pic de istorie - cunoa te faptul c ideologia comuni st a fost exportul cel mai teribil al Occidentului! **A Patra Rom - SUA-Washington - este expresia geografic a triumfului mor ii spirituale**: Ursul Rusesc s-a transformat, el însu i, într-o jigodie oarb , n uc , înnebunit de durere i a-semantism existen ial - dezintegrat spiritual i economic. Deci, perspectivele tineretului, din acest unghi de vedere, al complotului mondialist/globalizant, având în frunte SUPERPUTEREA HOTENTO ILOR I TROGLODI ILOR AMERICANI (nu m refer la oamenii de rând de acolo, care sunt victime - ci la complexul militaro-politico-industrialo-financiar american!) - sunt sumbre. Se vrea mân de lucru ieftin , de batjocur , pentru o mân de infractori economici mondiali, care îi transform în agen i de propagand pro - r zboinic , comercial i economic i pe Dumnezeu Tat l, i pe Dumnezeu Fiul - i chiar pe complet misticul “Holly Gost”-Sfânt Duh. i atunci, bie ii tineri se aliniaz , cumin i, la cules c p une în Spania i m sline în Grecia i devin, pe 30 de argin i, mercen arii SUA, în ri de peste m ri, ri cu care n-am avut niciodat , nimic, de împ r it-certat pe vreo mo tenere...Afghanistan, Irak, Somalia, Kossovo, Bosnia... - nu mai ies în strad s protesteze (cum erau sco i-manipula i în decembrie 1989 i în prim vara i vara lui 1990, de fo tii i actualii guvernani fanario i, pu i de Înalta Poart de la Washington), se dezintereseaz , din disperare i neîncredere, de treburile CET II - când este distrus economia, prin lovirea brutal , cu târn copul, sau prin “eleganta”privatizare a SECTOARELOR STRATEGICE (Romtelecom -ul, o el riile, laminoarele, b ncile, petrolul etc.)...Nici m car când este atacat spiritualitatea cre tin -ortodox - m refer la declara iile guvernani lor, privind sporirea cu 30 % a num rului de hom osexuali, din România (Patria B rb iei, prin excelen !), i m refer la intrarea într -o Uniune European ATEE!!!!...

În definitiv, nu rezolv nimeni nimic prin ie irea în strad - s-a v zut manipularea Pie ii Universit ii! - dar de ce a sc zut catastrofal num rul celor, i a a pu ini, înrola i în ASCOR? La Putna, vara asta, am aflat c mar ul de anul trecut, 2004, pentru sl virea lui tefan cel Sfânt, abia a adunat vreo 200 de tineri studen i... dar ce suflete!...Foarte pu ini - dar cât de inimo i - cu inimile pline de flac r - flac r care a scris cu foc numele lui TEFAN i prejmele Putnei!!!!...Din Bucure ti, Ia i, Cluj, Sibiu, au venit PE JOS, cu inima pe palme!!!!... De aici, din sl birea credin ei în propriile for e interioare, spirituale (DECI, INTANGIBILE, DINSPRE EXTERIORUL SATANIZAT!!!) - vine, azi, lipsa de perspectiv a tineretului român. Din sc derea dramatic a spiritului de solidaritate i fr ie spiritual , vine sentimentul de **paria**, de **marginaliza i**... André Malraux, cel cu “Secolul al XXI-lea va fi religios sau nu va fi deloc” - are, mereu, dreptate - dar cu condi l muririi: secolul XXI va fi religios NU ORICUM - ci prin TINERET, singurul care mai are for a de a se roti spiritual, cu 180 de grade, spre, credin - i care poate r sturna mun ii i rupe vr jile puturoase ale Guvernului Mondial al Infractorilor - prin setea lor de fr ie spiritual , de mândrie i cinste - nu de mecherie i menuri i descurc real i... i iat cum, în mod sigur, când tineretul va reg si Calea spr e Sine, prin credin i solidaritate fr easc - nu va mai sim i nevoia de **mârl nie** (care, dincolo de dovada

lipsei celor “7 ani de-acas ”, este, la fel ca i cerceii în limb i buric, vestimenta ia jalnic i grotesc , manelele i coafura - **MASCA CE ASCUNDE URLETUL DE SINGUR TATE I NEPUTIN I INUTILITATE** - urlet care preg te te, logic, crima sau sinuciderea!!!) - se va reg si pe sine!!! Deci, tineri - cu-adev rat-tineri - v îndemn s nu a tepta i nimic bun i folositor de la st pâinii de azi, ai rii i lumii – ci totul s vre i de la Dumnezeu: sfat i putere - i, înainte de toate, identitate , rost i finalitate a vie ii i tr irii voastre, interioare i exterioare!!!Nu doar : “A voi, înseamn a putea!” – cum spunea spaniolul Pedro Antonio de Alarçon, în secolul XIX - ci i, în primul rând, de fapt: “Crede, ca s afli ce trebuie s vrei i, apoi, s po i!” Iar noi, “dasc lii”, vom da sam în fa a lui Dumnezeu, dac nu -i vom ajuta, din toate puterile, pe tineri, nu cum ne indic domnii de tip Hârd u - “s se adapteze cât mai bine la mediul social” - ci, dimpotriv , s lupte cât mai eficient împotriva acestui mediu social, complet corupt spiritual - s -i ajut m s - i g seasc i consolideze credin a, în Dumnezeu i în for ele lor, de a r sturna/reorganiza Lumea, dup chipul pe care i l -a dat Lumii i Omului - El, Dumnezeu. Misiunea noastr este, deci, mai mare decât a lui Domnu' Trandafir: el men inea normalitatea - noi, cu ajutorul tinerilor, trebuie s-o re-cre m. S ajungem la acea lume unde nu totul se vinde i se cump r , unde nu domne te **ÎN EL CIUNEA** - ci **FRATERNITATEA SPIRITUAL** .

REPORTER – Omul are obliga iile sale familiale, profesorul pe cele profesionale, scriitorul...se afl în fa cu eternitatea. Exist divergen e?! A i avut vreun moment sentimentul c personalitatea dvs. este scindat ?!...

“Patima Cuvântului îmi preg te te cel mai îndelung i substan ial dintre iadurile posibile”

ADRIAN BOTEZ - Nu, nu este scindat decât de disperarea c nu am, niciodat , timp s s pun tot ce a avea de spus: totdeauna, **ora**, la coal , se dovede te meschin de scurt , pentru dezbaterile care, de multe ori, încep a-i dezmor i pe elevi din indiferen i superficialitate - niciodat **noaptea**, ori **vacan a**, nu sunt suficient de lungi, pentru a putea desâvâr i un gând, un poem, o carte. i foile sunt prea strâmte, pentru scrisorile pe care încerc s le scriu... i, tot atât de r u, niciodat nu va exista **o via** atât de lung , cât îmi trebuie te mie, pentru a-i convinge, pe copiii mei de acas i pe cei de la coal , de Adev rul în care cred, niciodat nu pot s -mi îng dui, din motive de timp, suficient de multe argumente, parabole, exemple de via , care s sprijine afirma iile mele. Aceast criz permanent de timp a fost, neîncetat, izvorul am r ciunilor mele: **am aflat, prin ea, c nu sunt Alesul lui Dumnezeu** - nu am har, prin care s conving, **într-o unic scânteiere de Cuvânt**, lumi întregi de oameni, însetate de Adev r i Lumin . Încerc s scurtez timpul de scuze, regrete i mustri ri de con tiin , pentru chixurile discursului meu, pentru faptul c so ia i copiii mei de - acas m v d prea rar la fa i prea des preocupat de altceva decât de grijile cotidiene ale familiei - dar, evident, acest timp de peniten devine tot mai obsesiv i mai imperios - iar **VINA MEA** cre te exponen ial, cu fiecare zi - i nu-i vor ajunge lui Dumnezeu toate eternit ile, pentru a m pedepsi suficient de drastic i temeinic, pentru toate înc lc rile Codului Rutier al Vie ii de Familie, de Comunitate, în g eneral. **Patima Cuvântului îmi preg te te cel mai îndelung i substan ial dintre iadurile posibile.**

REPORTER - De ce iubi i poezia religioas ?! De ce crede i c aceasta v exprim cel mai bine?!

“Nu cred în existen a poe ilor religio i. Poetul este Poet pentru c i-a fost d ruit , de Dumnezeu, o revela ie. Sau Revela ia. Atât i nimic mai mult.”

ADRIAN BOTEZ - Nu iubesc poezia religioas . Nici nu cred c exist o astfel de poezie - i nici “poe i religio i”. E un pleonasm!!! Chiar dac nu tie sau nu spune, poetul este Poet pentru c i -a fost d ruit , de Dumnezeu, o revela ie. Sau Revela ia. Vibra ia Originar , întemeietoare i conformator -armonizatoare - este, în Primul rând, Cuvântul-Muzic -Orfism, din Poezie - dar i Vibra ia Culoarii, din Pictur , i Vibra ia Rotirii (statice sau dinamice!), din Sculptur i Dans... Arta e Liturghie. Eu îi sunt, clip de clip , dator lui Dumnezeu - i Dumnezeu este, clip de clip , responsabil de Lumea pe care a creat -o. i orice Poet simte acest lucru - altfel nu e Poet. Nu merit s vorbim despre el - în alt regim decât cel de raportare la realitatea real - care nu poate fi decât lumea, chinul în lume, strig tul de ve nic copil, dup Cel Ce -i Este P rinte...Orice Poet trebuie s fie un foarte simplu om, un cât mai simplu om - con tient de necesitatea R stignirii. C eu exprim aceast leg tur indestructibil , între creatur i Creator, mai explicit - ine de antecedentele vie ii mele, de datorii i frustr ri, de fir ea mea rebel i temperamental . Pe linie matern , am datorii fa de iruri lungi de preo i, protopopi, episcopi - i, mai ales, fa de cel mai mare pictor bisericesc al

secolului al XIX-lea, unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Eminescu - cu care acesta a și dormit, în fânul turnului porii Mânstirii Putna: străunchiul meu bucovinean, **Epaminonda Bucevski**. Am datorie, deci, implicit, ca bucovinean și român, fa de singurul sfânt autentic, dintre scriitori: **EMINESCU**. El este singurul care nu l-a trădat pe Hristos niciodată și s-a închinat bine, deplin, în fața Cuvântului - ca Neam. Este singurul care și-a transfigurat deplin Rugăciunea - în Răstignire.

Mă simt mereu în inferioritate spirituală, fa de unchiile mele, care au fost schin și giur în temnițele staliniste din România, pentru credința lor neabătută în Dumnezeu și în Neamul Românesc. Mă simt mereu dator față de toți martirii Neamului în care m-am născut - și față de toți cei care au știut să sufere și să se dăruiească lui Dumnezeu, prin sacrificiul către Neam. Unul dintre ei este tatăl meu - pierdut printre sutele de mii de oameni care au încercat să-l păzească pe Dumnezeu, la troița de la Râșcuța Istoriei Patriei - Moșie. Că n-au putut până la capăt, poate că nu e vina lor pe de-a-ntregul - ci misiunea noastră, pentru noi și pentru viitorime. Încă n-a ajuns vârful Crucii Neamului Românesc - până la vârful Golgotei: deci, datoria noastră este continuarea...

Și pentru că simt cum cresc imens, teribil, aceste datorii ale mele către Dumnezeu - mă revolt, neghiob, posomorât, blasfemiator și perfid, uneori - sperând, fariseic, să-mi se scadă din datorie. Dar datoria mea crește cu exact atât de mult, cât de mare este revolta mea... - și, deci, urmează pocănița în înfrângerea și melancoliile și bucuria mea, și adoria în fiecare zi și a fiecărui zbor de înger. Asta e existența mea cotidiană - mai vizibil sau mai puțin vizibil, pentru cei din jurul meu - dar nu mă simt, prin asta, "poet religios" - ci un tare chinat și nefericit și înglodat în lumini și om.

REPORTER - Cum s-a născut ideea "Contraatac"-ului?! Ce v-a și propus și ce a și realizat? Cum vede și evoluând pe mai departe această generoasă idee?! Câți tineri "aveți pe conștiință"?

"Pe conștiință îi am pe elevii-tineri care au uitat ori au trădat, din slăbiciune proprie, combinat cu urgia viscolului social - revista lor, a cauzei viitorului spiritual al zonei Adjud-Vrancea."

ADRIAN BOTEZ - La început, a fost mânia. A fost acel an 1999, când apăsător în **DILEMA** lui Plea nemerniciile și murdăriile și blasfemiile față de Sfântul Scriitorilor Români: **EMINESCU**. Și, ca reacție a anonimatului, contra celor care se auzaseră că pachețele în fruntea "inteligenței" românești, acolo perind-o de ruine - mutul din mine a strigat fără glas, pe patru pagini, pe care singur le-am umplut cu liturgiile eminesciene - în final, adăugând un gând al meu, despre Eminescu... Asta s-a numit, atunci, într-o iarnă tristă - **MANIFESTUL EMINESCU** - subîn elegând, astfel, prin cuvântul "manifest", această idilă ar fi trebuit să circule și în școli conștiințele. N-a (prea) circulat și n-a răsunat, în nici un caz, pe nimeni. Am înțeles, atunci, că războiul pentru apărarea valorilor spirituale ale neamului meu (și ale omenirii terestre, în general) trebuie să fie un război de gherilă, dus de (cât mai) mulți, cu răbdare de diavol și cu credință de sfânt. De aceea, am numit revista: **CONTRAATAC** - pentru a semnala că noi nu lovim înainte de a fi loviți (lovim prin blasfemierea, prin spurcarea izvoarelor vieții noastre spirituale) - că noi **existăm** (în cel mai umil loc din coala Românească: Grupul Școlar Agricol... - acolo unde poate fi, foarte versatil, când mlațtină puturoasă, când iesle sfânt... - sau și una, și alta!), iar ticăloșii, urâniile pământului, cei care vor să creadă și să ne facă să credem că omul se trage din cimpanzeu ori gorilă, deci, poate fi oricât de josnic, de groaznic, de sclav (dar și proști, care sunt periculoși pentru că nu știu că sunt proști și se umflă ca broasca-nătu, sufocând, cu duhoare, lumea) - să se ferească, sau, cel puțin, să nu se simtă în largul lor și să nu se creadă victorioși pe deplin și înainte de limită - cât timp noi existăm, cât dăm semnale vitale!!! **Aceasta, deci, nu este o revistă - ci o cauză !!!** Oricât de umil, prins-n două capse - ea este, în mijlocul beznei dezesperante și în buioare - o rază! De talent "moșie" cu sudoare, de cultură, de gândire, de spirit - dar, mai ales, de meninere a stăruirii de veghe. Adică, răzăta tot ce înseamnă păstrarea, prin luptă scrâmbită, a omeniei/omului din om. A copilului din om.

Și am mai înțeles că nu noi, bătrânii, vom fi beneficiarii acestui război de gherilă (cu retrageri strategice și contraatacuri), război care, prin natura lui, e de lungă și foarte lungă durată - ci **tinerii, urmașii și urmașii urmașilor noștri**. Că tinerii, **categorii de tineri**, apar în Nemurirea și Eternitatea. Tinerii sunt mai copii decât noi, bătrânii-îmbătrânii - și Hristos a grăit și pentru revista noastră: "Lăsați copiii să vină la mine!" Deci, trebuia să caut apostoli printre tinerii din jurul meu - și am găsit, astfel (cu greu, în timp - dar am găsit!) - **elevi-tineri**, care au înțeles că și cuvântul lor contează, sau poate conta, poate folosi și poate suna frumos și luminos, în bezna tăcerii din jur!!! Cău ce spune și trebuie să spun, să strige - dacă vor să tie, ei

în i i, c **EXIST** . i care elevi-tineri, venind spre revistă cu gânduri curate, cu ce aveau, ei în ei, mai frumos de ar tat lumii - treptat, au început să zărească Piscul amestecat al Credinței (chit că, ulterior, mulți l-au pierdut din vedere, lăsându-se copleșiți de viziunea infernală a negurilor din jurul Piscului) i ei se înnoiesc în ciclurile cvadruple ale colii (au fost **Dana Pâslariu, Elena Rusu, Iuliana Ghini, Florin Băra, Silviu Bobeic** sau **Ion Mihail** - sunt, azi, **Mihaela Moscu, Diana Bort, Alina Bălan, Elena Chiril, Elena Tara i, Ilie Ivan** - care-i provoacă pe deja instalați pe parapete **Irina Birtolom, Ionela Călugăru, Lidia Tancu, Nicoleta Jalb, Costică Clatea, Marius Iurac** etc.) - dar i profesori-tineri - fie tineri fizici i spiritual, cum sunt domnii profesori **Cătălin Mocanu (dascălul de Istorie...)** i **Gabriel Ilie (dascălul de Educație fizică ...)** - fie tineri în duh i credință, cum este Sfinția Sa, preotul profesor **Ion Munteanu (firete, dascălul de Religie...)** . Acești tineri categoriali de care vă vorbesc s-au strâns în jurul revistei cu timpul - dar, asemeni unor veritabili deoși, au ajuns să creadă fanatic în această revistă, să se identifice cu ea, să simtă că revista este o parte (i deloc mică!) din chiar existența lor!!! Revista aceasta DOARE!!! Prin existența ei prin națterea ei grea i prin întârzierile ei de apariție...prin tot.

În anul din urmă, 2005 - cel mai mare câștig al revistei-cauză - **CONTRAATAC** - îl socotesc a fi fost atragerea, pentru cauză ("cauza"!!!), a atât de tânărului (spiritual) profesor - "guerrilleros" din Focul anilor - profesorul **MIRCEA DINUTZ !**

Cum va evolua "ideea"? Nu știu. Problema asta e legată, strict, de evoluția sau involuția (catastrofală) a spiritului, a forțelor spirituale care ne sprijină, atât din planul metafizic, cât i din cel mai prozaic...hârtie, calculator, toner...E legată de CREDINȚĂ. Cât vreme se va crede în ideea-cauza întrupată prin ființa **CONTRAATAC**-ului - atâta va exista i, de ce nu, va evolua **CONTRAATAC**-ul. Se va stinge credința - va dispărea **CONTRAATAC**-ul. Simplu i tragic - ca la vechii greci. Nimic patetic. Revista noastră a început, de mult, să fie un barometru al spiritualității locale - i nu numai...Datorită (sau din cauza ...) ei, au apărut, prin zonă, alte reviste a-a-zis "colare".

"Pe conștiință" îi am pe elevii-tineri care au uitat ori au trădat, din slăbiciune proprie, combinată cu urgia viscolului social - revista lor, a cauzei viitorului spiritual al zonei Adjud-Vrancea. S-au trădat pe ei în i i. "Pe suflet" am mulțimea de elevi i profesori (zdrobitoare majoritate!) care n-au fost convinși (n-am fost, noi redactorii, vrednici, în fața lui Dumnezeu, să primim harul convingerii!!!), sau n-au înțeles adevărul rost al acestei reviste - i au stat, i stau i astăzi, pe margini. Sau o scuipă i azvârlă cu pietre în ea. Sau, mai rău, nu o bagă în seamă. Ce-or fi a teptând? OZN-uri, veniri masive de extraterestri i comete prevestitoare de apocalipse??? Apocalipsa ne-o facem noi, oamenii, "cu mâna noastră" - a a a hotărât Dumnezeu. Iar reviste ca a noastră (i câte altele, în afară !!!) sunt amănări/păsuiri, prin neuitare de Dumnezeu - ale Finalei, Cumplitei i Dreptei Judecări i Dumnezeiești.

REPORTER – Marginea i Centrul, o eternă dispută care - din pcate - nu duce nicieri!!! Dvs. cum o vede i rezolvată ?! Care este i care ar trebui să fie atitudinea scriitorului ce NU trebuie te într-un mare centru cultural, economic i administrativ?!

"Dumnezeu va hotărâ Centrul i Marginea, i tot Dumnezeu, prin spiritul oamenilor, va hotărâ ceasul când cel trebuincios, pentru ideile lui fie răbdător, va fi scos, din umilința lui, i pus în frunte"

ADRIAN BOTEZ - Marginea i Centrul...Dumnezeu e peste tot - e Perimetrul i Centrul, concomitent. Alecsandri a creat mai frumos la Mircea, decât la Iași ori București - Eminescu a creat oriunde - pe mal de lac, în mânăstiri părăsite, în odaie de mari orașe...Emily Dickinson, structură genială, de unică sensibilitate expresiv-poetică, cea mai valoroasă femeie-poetă a Americii, din toate timpurile - a stat, o via întreagă, izolat într-un col de ar, la etajul unei căscioare, de la care etaj nu se cobora nici o mână: servitoarea îi dădea mâncarea, cu sfoara, pe geam - i asta, o via întreagă !!!...Totuși s-a făcut datoria, s-a scris, că de asta i-a dat Dumnezeu har (dacă i l-a dat). Ce-or zice alții despre tine - treaba viitorității i a criticilor! Călinescu a trecut, în *Istoria* lui, i pe un analfabet, Cilibi Moise... - cel care dicta direct culegătorului de litere, de la tipografie!...

Mă doare i ne doare când vedem aroganța Bucureștiului - fa de noi, scriitorii provinciali - dar dacă ne-am lăsa de scris, că nu ne publică **ROMÂNIA LITERARĂ** a lui Manolescu, liderul US, din București - ar câștiga cineva, ceva? Un mare polonez (Adam Mickiewicz) i un mare român (Corneliu Zelea Codreanu) spuneau același lucru, în secole diferite: patria trebuie să-o ai, în primul rând, în suflet, că dacă o ai în suflet, atunci vei putea să-o realizezi i fizic, pe Pământ (i tău ei ce tău...) - iar dacă n-o ai în suflet, degeaba o ai pe pământ: niciodată nu va fi patrie - ci un oarecare pământ...A a a fost i la "poporul Bibliei", la evrei:

patria au purtat-o, aproape 2000 de ani, în suflet! Teribil!...A a i noi: “s credem în scrisul nostru” (îndemn eminescian!) - i Dumnezeu va hot rî Centrul i Margin ea, i tot Dumnezeu, prin spiritul oamenilor, va hot rî ceasul când cel trebuincios, pentru ideile lui fierbin i, va fi scos, din umilin a lui, i pus frunte. L -am întrebat odat , exasperat de nerecunoa terea valorilor, prin 1977, pe maestrul meu, Dumitru Irimia: “La ce bun, domnule profesor, s mai muncim, dac nu recunoa te nimeni munca noastr ?” - i r spunsul lui nu l-am uitat i e bine s -l aud unii i al ii: “Drag Adriane, noi trebuie s fim preg ti i, i s -i preg tim, la rându-ne, pe al ii, pentru crea ie - pentru vremi ce vor veni, i în care valoarea va fi recunoscut - c dac n-om face nimic, cine ce va avea de recunoscut? N-avem voie, prin inactivitatea noastr , s cre m sau s prelungim nejustificat vremurile nefericirii i ale secetei spirituale!” Sfânt cuvânt! C ci, odat i-odat , se va alege grăul de neghin - i-n Centru va fi, spre privire, Lumina - i numai ea!

REPORTER – Din nou, nu-mi pot refuza o întrebare: de ce exist peste tot atâtea grupuri, grupule e, g ti i grup ri literare, de ce atâtea lips de luciditate?!? Ar trebui s ne uneasc faptul c suntem din ce în ce mai singuri, c pragmatismul lumii imediate ne sufoc , c meschin ria semenilor ne ucide, iar noi, care iubim i slujim frumosul i binele, ne bârfim, ne lovim sau, i mai r u, ne îmb t m cu laude de arte, de parc Dumnezeu ne-a luat v zul i ne-a încremenit auzul - pentru a recepta doar ceea ce ne convine i a respinge violent tot ce ne deranjeaz . Cui folose te o asemenea risip de energie, lipsit de cea mai elementar ra iune?! Care e punctul dvs. de vedere?!

“Ne distingem prin bârf i venin (...). Absolut nimic m re nu se na te din min ile noastre ca ni te pe teri putrede i purulente i din sufletele noastre chircite i afumate...”

ADRIAN BOTEZ - E o imens prostie, iresponsabilitate i incon tien s nu existe solidaritate, unirea for elor spirituale, ale tuturor creatorilor, în teribilul r zboi metafizic de ast zi, contra extrem de riguroaselor armate ale Întunericii Antispiritual, de -creator! Orbi i de orgolii m runte, jalnice, scriitorii de azi nu vor s tie c salvarea spiritual se face cristic, generos - iar nu meschin: “Unde ve i fi doi i trei, uni i în numele meu, acolo voi fi i Eu!” - avertizeaz Hristos, de dou mii de ani. Din p cate, lec ia renescentist , luciferic , a prins nem surat mai bine decât lec ia cristic . Dar m car renescenti tii erau ni te titani creatori - or, noi abia suntem ni te homunculi, ni te avortoni - dac nu i mai derizorii. Iar titanii renescenti ti l-au trezit pe Prin ul Întunericii - i în bezna r mas de pe urma lor, noi, ni te pigmei drapa i în fumuri - strig m cu voci îngro ate, ca s ne cread (cine?) oameni “mari”...Ne distrugem, prin bârf i venin, nef când altceva decât s ne confirm m statutul de lachei preapleca i ai Satanei. Absolut nimic m re nu se mai na te, din min ile noastre ca ni te pe teri putrede i purulente, i din sufletele noastre chircite i afumate...De aceea i de aici i abera ia postmodernist , care propov duie te sfâr itului crea iei (originale, proaspete, vii, cu flac ra îndreptat , pururi, spre cer i viitor) prin cuvânt...

Poten ial creator exist , îns - i chiar mare!!! - dar se risipe te în lupta “cu retoricele sulii” i în cele mai puturoase i ordinare cabale . “Eu sunt buricul P mântului i f r c r ile mele nu exist lumea!” Din p cate pentru orgoliul nostru curc nesc, Buricul P mântului este Creatorul P mântului - i nu creatura Creatorului. **BIBLIA** s-a scris - i pare c f r rost! Preotul Eminescu sluje te într-un templu de surzi i orbi. i atât **BIBLIA**, ca rost i Cuvânt întemeietor de rost - cât i preotul Eminescu, dimpreun cu Neamul Românesc (Supraindividualitatea Româneasc), vor arde în fumul negru al haosului egoismului despiritualizant, aneantizator. Orgoliul nostru de pigmei va avea, din p cate, un efect - i ce efect!...Nimeni dintre noi nu- i d seama ce cumplit efect: tergerea Neamului Românesc din Planul Divin - ca Neam-cu-Misiune...

Scriitorul X se crede “interna ional” - de i nu e decât poet al od ii lui personale, cântându- i din lir epopeea durerilor b t turilor lui personale, de la degetele de la picioare - blasfemiind i sortind na iunea româneasc la dispari ie, din planul divin. Nici nu- i trece prin gând c abia GENERA IA de scriitori ai epocii cutare - tot X s -i spunem!!! - conteaz , creeaz premisele evolu iei spirituale a Neamului i Terrei. “Concep ie comunist ! Doar personalitatea conteaz !” - strig lucifericul nostru “geniu pusti”... Nimeni nu neag rolul personalit ii - dar cine s-o confirme, cine s -i dea direc ie i rost acestei personalit i, dac fiecare scriitor se crede unic - deci se vrea singur? Nimeni nu poate exista prin sine, c nu e Dumnezeu - are nevoie fie i de un “fundal” - i acest a a-zis “fundal” este **genera ia**. Singur t ile i unicit ile sunt i r mân sterpe, dac nu sunt valorificate/explicate prin contextul spiritual al epocii. Sprijinindu -se unii pe al ii, scriitorii creeaz (incon tient) i conformeaz /confirm ierarhii/Ierarhia. Al tfel - neantul îi m nânc . Eminescu era

prieten cu toți scriitorii, mari și mici - nu se grozvea, nu se umfla în pene: el **se exprima** - asta era treaba lui unic !!! - nu avea grija ierarhiei, și - i pieptene imaginea din oglindă - căci ierarhia/ierarhizarea nu e treaba scriitorului - ci a timpului (uneori, foarte capricios, dar, per total, destul de corect valorificator...) și a criticilor literari. Și, până la urmă, a lui Dumnezeu: el hotărâse cine a ajutat Neamul și Omenirea, prin ce a făcut - și cine numai s-a scâmbiat, s' treacă drept "original", s' lanseze "mode" etc. etc. Avea dreptate, probabil, F. N. Neagu, când vorbea de deosebirea dintre generația actuală de scriitori și despre cea dinaintea de 1989: "Voi nu sunteți solidari și nu aveți critici voștri!" Despre solidaritate - ea funcționează extrem de aleatoriu, în funcție de biserici și interese meschine. Cât despre critici - tu și dvs. mai bine ca mine ce secet este: nu există o critică profesionistă, riguroasă și constantă (dvs. sunteți o "rara avis"...) - și se face "critica la persoană", iar nu "la operă" (mai de timpuriu/lucizi pa optzeci!). Se face critică de gaică, "mafioț", "la marele antaj": "Zi tu de mine că sunt de tept foc, că și nu zic eu de tine că ești prost!" Iar când miroși "mafioț" cunosc un **străinul!** - și-a ridicat inconvenabil de mult, pentru ei - dă-i la cap! - și dacă n-au cu ce să-l antajeze - "**complotul tăcerii!**" Cel mai eficient!!! - **descurajează "la fix" pe "amicul" ("străinul"...) - care se face, din scriitor - franțelă!** Îți trebuie ceva "măști" interioare, ca să - i vezi de treabă, în tot acest viespar al "mășinilor"...

Unde, în afară, s-a trecut peste animozitățile de tarabă - și-au născut grupuri de creație de toată stima: am în față, acum, revista **POEZIA**, din Iași, anul XI, nr. 3(33)/2005, un fel de **DACIE LITERARĂ** a secolului XXI (adunând/stimulând creatorii din toată țara românilor!) - director : Cassian Maria Spiridon, redactori Marius Chelaru(eseu), Drago Cojocaru(literatură universală), Vasile Proca(poezie), Amalia Voicu(critică) - având ca temă de studiu și creație **POEZIA ÎN CLIPĂ** (pentru anul 2006, revista propune ca teme de creație și studiu: *Poezie și vin; Poezie și apă; Poezie și foc; Poezie și frig*; pentru 2007: *Poezie și religie; Poezie și rugăciune; Poezie și mit; Poezie și geneză*; pentru 2008: *Poezie și sugestie; Poezie și ambiguitate; Poezie și aluzie; Poezie și sentiment*; pentru 2009: *Poezie și vid; Poezie și somn; Poezie și haos; Poezie și cosmos* - un adevărat "plan cincinal" cultural-literar !!! - în sensul cel mai bun, mai creativ și mai vast-rodnic!). Ce ne-ar costa și pe noi, vrâncenii, să încercăm o astfel de autentică stimulare și afirmare a valorii spirituale, fie și provinciale? Chiar dacă n-o vom face "bort în cer" - măcar vom putea zice că am încercat, am muncit cinstit - și, între timp, munca făcută "cu fața" la oameni ne va descoperi, unul altuia, ca oameni de treabă ... și tot ar fi un câștig - decât să prăpădim atâtă amară energie - ca să ne distrugem unii pe alții și să se mintă/falsifice fiecare pe el însuși i...Dar - n-ar fi cazul, dacă tot am deschis discuția - chiar să luăm inițiativa? Să nu ne uităm prea mult și degeaba prin jur - de parcă n-ar fi vorba și de noi - nu doar de alții...

REPORTER- și o ultimă rugămintă: încercați să caracterizați - succint - literatura vrânceană a ultimilor 15-16 ani. Ce anse de afirmare îi dați, în condițiile în care - după cum se vede - autorii Dicționarelor de la Cluj sau București, cu foarte rare excepții, ignoră ce s-a întâmplat și ce se întâmplă pe aceste meleaguri; iar autorii de istorii literare par să nu fi auzit de existența lui Florin Muscalu, Ion Panait, I.D.Denciu, Dumitru Pricop - ca să nu pomenim decât de scriitorii ce au debutat între 1970-1983?! Ce se poate face?! Să-i provocăm, propunând acestora o ierarhie complementară ???

"Toate ierarhiile sunt complementare - într-o Unică Ierarhie - aceea pe care doar teleologia divină o va stabili! Nu trebuie ignorat nimeni de către nimeni! (...) Ceea ce caracterizează, înșă, literatura vrânceană, cu adevărat - este spiritul de anarhie, de auto-suprimare, prin cvasi-totală lipsă de solidaritate/fraternitate SINCER ... Micile excepții întăresc regula. Păcat, mare păcat. (...) Pricop, Denciu, Panait, Muscalu și cei care vin după ei - trebuie să - i aibă criticii lor, trebuie ca NEUITAREA să învingă, iar criticii să se pună serios pe treabă ..."

ADRIAN BOTEZ - Toate ierarhiile sunt complementare - într-o Unică Ierarhie - aceea pe care doar teleologia divină o va stabili! Nu trebuie ignorat nimeni de către nimeni! Fiecare trudit al Spiritului are rostul și misiunea lui! Altfel, le-am face jocul infractorilor interni și internaționali - ne-am autodistruge mai bine, mai complet și mai sigur decât ne-o doresc chiar iredentiții și "fracturiții" UDMR-ului! Am rupe România în mici fragmenle culturale - care, necunoscându-se/neștiindu-se între ele, nici nu au termeni de comparație - și atunci ori se subapreciază, ori se supraapreciază - și astfel, se autodistrug, valoric... Nenorocii de guvernări de azi, ai răii și lumii, atomizează și înstrăinează pe creatorii pământului - dar noi,

ca oameni lucizi, trebuie să luptăm, din toate puterile, în spiritul paoptitilor și junimilor naionaliti: vom face, deocamdat, dicționare locale – dar gândind, proiectând axiologic (**foarte sever și serios, fără nici un compromis spiritual!!!**) și **anticipând** (moral-axiologic, stilistic și coninutistic, prin micile dicționare locale, sau monografii-antologii, tip **Dinutz-De liu!**), **termenii și viziunea sintetică ale unui Mare Dicționar Literar Național** – a teptând și pândind clipa realizării **efective** a acestui Mare Dicționar Literar Național! Nu, nu scapăm teroriții culturale a a u or, de unii ca noi! Nu ne-au creat înaintași o limbă și un neam în o ar, ca noi să pulverizăm și spurcăm sfânta lor muncă, în rezultatele ei miraculoase!!!

Literatura vrânceană a ultimilor 15-16 ani a caracterizat-o dvs., într-un număr de acum doi ani, al revistei **PRO SAECULUM**, mult mai bine și exact decât a putea-o face eu, acum. Vrancea creează cel puțin la fel de mult, de bine și de rău/prost, ca și toate celelalte zone ale României (cel puțin a a de în ea informații...). Se creează, în Vrancea, tot atâtea valoare și maculatură – ca peste tot în ar. Ceea ce caracterizează, însă, literatura vrânceană, cu adevărat – este spiritul de anarhie, de auto-suprimare, prin cvasi-totală lipsă de solidaritate/fraternitate **SINCER** ... Micile excepții întresc regula. Păcat, mare păcat.

Pricop, Denciu, Panait, Muscalu etc. – și cei care vin după ei – trebuie să și aibă criticiile lor, trebuie neuitarea și învingerea, criticiile să se pună profesionist pe treabă – și asta să-o facă în toate fărâmele de Românie, fără îngâmfare izmenită și neghioabă, ci cu umilința celui care, asemenea lui Dumnezeu, din fărâme de tină, ajutat de suflarea Sfântului Duh, va ajunge să și reveleze Forma Divină a Lumii, ca Organism al Măreției Naționale Unice! Duhul Național este **Duhul Supraindividual**, garanția că, în cele din urmă, Hristos va învinge, prin solidarizarea interioară a părților expresive ale Divinului Neam – în cazul nostru: Neamul Românesc. Trebuie, cât de degrab, să scoatem la iveală, precum paoptiții și junimiți, trăsăturile de unire spirituală ale scriitorilor și scrisului românesc. Cum adică, un Babilon haotic, fără identitate și istorie, format din cei ce se scapau, în secolele XVII-XVIII, de spânzura torile europene (a se vedea SUA, dar și temnițele Angliei – Australia!) – și pot găsi trăsături fundamentale de unire (ce sunt ori nu sunt, aceste trăsături, asta-i altă discuție!) – iar noi, urmașii celui mai vechi neam al Europei, tracii, să devenim niște muncari??? Nu se poate! “Se spărie gândul!”

(interviu luat de prof. **Mircea Dinutz**, lui **Adrian Botez** – decembrie 2005-ianuarie 2006)

*

cuvânt duhovnicesc de diminea

CĂSĂTORIA CA TAINĂ - TEMELIE A FAMILIEI CREȘTINE (II)

Taina nunții - din punct de vedere

spiritual

Taina Nunții are în elesuri mult mai ample decât se poate observa la prima vedere, fiindcă, în limbajul său arhetipal, înseamnă „unirea” – nunta între Mirele Cereș – Domnul IISUS HRISTOS – și Mireasa – BISERICA SA, în Împărăția Sa, ca să se împlinească versetul: “Fericiți cei chemați la Cina nunții Mielului!” (*Apoc.*, 19, 9) – cf. Părintele Emilian – Mîin stirea Neam). În acest sens, Taina Nunții are ca punct de plecare **FĂCUTUL** A – făcut celor ce vor veni la cina nunții Mielului: “Le voi da, în casa Mea, și în unul zidurilor Mele, un nume și un loc mei de predecât fiii și fiice; le voi da un nume veșnic și nemuritor” (*Isaia*, 56, 5).

Aceast **nunt spiritual**, această **unire** a Domnului Iisus cu Biserica Sa reprezintă, în esență, însuși semnul rugăciunii Sale de pe Muntele Măslinilor, sensul venirii Sale, sensul sacrificiului de Sine, pe care Lăcășăcut pentru noi: „Părinte, voiesc ca unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi-ai dat ca să vadă slava Mea pe care Mi-ai dat-o mai înainte de întemeierea lumii” (*Ioan*, 17, 24). Mai mult, în ritualul

ortodox, când se oficiază Taina Nunii, între soț și soție se așază Duhul Sfânt, care îi unește; de aceea, în pruncii care se nasc dintr-o asemenea unire, se nasc din Duhul Sfânt, deci cu binecuvântarea lui Dumnezeu.

Ceea ce a unit Dumnezeu, omul s-a nu despart !

„Ceea ce a unit Dumnezeu, omul s-a nu despart !” (Marcu, 10, 9) – este o poruncă dată de Mântuitorul, tocmai pentru a da acestei uniri caracter divin. Nerespectarea acestei porunci generează pe catul: „Oricine va lăsa pe femeia sa și va lua alta – s-a va fi te adulter, iar femeia de-și va lăsa bărbatul ei și se va mărita cu altul, s-a va fi te adulter!” (Marcu, 10, 11-12).

În același sens, SPIRITUAL, Taina Nunii este prefigurată de legătura dintre Creator și creatură: „Cel ce te-a zidit se va însoți cu tine – și în ce chip mirele se veselește de mireasă, așa se va veseli de tine Domnul tău” (Isaia, 62, 5) – pe de o parte, iar pe de altă parte, însuși Mântuitorul, la nunta din Cana Galileii, prin transformarea apei în vin, dă Tainei Nunii un caracter adânc spiritual, arătând profunzimea corelației între Taina Nunii și Taina Sfintei Euharistii.

Taina Nunii, prefigurată în parabolele Mântuitorului și Apocalips

Mai departe, vom constata că Taina Nunii este adesea bine prefigurată atât în parabolele Domnului, cât și în Apocalipsă. Astfel, în pilda NUNII FIULUI DE ÎMPĂRAT, care ruina tatăl și uia faclă o nuntă, adică Tatăl Cerească creat o împărăție pentru Fiul Său cel iubit (Matei, 22, 2) – dar când a trimis slugile sale să cheme pe cei poftiți la nuntă, aceștia n-au venit să vină (Matei, 22, 3) – era vorba de chemarea urmașilor lui Avraam, Isaac, Israel – de aceea, Împăratul s-a mâniat și, renunțând la ei, a poruncit să fie chemați și alții doar cei ce aduc roade: „Mergeți, deci, la răspântiile drumurilor și pe căile văgăși, chemați-i la nuntă !” (Matei, 22, 9) – aceasta a fost chemarea neamurilor, prin Sfinții Apostoli, ierarhi și slujitori ai Sfintelor Altare. Dar după această chemare – urmează ALEGAREA – intrând Împăratul să privească pe oaspeții, a văzut acolo pe unul care nu avea haină de nuntă (Matei, 22, 11) – adică fără haina Duhului Sfânt de la Botezul Ortodox – și a poruncit să fie scos afară. Așa se întâmplă cu toți cei care au părăsit Biserica Ortodoxă: „Vor fi legați de mâini și de picioare și vor fi aruncați în întinericul cel mai dinafară. Acolo va fi plângerea și scrâmbirea din ilor” (Matei, 24, 13).

La fel, în pilda celor ZECE FECIOARE, care: „luându-și candelarele lor, au ieșit într-o întâmpinare a Mirelui” (Matei, 25, 1) – adică și-au pregătit sufletul, pentru Împărăția cea Vănică.

În *Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul*, este arătat Taina Nunii astfel: „Vino și-ți arată pe mireasa Mielului; și m-a dus pe mine, în duh, într-un munte mare și înalt și mi-a arătat cetatea cea sfântă Ierusalimul – pogorându-se din cer de la Dumnezeu, având slava lui Dumnezeu” (Apoc., 2, 1, 9-11). De aici, în elegem că însuși cretinismul, în esență, poate fi socotit ca fiind „Mireasa lui Hristos” – lucrarea Sa mântuitoare.

Unirea între bărbat și femeie - mijloc de promovare a unirii sufletești

Din perspectiva creștină, prin căsătorie, cele două ființe se contopesc spiritualmente, formând o nouă ființă spirituală. Soții s-au unit iubirea care și-a unit este aspirație spre unitatea de gânduri, de sentimente și de atitudini, dar, cu osebire, sete după unitate ființială. Femeia a fost făcută ca „ajutor pentru om, potrivit pentru el” (Facere, 2, 18). Evident că la această stare ajung soții strâni de tulbureală pe catul, cei ce se feresc de divorțul inimii, considerând puritatea pasională iubirii ca o condiție a sfințeniei și unității căsătoriei, precum și a fericirii lor depline. Numai în căsătorie, satisfacerea trebuințelor de unire între bărbat și femeie devine mijloc de promovare a unirii sufletești – cu adevărat: „De aceea va lăsa omul pe tatăl și pe mama sa și vor fi aceia doi un trup” (Matei, 19, 15).

Simbolismul momentelor din Rânduiala Cununii învederează pregnant caracterul indisolubil al căsătoriei, zidirea și cimentarea ei, pe unitatea spirituală, unitate de gând, de simțământ și ideal – realizat prin acțiunea harului divin și adeziunea liberă a mirilor. Unirea soților nu este un simplu contract temporar. Hristos accentuează caracterul ei unic. Probabil că de aceea unii dintre ucenicii I-au zis: „Dacă astfel este pricina omului cu femeia, nu este de folos să se însoare” (Matei, 19, 10).

Divorțul este numai acolo unde și-a făcut loc pe catul. Altfel, legătura făcută în fața lui Dumnezeu nu se poate desface. Prin Taina Nunii, cei doi au devenit, după cum s-a mai arătat, o ființă spirituală nouă; și-a operat un fel de sinteză spirituală, astfel că legătura lor în fața lui Dumnezeu nu se mai poate desface: „Că împreună Dumnezeu, omul s-a nu despart” (Matei, 19, 16). Referitor la aceasta, Giovanni Papini spunea: „Căsătoria e singura verigă de vecinicie într-o salbă hărăzită pieririi” – cf. G. Papini, *Via a lui Iisus*, Buc., p. 176.

Not bibliografic

1-*Biblia sau Sfânta Scriptură*, Inst. Biblică și de Misiune Ortodoxă al B.O.R., Buc.;

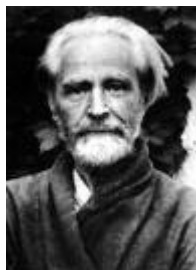
2-Pr. Prof. Dr. Dumitru Stăniloae – *Asceză și mistică creștină – sau Teologia vieții spirituale*, Ed. Casa Cărilor de Târnăveni, Cluj, 1993;

3-Idem, Teologia Dogmatic Ortodox , Ed. Inst. Biblic i de Misiune Ortodox al B.O.R., Buc., 1 998;
4-Protos. Nicodim M ndi a - *Calea Suftetelor în Ve nicie – V mile V zduhului*, vol. I-II, Ed. Bunavestire, Bac u, 1990.

preot prof. *Ion Munteanu*

*

str ji ale culturii ortodoxe române ti:

AST ZI: **VASILE**

VOICULESCU (1884-1963)

natur

Medic, poet, prozator, dramaturg român - i un mare cre tin, definind credin a ca pe un dat ontologic fundamental: „Credincio ia(spune el studen ilor de la Facultatea de Teologie din Bucure ti, prin 1935) e de aceea i moral cu caracterul. C ror structuri biologice i psihice se încorporeaz aceste structuri spirituale, de credincio ie i de necredincio ie – nu tiu dac se va cunoa te vreodat . (...)Domnilor, n - am nici un merit s cred, m-am n scut a a!(...)M-am n scut, cred, un tip de credincios, i îndr znesc s spun credincios, chiar dac nu a fi religios. Dumnezeu este simplu, pentru cine -l prinde dintr-odat .” Ca medic, spunea: „Medicul trebuie s -i fie profund recunosc tor pacientului, care i -a prilejuit s fac o fapt bun .” Despre chipul s u d m rturie, printre al ii, Pan M. Vizirescu(*Gândirea*, Anul XXII, nr. 7, august-septembrie, 1943, p. 400):”Chipul s u de o dulce spiritualitate, blând ca o icoan bizantin i cu nu tiu ce sfial ca de amvon în privire, are ceva de evanghelie i pelerin al chem rilor sfinte. E mult evlavie în toat înf i area poetului Vasile Voiculescu, dar o evlavie de nu an subtil i delicat , pân la refuzul de a se m rturisi. Nimic grav, nimic solemn sau exclamativ. Poetul Voiculescu este omul interioriz rii depline. Acolo în taina tiut numai de el, î i pl m de te propriul s u univers, la a c rui des vâ ire lucreaz pentru o încântare în care vom surprinde întreaga ra iune a existen ei lui. Nu e u or s -l po i în elege i defini.” A fost de-o verticalitate moral-spiritual impresionant , r spunzându-i absolut negativ, lui Tudor Vianu, care încerca s -l conving s accepte publicarea unor poeme sub auspiciile Noului Regim - stalinist-comunist:”Vasile Voiculescu s-a uitat adânc în ochii foarte gândiristului de alt dat i i-a spus un NU atât de r spicat, atât de greu, încât Ispititorul a trebuit s plece repede, foarte repede” – d m rturie Virgil Ierunca, în cartea sa *Române te* – Humanitas, 1990.

S-a n scut în comuna buzoian Pârscov, în noaptea de 12 spre 13 octombrie 1884, în familia lui Costache i Sultana Voicu. (Bunicul, **Voicu** B canu, era transilv nean, origin ar din S li tea Sibiului). Nu va purta oficial numele de **Voiculescu** decât începând cu anul 1950 – de i numele acesta îi apare din primele foi matricole colare.

- coala primar – în com. Ple coi; liceul: la „B.P.Ha deu” din Buz u i „Gh.Laz r” -Bucure ti. Cite te enorm, orice e legat de psihologie i moral , apoi de spiritualitate: dup Claude Bernard, Auguste Comte, Spencer, Darwin etc. - cunoa te *Kabala*, mai ales din studiile lui Frank i Karpe – *Seferul*, pe rozicrucienii lui Péladan - teosofie, gnoz , prin Fabre d'Olivet, Saint Yves d'Alveidre, Eliphas Lévy i Papus - Schuré, Rudolf Steiner i Blavatzky...”Dar nu m-am afiliat la nici o societate secret , n-am aderat la nici o sect i nu sunt ini iat, de team s nu-mi îngr desc libertatea(...). Tot câ tigul meu în cultur , art , literatur , în loc s m dep rteze, m-au apropiat de credin . Unilateral, a fi fost poate ateu naiv, un simplist negatic. Cu cât mai poliedric, cu atât au avut loc pe unde s str bat experien e complete, puncte de vedere noi, interferen e de doctrine, putin a de compara ii, lumin mai mult . Iar din toate, sinteza c neap rat credin a trebuie s stea la temelia omului normal”.

-Dup un an de studiu la Facultatea de Litere i Filosofie, urmeaz cursurile Facult ii de Medicin , pe care le va termina în 1909 - licen a în chirurgie. Î i va continua specializarea în Medicin Intern i Epidemiologie.

-21 februarie 1910 - se c s tore te cu domni oara, student medicinist , Maria Mitescu - cu care va avea 5 copii. La 15 iunie 1910, e numit medic în Circumscrip ia Ocolul, jud. Gorj – apoi Hotarele-Ilfov, Bezdead-Dâmbovi a-1911, Bucure ti(Casa cultural a Creditului i asigur rilor muncitore ti) -1913, T t rani - 1914, Buftea-Ilfov-1915, Bude ti-Ilfov-1916 (sincer prietenie cu Nadejda tirbei, apropiat a reginei Maria - regina a apelat la V.V. pentru consultarea prin ului Mircea, care n -a putut fi salvat – dar i-a trimis lui V.V. un ceas de buzunar pe care erau gravate, pe lâng însemnele Casei Regale, i câteva cuvinte de recuno tin ale Majest ii Sale), Cocioc-Ilfov-1916 - i, în fine, Bârlad-1917 - dup care va participa la R zboiul de Reîntregire, ca ef al Spitalului mobil nr. 6. Se va îmboln vi de tifos exantematic, de febr tifoid i de icter,

pentru că îngrijise bolnavii de aceste boli, în refugiul din Moldova. Pentru curajul său, dovedit în timpul războiului, V.V. primește decorația „Steaua României cu spade”. În 1925, primește „Crucea Meritului Sanitar”, clasa I.

-După război, profesarea medicinei îi aduce celebritate - va începe o serie de conferințe radiofonice, despre igiena populației și va publica mai multe volume de farmacologie verde. Pentru V.V., „medicina nu este o profesiune, ci o pasiune” - era supranumit „medicul fără granițe” și era foarte cunoscut.

-Colaborează la *Duminica poporului* și *Lamura*, cu materiale despre igienă și sănătate publică - apoi, la *Albina*, *Farul din minutul* - inaugurând, cu Gh.D. Mugur o colecție de popularizare *Cartea vieții* - teme de: economie, istorie, artă, etnografie, medicină etc. - în care publică: *Boala cea nouă. Poliomielița acută, sau paralizia copiilor* - 1927, *Sifilisul* - 1930, *Tuberculoza* - 1930, *Cunoașterea tereei social-medicală a mediului. Educația igienică a șteanului și muncitorului* - 1933, *Căminul farmaciei din minutul cu leacuri de întâiul ajutor pentru conducătorii minelor culturale, Apărarea de boli și Igiena satelor* - 1935.

-1922 - ajunge medic și profesor de Igienă la Institutul Pompilian din București și ef al Circumscripției 12 din Capitală. „Era de o bună calitate serafic (...). Simpatia pe care o arăta pentru fiecare bolnav era lesne receptivă de pacienții lui, care îl adorau(...)” îi examina cu atenție, le prescria medicamente, pe care, de multe ori, le aducea chiar el - le spunea cuvinte de îmbărbătare și nu uita niciodată să le lase un mic dar, fie în bani, fie în alimente sau îmbrăcăminte” - îi amintește doctorul C. Daniel. Adică, se conforma sfatului marelui medic creștin, N.Paulescu, cel care indica studenților săi să -l vadă, în orice bolnav, pe Hristos.

-Ca scriitor, debutează în Convorbiri literare, în 3 martie 1912, cu poezia *Dorul* - iar în 1916 debutează editorial, cu volumul *Poezii*, la Editura Poporul.

-Volume de poezii: 1918 - *Din țara Zimbrului*; 1921 - *Pârg*; 1927 - *Poeme cu îngeri*; 1933 - *Destin*; 1937 - *Urcu*; 1939 - *Întrezări* (pentru toate acestea, i se acordă, în 1941, Premiul Național de Poezie). 1944 - la Editura Fundațiilor Regale, îi apare un volum antologic: *Poezii* - ediție definitivă, „care a fost un fel de cântec de lebdă”, spune Virginia Ierănescu, în *Gândirea*, serie nouă, Anul XII, nr. 4-5/2003, p. 64 - „căci tot ce va mai scrie de-a lungul vieții sale va face parte din <<literatură de sertar>>, care avea să vadă lumina tiparului atunci când el nu va mai fi printre vii” - căci V.V. a refuzat să mai publice. I-a spus fiului Ion: „Ironic, eu mor. M-au omorât. Nu le dau nimic”.

-În 1920, după publicarea acestor volumuri de poezii *Pârg*, devine membru al Societății Scriitorilor Români.

-ianuarie 1927-iulie 1944 (interzicerea revistei)- credincios colaborator al revistei *Gândirea*, alături de Crainic, Gyr etc. În 1927, editează revista *Pleiada*, la Craiova, împreună cu T.P. Ionescu - Ulmu și N.-I. Herescu.

-În decembrie 1930 i se reprezintă, în premieră, la Teatrul Național, piesa *Fata ursului*. Decorat cu „Coroana României”, cu grad de comandor. 1934 - piesa *La pragul minunii*, iar la 25 nov. 1935 - *Umbra*, jucate la Teatrul Național-București.

-La 22 nov. 1946, îi moare soția de hemoragie cerebrală. V.V., în aceea zi teribilă, îl ia pe fiul său, Ion Voiculescu, pe cheiul unei gârle, și-i spune: „Vreau să te rog ceva și promite-mi că vei încerca să mă asculți: **Să crezi în Dumnezeu!**”. Din acest moment, se schimbă starea. Îi propune o viață lipsită de distracții și plăceri și chiar de comodități normale. „Soba și-a blocat-o cu cărți și nu s-a mai făcut foc în ea 10-11 ani” - dă mărturie Ion Voiculescu.

-Din 1946, frecventează cercul religios *Rugul aprins*, de la Mănăstirea Antim - legând prietenie cu prietenii Agaton Sandu Tudor, cu Al. Mișculescu, Benedict Ghiuș, mai târziu, cu Andrei Scrima.

-În 1948, V.V. scrie povestirea premonitoare *Lobocoagularea prefrontală*, despre spălarea creierului... - până la confiscarea unui homunculus uman, epurat organic de creier și inimă...

-Din pricina legăturilor cu *Rugul aprins*, în noaptea de 4/5 august 1958, V.V. este arestat de Securitate, în lotul „Teodorescu Alexandru și alții”, pentru „uneltire contra ordinii sociale”, prevăzută în art. 209, Cod Penal. Au încercat să-l scoată „fascist”, pentru colaborarea la *Gândirea* - V.V. susținând, neclintit, că el nu a făcut politică antistatală - că doar a frecventat cercuri literare și religioase. Fiul Radu încearcă la „intelectualii turci” - dar au refuzat să-l ajute, pe rând: Mihail Sadoveanu (prin Valeria), Ion Marin Sadoveanu, Zaharia Stancu, Geo Bogza, Mihai Beniuc...

După anchete interminabile și chinuitoare, în procesul din 8 nov. 1958, Tribunalul Militar al Regiunii a II-a București, prin Sentința nr. 125, îl va condamna pe V.V. la 5 ani temniță grea și 5 ani degradare civică și confiscare totală a averii. În timpul detenției, a fost purtat prin închisorile de la Jilava și Aiud. Aici, el va contracta un TBC la coloană, fiind imobilizat de boală. Istoricul Vasile Boronean îl aduce la minte de întâlnirea sa cu V.V., în temniță, la infirmerie: „Un bătrân cu părul alb, purtând pară oară de sfânt(...). Era impresionant purtarea lui față de toți cei din jur. Se hrănea parca din Duh Sfânt și era un creștin desvârșit.

Nu-l interesa prea mult hrana, împrind-o cu ceilalți. Se crease în jurul lui un cerc de profitori, care uneori îi luau mâncarea fără ca mcar să-l întrebe. Într-o zi, un bolnav. Deși operat, s-a repezit să-ia mâncarea pe care i-o aduseser de înuși de drept comun. Răspunsul lui V.V. la riposta colegilor a fost: <<Lăsa-i-l, și el este creatura lui Dumnezeu și dacă s-a repezit să-ia, înseamnă că el are nevoie mai mare decât mine de această mâncare>>. Cuvintele lui mi-au rămas pentru totdeauna în memorie. Era summum-ul de sublimare a ființei umane!” La fel, Aristide Dobrescu:”M-a impresionat figura de Crist a unui om vârstnic, cu care am intrat în vorbă (n.n.: a aflat, apoi, că acela era marele poet V.V.). (...) Se ruga și el, dar nu cu voce tare, nu ostentativ: mai mult bănuiam că se roagă, când îl vedeam într-o anumită atitudine(...)”.Îl întrebam uneori: <<Domnule doctor, oare de ce trebuie să pui timpii la vârsta dumneavoastră? >> – și îmi răspundea: <<Domnule Dobre, asta mi-a fost crucea pe care trebuie să mi-o duc>>”.

-La 2 mai 1962, V.V. este eliberat, dar trebuie să fie ajutat, căci nu mai putea merge. În finalul vieții, surd, V.V., cu câteva zile înainte de a se sfârși, spunea familiei: „Nu mă ispiți, lăsați-mă să mor!”

Internat de mai multe ori, grav bolnav – V.V. merge la întâlnirea cu Domnul Dumnezeu său, în noaptea de 25/26 aprilie 1963. Pentru omul de tiință și cultură, dar mai ales pentru calitățile umane – creștine, pentru imensa lui modestie și pentru demnitatea sa cristică – Pan M. Vizirescu spune despre V.V.: „Ca și Eminescu, ar trebui beatificat!”

-În 1964, deci postum, apar cele 90 de sonete: *Ultimele sonete închipuite ale lui Shakespeare, în traducere imaginară de Vasile Voiculescu* (început în 1954 și sfârșit cu câteva zile înainte de arestare), apoi și două ediții de *Povestiri* (și romanul *Zahei Orbul*) - în 1966 și 1972 (odată cu volumul de *Teatru*).

*

Ferici și cei curași cu inima

Doamne, m-ai făcut cu puțin mai prejos ca pe îngerii,
Dar ei nu Te iubesc mai mult decât mine
Cu tot ce am: chin, lacrimi, bucurii, plângeri.
Ei stau săbii de duh, opriți la nehotarele Tale divine.

Tu dai heruvimilor aripi să-și poartă zeasă
Ochii de vedere Ta ca de prapădă?
Destinul meu arde să Te cunoască
și-n simpla mea îndrăzneală omenească
Mi-ndreptăcirea Tine înima oglindește și Te văd.

*

Iisus pe ape

Iisus umbla pe ape și namile de valuri
Se prefăceau, supuse, în lespezi la picioare.
O parte, croită de-a dreptul până-n maluri
Îți netezea ca-n palmă talazuri și văltoare.

Furtuna întărită-i orbea cu praful apii
și pulberea amară le îneca gâtul...
Dar tot vedeau cum colo se umilesc nahlapii
și-ntr-o corărare lină se schimbă-ntr-o vârtelă.

Departă-n sorbul lacom, cu vântul împotriva,
Nevolnici, ucenicii uitase să se roage;
Corabia, o coajă de nuc costelivă,
Trosnea în pumnii mării, clătindu-se din doage.

și, înclătă de spaimă cu mâinile pe funii,
Priveau cum uriașă năluca se tot ducea:
Cu brațele în lăpturi plutea-n bătaia lunii
Tăind și cerul și ape ca o imensă cruce.

*

Crucea – mireasa

Năprasnic, spăimântătoare nunt
Cu îngerii plângând, haini legionari,
Tragic alai și bucurii amare,
Mire Christos, mireasă Crucea cruntă
Tovară infamilor tâlhari.

„Vin din Liban”...canta odinioară
Miresei sacre, marele-nălept...
și ea-n lăptă dintr-un cedru drept
În brațe prinse pe Iisus, la piept
și osândii îi miri se-mbrășară,
optindu-și unul altuia „de când te-ai tept”

*

Crucea – în lăptă

Tu-nsemni peste lume cea mai înaltă Lege
Din patru zări aduni puterile toate...
Cine-ar putea vreodată-n elege
Misterioasă, groaznică și simplă?

Chip al infinitului răstăgănit în noi,
Punem slabele noastre brațe peste-ale Tale;
Pirone te-mi-le de aripile și triumfale,
Să mă înalți cu tine din lăptătricișul gunoier...

*

Ia-și sus înăpoi

Simt că sunt mai mult decât tiușă fiu,
Am puțin mai mari decât pot,
Trăiesc și altfel decât în acest chip viu,

Trec dincolo de marginile trupescului sicriu,
Carne, suflare, minte, nu mă-alcătuiesc tot...

Ele mint, pier, le lăpădă, se prefac...

R mâne ceva de care nu m despoi
O voie, pururea în - i nu din - noi...

Când va sosi sorocul s m desfac,
Doamne, ceea ce Mi-ai dat Tu, ia- i sus înapoi.

*

Ultima rug ciune

Simt frânghiile c rnii gr bit cum se dezleag ,
C tu ele de oase sl besc... i m desferic...
Lumina nu-mi ajunge: vreau alta nou , -ntreag
Sfâr esc de-acum popasul în larva mea pribeag ,
A tept eliberarea din strâmt i întuneric...

La marea s rb toare, curând a mor ii mele,
Pe lâng albul înger cu aripa de ghea ,
Te leg adânc, o, Doamne, în clipele acele,
Cheza al meu la Ceruri pentru eterna via
Cu sfântul Trup i Sânge s fii i Tu de fa !

*

(selectarea notelor bio-bibliografice, din revistele: *Gândirea* – *serie nou* , *Rost*, *Permanen e* –
precum i selec ia textelor lui Vasile Voiculescu: prof. dr. *Adrian Botez*)

***

consacr ri literare

AST ZI:

MIHAELA PRODAN, COLEGIUL NA IONAL „UNIREA”-FOC ANI

Gra ie materialelor (poezie i proz - în primul rând, din *Revista noastră* - dar nu numai!) ajunse pe masa mea de lucru, prin bun voin a atât de generoas a profesorului, criticului i istoricului literar (**român**, nu doar vrâncean!), domnul **Mircea Dinutz** - am putut observa evolu ia estetic i moral-spiritual a elevei MIHAELA PRODAN (texte de-ale sale au fost publicate i în nr. 15 al revistei *Contraatac*), actualmente în clasa a XI-a E, la Colegiul Na ional „Unirea” (atent i deplin competent îndrumat de dasc lul ei, **Mircea Dinutz**, în cadrul cenaclului *Hyperion*) - i m pot pronun a în deplin cuno tin de cauz : da, MIHAELA PRODAN nu are doar HAR - ci, ceea ce conteaz , decisiv, pentru un adev rat scriitor, pe cale s devin , cum se zice, „profesionist” (adic , s - i între în **sacra nebunie!**) - are **OBSESIE**, are **MANIA PERFEC IONISMULUI!** Ceea ce o situeaz , definitiv, sub blestemul (cu ghilimele sau f r !) crea iei literare - blestem care o va urm ri pân la moarte! Nu se va l sa de c omunicat cu ESEN ELE, de luptat cu propriul stil de exprimare c tre semen i de încercat s dezlipeasc urechile surzilor Lumii - pân la cea din urm a ei suflare... Asta se cheam , indiferent ce ar zice criticii „capitali ti” româno-dâmboveni, bolnavi de superbie - **CONSACRAREA**: situarea în preajma zeilor, dar i sub „blestemul ielelor” - c utarea lunatic , a Absolutului, cel pu în în Expresie. Dup consacrarea MIHAELEI PRODAN, în paginile nobilei (ca un vin vechi domnesc...) *Revista noastră* - o alduim i noi, în paginile *Contraatac*-ului, cu Sabia de Cavalier al Graalului... - publicându-i, în acest num r, dou „e antioane” de proz (**premiere absolute!**). S te ajute Dumnezeu, MIHAELA PRODAN, sub aceast zodie vânt a auto-torturii - dar mistic-binef c toare pentru cititorii t i, t m duitoare de relele nev zute ale Lumii! De-acum, preg te te-te s - i aprinzi singur **Rugul de Pas re Phoenix** - adic , în traducere prozaic : **gânde te-te, deja, la alc tuirea volumul t u de debut...** (A.B.)

LUMEA ST PE UN ELEFANT I ELEFANTUL PE O BROASC ESTOAS

„Unde naiba g sesc o cartel de telefon?”

Zâmbi sarcastic, iritat de afurisita de neputin pe care o simte un tân r R., dorind s aud vocea unei domni oare S., i trebuind s se foloseasc de acea antichitate deplorabil , numit telefon public, dar gădilat totodat de ideea supraprealist c este un personaj de roman, întru totul original, c via a lui este o ebo stranie cu o cheie de leg tur între individualismul s u impenetrabil i imensa generozitate fa de cei care îl vor citi: este generos prin a fi un personaj inedit, câteod at ursuz, atât numai cât s trezeasc interesul, i totodat subversiv, tocmai prin ordine i conservatorism, fa de excesul haotic în care tr iesc

tinerii din jurul lui. Nu o mai v zuse de aproape o lună și se pare o tortură criminală că încă persistă înare a tehnologiei de a-l arunca undeva la o margine a cuceririlor ei și-l împiedică să îi asculte măcar vocea.

„Zătt!! A dracu mă! Uite de-aia n-am eu caiet la geografie! Au cam început piticii să-mi zumbie pe la mansardă. Las' că v potolesc eu pe voi, de v zboară antenele!”

Student la jurnalism. Anul II.

Câte două țiri de publicat, în fiecare zi, pe site-ul universității. Chiar din biletul de tramvai trebuie să scoți o țire. Ca să ajungi un bun jurnalist. Totuși articolele proaste sunt mai amuzante. Răsfoiesc o cascadă de aia „genialități”; la sfârșit, pagina aia-zisă a adolescenților: of course... psihoteste! Hai să mă amuz și să bifez cele mai stupide răspunsuri, oricum totul mi se pare mult prea absurd ca să se muleze pe existența oricât de banală a unei persoane normale din punct de vedere social și mintal. Oare.. sunt fair-play atunci când vreau să cuceresc un tip? Okay, la întrebarea cinci trebuie să reflectez un pic mai mult: ce sms îi trimit bătăiului pe care îl iubesc – „sunt super îndrăgostit de tine” sau „o mie de pupici de la admiratoarea ta secretă” sau... „mi-a dori să te cunosc mai bine”... ultima s-ar putea să se interpreteze... zexe... Ce-o zice un misterik dacă ar vedea răspunsurile încercuite de tipa cu care tocmai s-a combinat?

Student la Teologie. Anul I. Domni oara S., de preferință.

M-am trezit dimineața cu degetele în urechi, și am avut senzația eliberatoare că soarele întunecat de dedesubtul patului, care mă chinase toată noaptea, încetase, în sfârșit, să mă urle nemilos, să cadă, să cântă, în microfon. Toată noaptea citisem. În somn. Straniu. Curios. Futil. Cuvintele se zburtau ca niște fantome, se lipeau de rațiunea mea și încercau un drum obscur spre mai departe...

Mă dau jos din pat. Mă duc la bucatărie să beau un pahar cu lapte cald. Uitasem, cred că în somn, aragazul deschis îmi oala pe foc. Arsese mocnit, și-a ridicat într-o flăcăr enormă și s-a transformat într-o pipă. În ea se vedea o flămă, ca o flăclie, și iarba dracului trona în punga de cafea. Să mă trezească hipnotic, amețitor, să-mi dau seama că dormisem încă lăsat cu pantofii altcuiva. Ai cui?

N-a sunat așeară. Adormisem lângă telefon, m-am trezit și l-am închis după miezul nopții. Yeah...yeah.. 'cause nothing else matters... mai bine mă dorm puțin decât oricum n-ajung la cursul de la zece.

Hoinărește pe străzi. Asta e planul cerea semi-intelectual și moca pe deasupra, pe care tânărul R., remarcabil personaj fără perspective, îndrăgostit pipă de domni oara student S., îi oferă pentru a umple timpul în exces. Jurnalist de provincie, fără studii, fără pretenții, oricum, în acest oraș meseria asta e un pic jenant. Numai puțin tupeu și mult alergătură. De fapt, tânărul R. nu se obosește să îndeplinească nici măcar aceste condiții, puțin flegmatic și tare comod, termenul de *emploi de temps* îi este total străin, și nu face decât să ajungă la câte un spectacol sau lansare de care îl anunță prietenii și conferințele de presă la care îl trimite directorul (de aia îl mai ține încă la ziarul lui, face o impresie excelentă la conferințe, cu aerul lui demn, rece și intimidant). Restul - timp dizertat către vocația sa de artist.

„Flâner par les rues... une vitrine... o măsușă cochetă, ce cu e fandosită odihnind visătoare pe ea: inteligenta mercantistă nu mai vinde obiecte, ci pilule îndobitocitoare de fericire. Cumperi o măsușă pentru că îți promite cel mai fantastic moment de relaxare, cu prietenii, iubita... la o cafea, un ceai, un cappuccino...”

Moment pentru a-ți calma piticii. Îndrăgnici, aceștia au scos pianul pe fereastră, și cântă suspendând pianul, timpul, visul...

„Afușiți îi! Hei! Voi de-acolo, care nu plătiți nici chirie, am să vă dau afară pe toți! Nu mai am loc, și nici chef de voi sub easta mea, a și în eles?”

Eu nu știu să cânt la pian. Câteodată îmi arcuiesc unduioase degetele tastând în fața calculatorului. Tema la care lucrez? Despre har. Al naibii har... muzică din tastatură. Deunăzi priveam o pianistă și mă gândeam: cât de mult o ridică pe banalitatea asta de fată, instrumentul acesta mirific! Ar trebui să studiez religia muzicii. Ce nu s-o fi gândit nimeni la asta ceva?

În fața unui pian, în haine negre, neapărat negre, ale unui soarec tinuind în el o lumină nemanifestată, a fi... ca o pană de egretă care capătă nuanțe și culori, vigoare și elasticitate, frumusețe și imaterialitate, întoarsă dintr-un fals, un artificiu, spre natură, limpezime, zbor!

Ei, cred că am luat-o pe câmpii.

Tocmai când sunetele polifonice reverberează promi-tor dintr-unul din buzunarele gean-ilor.

Mama: - Alo, mama?

D- oara S.: Fuck!

Mama: Ce faci?

D- oara S: Crize de isterie.

Mama: Se recomandă edine de masaj și reflexoterapie.

D- oara S: și o mamă cu vederi moderne. Succes garantat. Grupul istericelor salutareta ideal de dilire.

Mama: Dragă, nu te purta așa... de parcă eu aș fi o proastă în fața ta!

D- oara S: Nu ești o proastă, ești doamna S., educatoare și mamă, prietenă cu familiile C. și F., uneori ghid turistic, întotdeauna soție plictisită, dornică de experiențe inedite.

Mama: Nu vorbi așa!

D- oara S: Nu mai vorbesc deloc, altfel nu țin.

Mama: Eu nu te-am educat așa.

D- oara S: Te pup, mama! Ești grozavă, ești spirituală, ești emancipată! Ești cea mai grozavă mamă din lume! Ceau!!

Se aude receptorul trântit cu nervi.

*

Voia să fie el. Nu face nimic, tânărul R. Avea să sune în aceeași seară, și în seara următoare, și a încăncă două săptămâni, când se întoarse în orașul de provincie împreună cu domnișoara studentă la jurnalism. Rămaseră aici vreo săptămână și ceva... întâlniri în fiecare zi, de la pasionate la din ce în ce mai plictisitoare...

D- oara S.: Salută...

Tânărul R.: Ce mai faci?

D- oara S.: Cred că... bine...

Tânărul R.: Bine.

D- oara S.: Tu ce mai faci?

Tânărul R.: Nimic interesant.

D- oara S.: Hm...

Câteva momente de liniște.

D- oara S.: Citeam Russell. Îmi amintea de născut ce poveste cu un hindus care spunea că lumea stă pe un elefant, iar elefantul pe o broască. Dar broasca este pe ce stă?

Tânărul R.: Sincer... nu prea am chef de asta.

D- oara S.: tiam. Adevărul este că nu prea mai avem ce ne spune.

Tânărul R.: Așa-i. E bizar totuși... da... apropo de hinduși...

D- oara S.: Ce-i cu ei?

Tânărul R.: Nimic. Am fost aseară la o seară indiană... kitsch provincial, desigur. Ții că prietena asta a ta a mai rămas aici după plecarea ta.

D- oara S.: Da...?

Tânărul R.: A fost așa. Am mers după-aia într-un bar și-am stat niște zile de vorbă.

D- oara S.: Îți place.

Tânărul R.: Sincer? Da. E mult mai puțin sofisticat. Chiar se gândesc serios să renunțe la facultate și să se angajeze la ziarul la care lucrez eu.

D- oara S.: Grozav!...

Tânărul R.: Serios?

D- oara S.: Nu fi pompil! Ar trebui să-mi fii recunoscător că ți-am prezentat-o, altfel trecea și pe stradă de o sută de ori unul pe lângă altul și nu vedeai... grozav...sunte...telle-...quelle...

Tânărul R.: Scuză-mă... toate cele bune. Trebuie să închid că mi se termină cartela. Nu vreau să rămân...

Se întrerupe.

*

SALONUL CU PĂPUȘI ALIENATE

Moto: „Alienarea nu înseamnă oare prea mult conștiință?”

Era o casă destul de primitivă, având menirea să le asigure oamenilor deosebi și fafă de semenii lor, un cadru cât mai adecvat pentru a-și trăi și să simuleze pasiunile, dramele existențiale, pentru a da viață închipuirilor și pentru a concentra un întreg univers într-un salon, o cameră între celelalte, apte din clădire, pentru că este oricum un centru exclusivist, al oamenilor cu anumite posibilități, dar care sunt și cazuri interesante, sunt cercetați și aleși după criterii stricte.

Tanja agită nervos între degete o eșarfă viu colorată, în verde și portocaliu. Murmură și gesticulează, într-un sfârșit, cuvintele ei devin inteligibile:

- Haide să facem plajă, uite am cumpărat o umbrelă de soare. Ții, ca să o inaugurem.

- I-a vândut-o Tata Berteleu, las' că Țiu eu că are un cufer ascuns sub pat, îl vând în fiecare noapte. E încuiat. Da' ziua dispare. Mare minune ce face cu el.

- Zoraida! Ți mie de ce nu mi-ai spus?

- Las' că i-o arată la noapte.

- Da' ne bronzăm, nu?

- Păi dacă vrei să te bronzezi, de ce i-ai mai luat umbrelă?

- Aa... pentru că e portocalie, Ți, Ți... verde! Seamănă cu pisica lui tanti Sica, a a mi-a zis Dorin, că are tanti Sica o pisică mai verde decât toate pisicile din lume.

Cel despre care nu vom ști poate niciodată cum se numește, dar că ruia toată lumea îi zice Tata Berteleu, în ciuda faptului că nu are mai mult de patruzeci de ani, e de obicei îngândurat, uneori sarcastic, distrându-se când reușește să-i supere pe ceilalți, când află câte un entuziasm facil. Acum murmură îmbufnat:

- Dorin e daltonist.

- Ei, e daltonist?! De unde ții tu că e daltonist? Daltonist e Ți tu! Da'... mergem la plajă!?

- Da' nici măcar nu-i soare!

- Ei, Tata Berteleu, ce te amesteci dumneata?

- Ei, cum nu-i soare? Da' io ce-s aicea? Zoraida le dă ruie te un zâmbet larg, nu prea să glumească decât pe jumătate; în clipa aceea se credea, fără îndoială, cel puțin o rază de soare, iar stăruia cu care îi contura acea imagine despre sine avea darul, a a cum se întâmplă de cele mai multe ori, să-i facă și pe ceilalți să o privească ca produs al închipuirii ei.

- Zoră!

De fapt nu glumea chiar deloc. A a se numea: Zoraida Soare. Era o femeie trecut bine de prima tinerețe, însă cu o naivitate de copil, dintre acele persoane care, dacă privești împreună o comedie, de exemplu, are să râdă până la lacrimi și apoi, vâzându-te că nu dai doi bani, are să-ți explice toate fazele pe care ea le-a în eles, convinsă că îi face un bine, și a teapă de la tine să râzi; e dezamăgită că nu reușește să te binedispună, te întreabă dacă ai ști ceva, dacă ești supărat, obosit, dacă te-ai certat cu cineva; în sfârșit, vede că nu te poate prinde în mrejele ei. Dar nu renunță și-ți tot dea explicații peste explicații. Este atât de ingenu încât nu reușește nici măcar să te irite prea tare, deși nici prin gând nu i-ar putea trece vreodată că plătirea ei ar putea avea acest efect asupra ta. Bineînțeles că este atât de firavă încât nu îi permite să o rezeși, și-e milă de Dumnezeu, cum se zice. Și are, oricând, bine pregătită, postura de victimă, încât ai zice că de-abia a teapă să fii necuviincios, să-ți rănești sentimentele. Bineînțeles, de vreo doi ani, de când are acești colegi minunați de ciudați, a mai scăpat de griji, niciodată nu i-a plăcut să le asume, și, de fiecare dată când i se iveau în cale, o covârșeau de-a dreptul, indiferent despre ce ar fi fost vorba. Dar între oamenii aceia care îi par că ău viața la *à l'aise*, se simte liberă și își dezvoltă, cu toată dezinvoltura, copilăria-viziune asupra lumii. Câteodată avea eufuziuni, cu care cititorul tocmai a făcut cunoștință.

- Măi copii măi! Măi... Ți Ți, mie nu-mi plac oalele astea după mine... îs prea albe.

- A a e! sunt de acord cu toți.

- Măi, da' și Ți ce nu-mi place mie deloc? Nu mă lasă Ți nici să fumez sau să pun vreo picătură de alcool în gură, măi. Maică-mea a fost tot timpul agasantă cu grija ei exagerată și cu pioania ei inutilă, nu Țiu cum, da' uneori chiar reușea să mă facă să simt vinovat. Taică-miu era genul de perfecționist pentru care că mi se trebuiau a ezate întotdeauna în aceeași ordine în dulap, unde pui că trebuia să fac eu treaba asta, deși maică-mea, în devotamentul ei care uita de sine, mă-și scutit cu drag de povara asta, dar tata nu și nu, mesele trebuiau luate la ore fixe și...

- Haide, Tata Berteleu, că ne-ai plictisit... spune nerbdătoare Tanja.

- Aveți puțintelă răbdare, după asta, vă dau semințele care sărăniți pe plajă.

- Foarte bine, da' săte și de cuvânt, auzi?

-Ei bine, taic -meu avea, în sfârșit, tot felul de tabieturi săcâitoare, fără să se deosebească în mod special de ceilalți maniaci pe care îi vede în pământul sub soare. Și atunci, m-am apucat de vicii. O dată când eram respectuos față de măicuța mea, eu care nu înusesem post niciodată, în zilele în care ea mânca numai buruieni fierți, eu mă abțineam de la vicii, și aveam conștiința că de cât timp cât mă așchităm cât de cât față de divinitate, apoi, doi la mână, mă simțeam și eu mai bărbat, cu o voință mai fermă, mai cocoșată în fața lui taic -miu. Dar în rest, îmi plăstrasem oarecum vechiul obicei: tiam că existența mea nu făcea doi bani pentru nimeni, pentru ai mei era doar un fel de rutină, așa că mă străduiam să nu deranjez, cătare mi s-a afurisit ideea de nu-i nimic de capul lor, dar cu tot dinadinsul încearcă să-i săcâie pe cei din jurul lor, de parcă asta le-ar da oarece valoare... ba unii chiar îi doresc să devină modele.

-Tata Bertelevu! Da' de ce-ți zice mătăle Tata Bertelevu? - devine interesat Tanja.

-Așa mi-a zis măicuța mea de când eram mic copil. Aveam voce de preot sau de dascăl și-i mai trăgeam câte un „Doamne miluie-te”, între două belele cu care îi eram zădărnici zilele, da' tocmai de-aia n-avea inimă să se supere pe mine. Și-mi zicea Tata Bertelevu. Tata aducea oarecum la tatăl părinte, iar Bertelevu... te cam duce cu gândul la boroboaică. Mai zicea ea ceva de nu știu ce căpitan sau general, da' nu mai înțeleg minte.

-Tata Bertelevu, da' să nu te superi pe mine că-ți-am spus.

-Că-ți-ai spus ce?

-De căfărlă! Da' uite, am să îți mărturisesc și ție ceva. Are pitite acolo, în ciorapii, ia pe care îți ascunde sub pernă, un pachetel de țărțe. Da' acum să vezi comedie! țărțelele astea sunt scrise pe toate părțile, în mai multe direcții. Îmi citea asta-vară, înainte de a veni dumneata, și era așa de frumos! Într-o zi, când am văzut-o că s-a dus la toaletă, am prins și ție-le-am ciordit, dar ce rost, că n-am înțeles nimic. Așa că, dacă ești în mătă curios, nu face ca mine, cere-ți ei să ție citească, altfel n-ai înțeles nimic, ha!

Cealaltă o privesc dezaprobator.

-Asta dacă nu sunt eu mai proastă ca voi toți. Da, bineînțeles, asta credeți voi.

Se bosumflă un pic cam fals.

-Zori, asta e foarte urât din partea ta.

-Urât? Da' de ce? Vrem și noi să știm ce i-a trecut odată prin cap orul acela tinerei noastre consoarte. Vreți să ne citească?

-Da! toți.

-Nu! Tanja.

-Ba da!

Tanja începe să ipe, toți se aruncă asupra ei, cu rugăminți, cu amenințări...

În salon intră doctorul cu Daria, o nouă companie. Vede că boiul, încearcă să calmeze spiritele, Tanja se lasă destul de ușor convinsă, oricum, pentru o fată ca ea doctorul este un fel de făt-frumos, crede că într-adevăr el o salvează de prietenii ei din salon, de ție înțeleg ea, are mania persecuției.

-Hai și ne citește, Tanja! După aceea o să facă cunoscință cu Daria. E o fată foarte, foarte de teapă.

Tanja citește:

„Bună. Sunt Tanja. Scriu pe un țărțel: sunt într-un club. De altfel, ești destul de întunecat aici iar muzica e, bineînțeles, la maxim, așa că, îmi cer scuze dacă o să fiu incoerent sau, probabil că mâine nici nu o să mai înțeleg ce am scris, așa, pe băjbăite. E aniversarea mea, și m-au scos în afara din casă. De altfel, se distrează mult mai bine ca mine, eu numai o să așchit nota de plată. Dimiști „la coafor”: Anca și Dada încearcă să îți facă o creastă miștră, așa cum îi stă bine unui punkist care se respectă, numai că formidabilul accesoriu nu prea vrea să-l stea, în ciuda tonelor de gel care se străduiesc să-l înduplece. Toto ia fetele la rând, care vrea să-l sărute, iar Lola dansează la bar. E vreo trei noaptea, am rămas numai noi în local, așa că ne permitem cam ce ne trece prin cap. Raluca, Lena și Raf fumează în draci și scot balona de dodoloaie de fum... asta îți amintește de prostioarele alea de făcut balona de săpun, pe care le cumpăram când eram copii.

Căci cu mine de am scos țărțelul acesta, un pix și scriu aici într-un școl... Da, sunt foarte timid, de ție prietenii mei s-ar mira dacă le-am mărturisit asta. Încă de la începutul liceului, comportamentul meu obedient și rezervat de până atunci a început să capete nuanțe agresive, dar de asta mi-am dat seama mult mai târziu. Eu eram foarte fericit pentru faptul că reușeam să mă exprim, de ție întreb și acum dacă mă exprim pe mine într-adevăr, de fapt nu prea cred, eram mult umilit când reușeam să mă impun, ceea ce avea să îmi aducă în respectul după care tânjiseam toată viața mea; în fine, eram categorisit drept foarte vorbăreț și gata de orice nebunie. Într-adevăr, reușeam să-mi înfrâng cele mai multe temeri, însă se accentuaseră multe frustrări: în primul rând, teama că mă înțeleg, că nu eram ceea ce paream, că nu mă

ridicam la în l imea a tept rilor prietenilor, nici ale p rin ilor, nici ale profesorilor... cineva mi -a spus c vina mea era c m str duiam prea mult. Stai s iau alt erve el, c pe acesta nu mai am unde s scriu.

Da, încercam s fiu pu in rebel la coal , blazat i cu acel aer de fucking life între prieteni, c doar o stic de votc te poate salva de la sinucidere, atunci de ce s -i mai pui i alte probleme existen iale, alteori eram teribil de vesel i plin de imagina ie, ceva de genul „I save you guys, let's rock it tonight”. Iar acas , cu maxim responsabilitate, trebuia s îmi educ p rin ii.

M fascina str lucirea reflectoarelor. Erau atât de departe de cea a zilelor mele searb de, atât de inutile, c nici nu m interesa s privesc în urm sau înainte, tot p rea tulbure i plictisitor. St team într -o zi în p rcule ul din spatele liceului i mâzgăleam ultima foaie a unui caiet. Din spatele meu se azvârl îndr zne e ni te cuvinte cel pu in bizare: „Spune ,a' ca i cum mi-a spune cum te cheam ”. Dau s m întorc, zâmbind. Era foarte bizar, un pic haios, dar foarte original. „Nu, nu te întoarce, spune ,a' ”. „A”. „Acum spune ,a' ca i cum mi-ai spune c e ti foarte indignat de ceea ce i se întâmpl acum”. Eram indignat de ce? De această întâlnire curioas , sau de via a mea din acea perioad ? Nevermind. „A”. Începea s îmi plac jocul. „Spune ,a' ca i cum mi-ai spune care e parfumul t u preferat”. „A”. „Spune ,a' ca i cum i-ai spune unui b iat c îl iube ti”. „A”. „Spune ,a' ca i cum ai spune c vrei s fii liber ”. „A”. Asta chiar m-a f cut s m simt excelent! „Acum spune ceva dr gu ”. „A?”. „Nu, spune folosind cuvinte”. Nu-mi venea, al naibii! „Nu tiu”. Ba tii. „Flac ra ultimului chibrit o înc lze te înc pe feti ”. De unde-mi ie i asta? „Acum spune ,a' ca i cum ai spune c vrei s faci parte din distribu ia piesei pe care o pun”. „A... glume ti”. „Nu glumesc. Vino sâmb t la ase în sala de ceremonii a liceului”. „Dar e numai moloz”. „Tocmai sta e cadrul de care am nevoie. Vreau s fac un scurt metraj din ni te scene din opera lui Vi niec”. Nu citisem nimic de Vi niec. Îmi d mâna: „Vali, regizorul. Mai am nevoie doar de cineva care s joace rolul lui Cioran, ureaz -mi baft !”. Fantastic! Sau omul acesta era nebun?! A teptam s m dezmeticesc, numai c am f cut scurt-metrajul, care a luat i nu tiu ce premiu, am început s ies cu regizorul, i tot nu m-am dezmeticit. M-am trezit la realitate abia atunci când mi-a spus c m alesese nu atât datorit acelei a a-zise probe, ci pentru c m pl cea de mai mult vreme. Am fost un pic dezam git , dar am luptat ca s îi demonstrez c pot mai mult decât credea el. pân la urm m-am plictisit, i de demonstrat, i de el, i-am l sat-o balt .

Am luat alt erve el, i a a, pe cel din urm scrisesem foarte, foarte m runt i îngr m dit. N -am putut niciodat s în un jurnal intim, dar ce chestie original : s îi un jurnal într -un pachet de erve ele!

Dimi a adormit pe bra ele Raluc i, Anca i Lola mo ie în fa a sticlei de bere, a a c Raf ia atitudine: „Ce naiba m , n-ave i paturi acas ? Sugacii la culcare!” Dada spune c mai bine mergem cu to ii la culcare, c e aproape trei, i nu mai are demult nici un farmec. „Dac nu mai danse az Lola!?” replic Toto. Hai Toto, las -ne cu astea. Ne c r m. Nota, desigur. Nu s-au menajat b ie ii, doar erau suficient de veseli ca s m fi a teptat la asta. Numai la sfîr it au dat -o pe bere i se pare c asta îi adoarme. i cred c au luat i vreo dou -trei pachete de ig ri de rezerv . Am de la cine s m aprovizionez s pt mâna viitoare, când o s m g sesc în faliment temporar.”

-Bravo, Tanja! Acum v las cu Daria. Hai, Daria, spune -le ceva despre tine.

-Ce s le spun?

Dar „f t-frumos” tocmai ie ea pe u . Avea încredere deplin în noua achizi ie care era, f r îndoial , unul din cazurile cele mai interesante de care avusese parte. Privit de to i ca un geniu de când era copil i pân a ajuns s î i însu easc cuno tin e temeinice de filozofi e, matematic i istorie, Daria a început c tre sfâr itul liceului s aib comportamente deviante, s se drogheze, s fac parte dintr -un fel de sect , s aib o alimenta ie bizar , încerca tot felul de practici pentru înt rirea voin ei, mergea pe j ratic, pe cioburi i multe altele despre care rudele nu aflaser , s se preteze la orgii sexuale etc.

Daria începe s vorbeasc , la început privit pe sub sprâncene de ceilal i, dar apoi ascultat cu o v dit curiozitate.

-Eu tr iesc în secolul nostu, adic în secolul XXI. in s precizez asta i mi se pare foarte important ca voi s ti i, pentru c individul este un fiu al timpului s u, bine, i filosofia este timpul s u pus în gânduri, dup cum spunea b trânul Hegel... De ce v -am spus asta? Pentru c sunt îns rcinat .

-Bravo! Aplauze!

-Da, numai c treburile sunt mai încâlcite. Tat l nu este un om.

Strâmb turi i dezaprob ri din toate p r ile.

-El st undeva departe i c l tore te c tre noi foarte rar. O s vin s m ia când o s nasc, asta nu tiu când o s fie, dar sunt foarte, foarte fericit ! O s am cel mai inteligent copil pe care vreo femeie l -a n scut vreodat !

-Bravo!

-Noi suntem teribil de mrgini i. ti i, mi-a spus c str mo ii lui le-au f cut o vizit egiptenilor i i-au inv at o gr mad de lucruri, ca de exemplu, curentul electric, dar pentru c oamenii sunt foarte, foarte pro ti, au uitat, i lucrurile astea au trebuit s fie redescoperite abia peste cteva secole, cnd omenirea ar fi putut s le aib de-a gata, înc de atunci! Î i dai seama la ce nivel ar fi fost civiliza ia la ora actual dac str mo ii no tri nu ar fi fost atât de indolen i i de lipsi i de memorie? Totu i le -a r mas ceva: credin a în divinitate, în fiin e cu mult mai presus decât ei.

-Sfânt Fecioar ! Adic ...? întreab Zoraida, mai mult gata s cread ce spunea Daria decât indignat în fa a unor convingeri atât de neortodoxe.

-Da, a a e! Oamenii s-au uitat prea mult în gura popilor.

-B i, oameni buni! Mi-a venit o idee! spune Dorin care, de dou ore, privea o poz dintr-o revist despre care nu are rost s spunem mai multe. Disear ie im pe geam i d m o spargere la marketul de la col .

-Da! Adic ... ce? spune cu entuziasm Tanja.

-P i cum de ce? Fur m erve ele, pahare de unic folosin , b utur , ig ri, mâncare c tia nu ne dau mâncare aici...

-... N-ai mai venit tu la mas de o s pt mân .

-Care mas ? Acolo e sal de tortur ! Te pun s cari t vile f r s ver i nimic pe jos, s înghi i oase de pe te i s m nânci cu pâine salam care latr . A a. Nu m mai întrerupe i. Mai lu m o lamp de birou i un ciocan i... mai vedem noi la fa a locului. Dup aia ne ducem în p dure i d m un bairam, pe la dou -trei ne întorcem cumini i i ne culc m, apoi ne trezim i d m bun -diminea a lu' domnu' doctor.

-Adic de ce s facem asta? le stric Tata Berteleu tot cheful.

-A a. Dac ne prind î i dai seama ce faim o s avem?

-Da! se implic i Daria. Lu m i ni te m tr gun i dans m goale sub clar de lun . Ce zice i fetelor?

-Nu este m tr gun la supermarket!

-Într-adev r s-ar putea s fie i asta. Aaaaaau!

-Ce-i? Zoraida pare foarte îngrijorat .

-Am crezut c am avut o contrac ie, da' totul e în regul .

-Auzi tu, Daria, da' ie î i cre te burta în spate?

Numai lui Tata Berteleu putea s -i treac prin cap s întrebe o groz vie ca asta.

-Hai, mergem? întreab ner bd tor Dorin.

-Dac na te Daria pe drum?

Daria are o sclipire inteligent i un pic înfrico toare.

Nevermind! De fapt, cu atât mai bine! Mergem!

eleva **Mihaela Prodan**, clasa a XI-a E, Colegiul Na ional "Unirea"-Foc ani

***

porni luceaf rul...(debuturi i reveniri, ale elevilor G. .A.-Adjud – cenaclul revistei CONTRAATAC – coordonator prof. dr. Adrian Botez)

AZI DEBUTEAZ :

DELIA SAVIN, clasa a IX-a C

Am vrut...

Am vrut s-ating nem rginirea lunii
i s s rut albastrul cerului de noapte.
Apoi - mi-am dorit s pictez pe ap
Infinitul soarelui –
i s-aprind - eu îns mi - focul
Suflând spre un c rbune...
Uitându-m la lun , dorindu-mi s-o ating,
Am ridicat o mân - i am c zut în vise...
Nem rginirea lunii m-a îngenuncheat,

*

Ceva...

Înot printre vise, stau parc s m -nec...
Înot spre infinit - i parc nu mai pot:

Albastrul cerului mi s-a lipit de buze...

Zb tându-m s scap - alunecai spre ap :

M-am ag at de speran a soarelui – care

Tocmai r s rea.

M-am ag at - i i-am rupt o raz

Soarelui - i raza a c zut, înapoi,

Înapoi, în oceanul meu lunar de

Visare - l sându- i, pentru totdeauna,

Amprenta arz toare...

Ceva îmi d putere: îmi v d

Rostul – elul...

Înot spre...nu mai tiu:

Chiar acum am uitat! Mi-este frig.
V rog, aduce i-mi aminte!

Nu tîu spre ce înot -
nu mai tîu s înot...

*

IRINA BIRTOLOM, IX B

Inima de cristal

Noaptea se aterne peste locuitorii oraului numit VISURILE PIERDUTE. Împreună cu sora mea, ne pregătim de culcare - adică, încercăm să evadăm din orașul nostru, pătărit de zmeii și cîmpaciuni. Orașul în care noaptea e ziua întreagă - iar noaptea-noaptea este o ceață deasă, tulbure...Nu trece mult - și sora mea bate înăuntrul lumii MARILOR SPERANȚE - visele somnului. Apoi, cu o uoară întârziere și ezitare - eu o urmez. Dar, se pare, sora mea a trecut zidurile orașului prin altă parte. Mi s-a părut că pe urmele ei se fură a o umbră...o umbră care...n-o fi chiar vrăjitoarea orașului - cea care le face de mâncare zmeilor și cîmpacilor?... Mi s-o fi părut - sau...Dacă ne urmărește, vom fi arestate la întoarcere - și condamnate la trezie veșnică...

După un lung tunel, ajung la poarta unei grădini plutitoare și răsturnate, cu copacii avînd rădăcinile catifelate în sus - și coroanele fălfăind la nivelul picioarelor mele. Paznic - un pitic simpatic. Ajuns, îmi doresc să intru - și -mi vîd, și -mi regăsesc visurile mele secrete, în buclă întreaga zi, în orașul de la suprafață.

Piticul e blînd:

-Ce cauți, fetiță? Îți cauți visurile pierdute, nu-i așa?

-Da, piticule - sunt locuitoare a orașului VISURILOR PIERDUTE - și am evadat, și -mi pot regăsi visurile mele cele calde și vii. Ajută-mă, te rog!

Piticul zâmbește și-mi spune:

-Pe mine mă cheamă Rafael. Pe tine cum te cheamă?

-Irina - îmi spun eu, gîndindu-mă că zâmbetele lui nu s-a de-ajuns că și -mi recapătă visele pierdute...

-Bine, Irino. Eu sunt stăpînul acestei grădini - în această noapte. În alte nopți, i-ai văzut, probabil, pe frații mei, nu? Îți cunoști?

-Da - spun eu, distrat. Nu mă gîndeam decît cum să ajung la visele mele, și rămănele...

-Văd eu că tu nu ești atent la ce-ți spun - dar acum i-oi zice un lucru care ar trebui să te fac foarte atent!

-Da? Ce lucru? - mă arăt eu ceva mai interesat de ceea ce pîrea sporovială politicoasă a unui pitic singuratic. Spune, spune... - mă răstălmăcesc eu din nou, printre neliniștile mele căutătoare.

-Ascult, Irino - tu îți pui viața în pericol, evadînd, în fiecare noapte...

-...îți cu sora mea... - optîi eu, acum chiar interesat.

-Da, și cu sora ta! Amîndouă preferați să vă ucideți zmeii, la întoarcerea voastră din tîrîmul MARILOR SPERANȚE - decît să vă pierdeți definitiv visurile. N-a-i vrea, mai bine, să se căpaie de teroarea asta - și să vă găsiți, definitiv, visele - și să le aduceți, definitiv, la suprafață, și -i sfideți și învingeți pe zmeii și cîmpaciuni - și orașul vostru să nu se mai cheme al VISURILOR PIERDUTE - ci al VISURILOR VEȘNICE? Chiar nu vreți? Nu vreți?

-Ba, cum știu, piticule dragă - dar cum, cum?!

-Îți spun eu cum. Dar tu îți numai tu vei hotărî ce îți cum și dacă merit sacrificiul...

-Ce sacrificiu?

-Păi, uite...și mîi, în primul rînd, pe mine de bărbat! - răsuflă greu piticul, ca de o povară de care se pase.

Eu încremenii. Și iau de bărbat un pitic! Pfui!

-Nu te grăbi - spuse, acum liniștit, piticul. Dacă vom fi împreună, uniți pe veci, ca soții soției - ni se va arăta lumina unei călătorii, cître un copac...

-Nu...îți ce dacă? - spusei eu cam într-aiurea, gîndindu-mă cît de greu a suporta și mîntia lumea soia unui pitic...

-Nu te grăbi, i-am spus... - vorbi domol și blînd, aproape duios, piticul. Ascult. În mijlocul coroanei aceluia copac - copac care nu e răsturnat, ci ca în lumea ta, cu rădăcinile în jos și coroana în sus - în mijlocul acelei coroane, sus, sus de tot, stă un arpe uriaș...Mă-ascultă?

-Te-ascult, te-ascult - îmi înfioram, la gîndul că voi vedea un arpe...pfui...

-Păi, toți zmeii și cîmpacii din orașul VISURILOR PIERDUTE - nu sunt cel puțin la fel de urâți și reci la inimă, precum acel unic arpe? Ia spune...

-Da, poate - băiguie eu, speriat, de-acum.

-Ei, va trebui să ne luptăm, împreună, eu și tu, ca un singur trup - cu arpele - și să-l învingem...

-Dar cu ce? Cu ce arme? Cu mîna goală? - aproape că strigai eu.

-Dacă n-ai fost atent ...Pe mine mă cheamă Rafael - sunt frate cu Arhanghelul Rafael...cu Marele și slăvitul Arhanghel - și el ne va împrumuta, în acele clipe, spada lui...
 - și apoi? Ce vom face, dacă vom înfrânge arpele cel mare?
 - arpele cel uriaș clocește un ou de cristal, în care ou de cristal crește - din pământ, în întunericul de sub arpe - o inimă ...INIMA DE CRISTAL a lumii tale - inima în care se strâng, după ce trec prin grădina de aici - toate visurile surghiunite ale lumii voastre - ale celor din orașul VISURILOR PIERDUTE...Dacă vom învinge arpele, vom scoate oul de sub inelele reci ale arpelui mort - oul se va sparge de la sine, de căldura mâinilor și inimilor noastre unite - căci de aceea trebuie să fim doi, și soarele...uni...uni... - aproape că opti piticul, sfios.
 - și?... - optii, la rândul meu, sfios și dus pe gânduri.
 -... și, din oul spart de căldura curajului iubirii noastre, de ființă care nu se înspăimântă nici de erpișuri și, nici de căpșuni, nici...vor ieși, libere și ve nice, visurile lumii...
 ...Spune-i, voi ce ai făcut în locul meu? Eu...eu mă mîrșăiesc cu sfiosul pitic - care, din clipa când am pus coroanele pe cap - s-a mîrșăit, a crescut - și s-a făcut un Făt-Frumos... tiam, adică, bănuiam eu... și ne-am dus în miezul grădinii, sub copacul trufaș, și am văzut inelele uriașe și reci ale arpelui fremătând, în crețutul copacului - dar, pe dată, în mâinile noastre unite au crescut și bii de flăcări - care se uneau într-o singură vâlvă tăie... și arpele a fost învins...sub inelele lui negre am...am fost orbit...orbi...de fulgerele OULUI DE CRISTAL - care pe dată, cum l-am privit, s-a și spart... și, dintre scânteile fărmecelor lui, am zărit crescând, umflându-se ritmic, maiestuos, INIMA DE CRISTAL A VISELOR VE NICE...Eliberasem, eliberasem lumea de sus - oamenii, uitându-se la uriașul ANIM DE CRISTAL, care plutea, strălucitoare, pe cer...omenirea întreagă văsa din toate puterile ei, liber, liber ...
 ...Horel...apa se scurgea peste capul, fața, brațele, corpul meu...Sora mea, regină mea soră, cu ochi scânteind de răutate - cu gheata golită în mână, îmi striga, cu glas pigriat, spart, de vrăjitoare - vrăjitoare...:
 -Hai, treze-te-te! Nu e nici un Arhanghel și nici un pitic...Toată au ars, toată sunt cenușă!...Ai pierdut, toată! Tot cu mine, tot cu mine vei rămâne, în dragul nostru oraș - al VISURILOR PIERDUTE...INIMA DE CRISTAL! Ha-ha-ha-ha! Nici nu există așa ceva! Gata, de-acum nu vei mai dormi în veci, deci nu vei mai văsa în veci!Ha-ha-ha-ha...
 Da, vrăjitoarea fusese, aceea umbră furată ...Nu voi mai dormi niciodată - dar, trează, cumplit de trează fiind, nu voi uita niciodată imaginea focului blând, focul plutind peste zărici pulsând ritmic, cu fiecare bătaie de inimă, omenirea urcându-se cu încă un cer - către lumina cea veșnică ... nu voi uita INIMA DE CRISTAL a lumii...pe care am văzut-o...am văzut-o - nimeni nu-mi poate fura vedenia minunată ...

*

IONELA C LUG RU, clasa a IX-a B

Dilemă

„Totdeauna trebuie să fii optimist,
 Să sperii...să visezi!” - mereu mi se spune.
 Dar de unde atîta optimism,
 Când ești înconjurat de
 Atîta pesimiști de junglă !

De unde speranță - când
 Totul - în jur
 Se prefăce-n ruină -
 și de unde atîtea vise,
 Când ești înconjurat doar de corăbii maruri?

*

REVENIRI:

ELENA CHIRIL, clasa a XI-a C

Uitarea iubirii

Amintiri din depărtări
 Dureri din despririri
 Uitări din vorbe
 Vorbe ce lovesc.
 Suflet minuit

Ce supraviețuiești în iubire
 Obraji obișnuiți cu lacrimi
 Durere tăind adânc în suflet
 Suflet uitat de iubire
 O viață-necat în cenușă în-tuneric...

*

Vis ucis

Vis sugrumat de corăbii mar

Disp rut în sângele durerii.

*

Mireasa mor ii

Url o lacrim s curg
S scape de durerea mi c toare.
Se-aude râsul mor ii
Chemând un înger
Din mormânt.
Sângele murdar i rece

Se scurge în cenu -
Cenu putred
Aleas de mâinile murdare
Ce sunt scrise de p cat i de blestem .
Mireasa mor ii -
Îngerul mor ii...

*

DIANA BORT , XI C

Dac nu era...

Dac nu era
Durere, dac nu era
Suferin - dac nu
Erau lacrimi – iubirea

Noastr murea – de la
Primul s rut....Acum
E mai mare ca
Oricând.

*

De dragoste...

Cad pic turi de
Dragoste din cer – stropi
De iubire se usuc
Sub razele soarelui...nimeni
Nu le adun – nimeni

Nu le vrea...doar eu
Le culeg de pe
Frunze – pentru
Noi doi

*

Seva se
Prelinge din
Sufletul copacilor

i îl seac de
Via ...pân i
Copacii îmi seam n !

*

Apa trece lin
Peste pietre – le
Cur - a a cum

Trupul terge - de pe lespedea
Sufletului - amintirea ta...

*

Mor în mine
Buchete de
Raze - ce m în
În via – mor

Odat cu plecarea
Soarelui – din
Via a mea...

*

MIHAELA MOSCU, XI B

F r de r spus...

c rei lumi veghez
i cu care ochi privesc soarele?
cu ce mân cern întunericul?
unde alung nep sarea celorlal i?

Când s -mi mântuiesc sufletul?
C ci pretutindenii sunt, dar nic ieri
Neg sindu-mi loc s -mi zac neputin a.

*

Azi norii plâng nemângâiere

azi norii plâng nemângâiere
st inima nevinovat -n asuprire
noaptea se-ntinde în singur tate
plâng pale flori înfiorate
ce,-n dureroasa agonie
par ni te sfinte alungate -
note de clopot cânt a plecare

l sând în urma lor o alb cale

se scurg ploi pe palmele
ce-mi terg fruntea de-ntristare
se scurge noaptea printre degetele
ce-mi scot minciuna din ochi...

*

ALINA BALAN, XI B

Te ascult

tii s c n i cu vocile mun ilor
S pictezi cu culorile v n tului

Po i s la i mii de p s r i s zboare
S n toarc vocile pierdute

Când salcia a n c etat s plâng

Tu ascult -le, iube te-le – i nu le judeca.

*

o altfel de lec ie de dirigen ie

Pe 7 februarie, am primit, de la profesorul, criticul i istoricul literar (care -mi face onoarea de a fi i prieten al meu, i distins colaborator al revistei **Contraatac**!) MIRCEA DINUTZ, o scrisoare - prin care acesta î i exprim extrema satisfac ie c ...a gre it (cel pu in, par ial...)! Cum a a?! Da, chiar a a: gre ise - m rturise te domnia sa - în articolul s u din **Revista noastr**, nr. 25-26, din 24 ianuarie 2006, intitulat **Uitarea...** (la rubrica **Jurnal de dasc l**), când afirmase, prea generalizant, c elevii îi uit pe dasc lii lor, dup ce absolv liceul. i tocmai primise, din Japonia (Osaka), o scrisoare emo ionant , înso it de un articol la fel de emo ionant – **Memoriile unui fost elev** - de la o fost elev de-a sa, absolventa Liceului “Al.I.Cuza”, ea îns i, acum, profesoar - doctoranda CARMEN S PUNARU, prin care scrisoare aceasta î i exprim dorin a de a -i fi publicat articolul **Memoriile...**, în **Revista noastr**, cu urm toarea motiva ie:”Consider c elevii de ast zi trebuie s tie c exist i discipoli de-ai dvs....care nu numai c nu v-au uitat, dar care p streaz imaginea dvs., ca profesor, printre amintirile cele mai dragi...” – i dateaz scrisoarea: Osaka, **24 ianuarie 2006!!!**. Scrisoarea, deci, fusese redactat în chiar ziua în care era lansat **Revista noastr** - cu acel articol melancolic-revoltat, **Uitarea...**(!!!).

Ce frumoas i flatant contrazicere! “Tulbur toare coincid n...” - murmur domnul profesor Dinutz. i a a i este! **Deci, scrisoarea lui CARMEN S PUNARU se constituie, f r inten ie, dar foarte benefic, tonifiant! - într-o replic la articolul dezam girilor dasc lului ei**...(de pe când CARMEN S PUNARU era elev la Liceul “Al.I.Cuza”, cu profesorul Mircea Din utz la catedr ...). Iar articolul, cum ve i avea ocazia s constata i mai jos, este o explicitare (de data aceasta, volitiv i la obiect - obiectul fiind...UITAREA, acuzat în **Jurnalul de dasc l**, al domnului profesor Mircea Dinutz) a afirma iilor din scrisoare: absolventa, acum profesoar - cu maxim sinceritate, f cându- i un veritabil proces de con tiin , încearc s (- i) explice inexplicabilul - fenomenul psihologic al UIT RII, în rela ia elev-profesor, discipol-maestru! – i î i declar , cu patos re inut, nostalgia dup trecu ii ani de liceu - NE-UITAREA, RECUNO TIN A, ADMIRA IA i DRAGOSTEA UCENICEASC - fa de profesorii ei - dintre care deta eaz “trei oameni extraordinari”, men iona i în ordinea în care i-a cunoscut: “doamna profesoar de Englez , Gabriela Gheorghiu, domnul profesor de Limba român , **Mircea Dinutz** – i domni oara profesoar de Francez , Lucre ia Gurgu ”. S tot gre e ti - i s tot cape i astfel de dovezi ale gre irii tale, de dasc l... Pentru astfel de dovezi de ne -uitare - merit s tr ie ti, s fii profesor...” “Cu asta r m n em, în definitiv” - spune, melancolic, domnul profesor Dinutz... - propunându-mi, întrucât **Revista noastr** apare **anual** - s public articolul lui Carmen S punaru în **Contraatac**, cel cu apari ie **semestrial** .

Ne gr bim, cu bucurie, s r spundem propunerii distinsului nostru coleg, colaborator i prieten - i îi mul umim pentru încrederea acordat . Mai ales c , de -a lungul anilor, eu am urm rit, cu deosebit de viu interes, prin diverse reviste de cea mai înalt inut intelectual - articolele profunde, nuan at i sensibil analitice, de o mare virtuozitate stilistic - i care surprind prin specula iile foarte îndr zne e, dar i extrem de bine acoperite cultural, ale eseistei CARMEN S PUNARU, actualmente doctorand la Osaka (unde se g se te a doua mare universitate a Japoniei - dup Tokio). Înc de mult, surprindea la CARMEN S PUNARU st p nirea deplin a culturii, civiliza iei, mitologiei japoneze - p n la a încerca (i reu i!) s se identifice cu mentalitatea, cu totul aparte, a Japoniei - i cu subtilitatea i rafinamentul, neîntrecute, ale spiritului japonez.

i acum, s lectur m...**Memoriile** unei “b trâne” de 27 de ani... - memorii care se instituie într-o foarte vie, veritabil i profund **lec ie de etic uman - cu valabilitatea extins peste toate vârstele** - lec ie predat de un tân r despre care putem afirma c îndrept e te speran ele noastre în REFACEREA ELITELOR SPIRITUALE ROMÂNE TI - c ci, f r dubii, oameni precum **CARMEN S PUNARU** vor alc tui ADEV RATELE ELITE CONTEMPORANE - care vor combate i înlocui, cu for a sincer i impetuoas , a tinere ii constructiv-spirituale - falsele i spiritual-distructivele elite contemporane, instituite de interese cu totul str ine spiritului uman viu ! (A.B.)

MEMORIILE UNUI FOST ELEV

This one goes to the ones I love...

“Timp, nu fi hain,/ S mai fim liceeni m car pu in...” Ascult, o dat i înc o dat , *Ani de liceu*. Melodia veche, nu cea maltratat brutal de tendin ele contemporane. Prim vara i vara, visez c sunt acas . Cineva drag mi-a spus c mi-e dor de copil ria pierdut . E normal ca la abia 27 de ani s -mi fie deja dor de copil rie? De i...acum spun “abia 27 de ani”, iar în imaginea care se crea automat în mintea mea, când m gândeam mai de mult la vârst , tinere ea se încheia la 25 de ani. Dar s revi n la subiectul principal, memoriile mele de fost elev.

Am decis s scriu acest articol în urma lecturii unui impresionant “Jurnal de dasc l”. Îmi cer iertare de la cititori pentru nuan a poate prea subiectiv a rândurilor ce vor urma; am considerat întotdeauna c nu merit a ternute pe hârtie decât acele idei care ar putea suscita un interes general, iar gândurile mele personale nu într în această categorie. Totu i, exist lucruri care trebuie spuse i continu s respecte regulile artei: universalitate a. Printre ele, un adev r important: cel despre rela ia profesor -elev, leg tura mistic dintre maestru i discipol, care are vârsta civiliza iei umane i din care s-a n scut cea mai semnificativ manifestare a gândirii, arta.

În “Jurnalul” mai sus men ionat, am citit cu strângere de inim despre elevii care nu - i mai aduc (mai mult sau mai pu in voit) aminte de fo tii profesori. Uitare freudian , refulare, frustrare. Explica iile tiin ifice pentru un fenomen al inimii pe care eu nu reu esc s -l în eleg. Uit m de dasc lii no tri, pentru c nu am fost destul de buni la obiectul lor, sau pentru c nu am primit aten ia care credeam c ni se cuvine? La acest gâ nd, obiectivitatea i deta are cu care m mândream dispar, i îmi vine s strig: e nedrept! Privesc î n urm i îmi dau seama c eram un copil, c ideile mele nu erau nicidecum noi, c eram subiectiv , capricioas , selectiv , rebel , i totu i, profesorii aveau r bdare, cu mine i cu colegii mei. Acum sunt eu profesoar i principala mea problem este atitudinea mea fa de elevi. Nu vorbesc despre studen ii de la facultate, sau despre studen ii adul i de la coala de limb englez : maturitatea nu ridic nici un fel de dificult i. Îns cum reu eau profesorii no tri s ne dea impresia c suntem egali, c ave m acelea i drepturi i aceea i experien de via ?

Poate c am fost eu norocoas i am avut parte de acei profesori care, în momentul în care începeau s predea, uitau de orice altceva. Sunt norocoas , în continuare, pentru c am posibilitatea de a anali za fenomenul din ambele perspective: ca elev i ca profesor. i pot spune, cu toat sinceritatea, c , de i eu nu predau decât aproximativ 10 ore pe s pt mân , sunt zile în care îmi doresc s nu o fac, s pot s termin cartea început , s v d filmul pe care l-am pierdut cu o sear înainte, s ies la plimbare sau, pur i simplu, s dorm. Cu toate acestea, odat ce a început ora, universul se închide în jurul meu i, în lumea mea sferic -ermetic , nu mai doresc decât s pot transmite cât mai mult, iar explica iile mele s fie în elese. Îmi aduc aminte, acum, de orele de Fizic i Chimie din liceu. Obiecte de-a dreptul ezoterice pentru mintea mea, la care n-am str lucit niciodat , îns profesoarele noastre aveau o infinit r bdare cu noi, o clas de fete g l gio ase, prea pu in interesate de ceea ce ni se explica. Nu m-am mai întâlnit de atunci cu doamnele profesoare, îns mi -ar face mare pl cere s le rev d, s mai vorbim, fie i pentru 5 minute, pe strad . Matematica a reprezentat, timp de 8 ani, o teroare. Dar e vorba de obiectul în sine, nu de profesori, pe care m-a bucura enorm s -I reîntâlnesc i s râdem împreun de întâmpl rile de odinioar . Am men ionat acum materiile care au reprezentat o problem , deoarece s discut despre orele mele preferate, de Limba român , Englez sau Francez – ar fi mult prea u or. N-am str lucit, n-am fost apreciat (pentru ce s fi fost? Nici m car atent nu eram prea des...) i, totu i, nu pot spune c am alungat amintirea acelor profesori în col ul cel mai pr fuit al memoriei. M întreb de ce anume e nevoie, ca s ne accept m a a cum suntem, f r frustr ri, f r gânduri meschine, f r r ut i mascate: de nep sare, de ignoran , de goism, de împ care cu sine, de încredere în propria persoan , de senza ia de împlinire personal ?

“Care este adev rul despre mult discutata i mult disputata rela ie elev -profesor? Trece ea dincolo de zidurile colii, sau e înc una din frumoasele noastre minciuni?” – se întreab (amar, a îndr zni eu s spun) stimatul meu profesor(n. mea: Mircea Dinutz). Poate nu sunt eu elevul exponen ial, dar sunt convins c nu sunt singura de această p rere: da, rela ia elev -profesor trece dincolo de zidurile colii. Profesorul e cel care face leg tura între un t râm, pe care numai copilul sau adolescentul îl percepe - i greu inteligibila lume a adul ilor. El ofer r spus la întreb ri care nu pot fi puse p rin ilor, pentru c ei reprezint mult prea absolut autoritatea i lumea superioar a “oamenilor mari”, Profesorul ofer chei i arat por i, r mânând r bd tor al turi de un elev p truns de arogan a vârstei, sigur de faptul c doar el e menit s descopere adev rul absolut. C utare indispensabil vârstei pe care, în ciuda senza iei de omnipoten semi -divin pe care o încerc m atunci, nu suntem în stare s-o întreprindem singuri. Acum, se impune o precizare: nu vorbesc la modul ideal, în irând cuvinte frumoase, ca la un discurs în care nici m car vorbitorul (sau mai ales el) nu crede. Vorbesc din

experiența proprie, din amintirea a 4 ani magnifici de liceu, 4 ani de care îmi voi aminti mereu cu drag, datorită unor profesori pentru care nu am destule cuvinte de laudă.

Dacă în *Biblie* un singur om drept ar fi putut salva Sodoma și Gomora, atunci, stimați domni profesori, să credem că mai există o speranță și pentru noi, pentru cei doi elevi.

Poate că depășirea de casă mă face mai nostalgic decât ar fi, în mod normal, o persoană de 27 de ani. Poate. Însă relația cu profesorii mei nu a început nicicum atunci când am plecat din țară, deci nu o pot pune pe seama mult interpretatului dor. Există, în viața mea, 3 oameni extraordinari, a căror imagine îmi va veni mereu în minte, atunci când spun „profesorii mei”. Îi voi menționa în ordinea în care i-am cunoscut, odată cu scuzele cuvenite, pentru indiscreția astfel comisă: doamna profesoară de Engleză, GABRIELA GHEORGHIU, domnul profesor de Limba română, MIRCEA DINUTZ și domnișoara profesoară de Franceză, LUCREȚIA GURGU. Mi-au fost profesori, mentori, călăuze, îmi sunt încă (și mă pot considera, pe drept, unul dintre cei mai apropiați prieteni). Drept care nu pot decât să le mulțumesc pentru ceea ce sunt domniile lor și pentru ceea ce am devenit eu.

prof. drd. *Carmen S. punaru*

*

jocul ielelor

ÎNȚRE PRESA ADEVĂRULUI ȘI ADEVĂRUL PRESEI

Oricine tie - sau crede că tie - ce rosturi are Presa în lumea contemporană: să fie aproape de om, să-l informeze corect, în spiritul adevărului, să combat Răul, în toate formele sale de manifestare, să-l apere pe Cetățean de tot și dușmanii democrației! E înduioșător de simplu: **să fie o Presă adevărului**, înănd conștiința de forță (înspăimântătoare) de impact pe care o are aceasta dacă nu prin presa scrisă - cel puțin prin presa vizuală. Presa ar trebui să ne ajute să distingem mai bine albul de negru, binele de rău, adevărul de minciună. Ar trebui să-l ajute pe beneficiar (oricare dintre noi) să gândească „liber”, cum se laudă mincinos una dintre cele mai abjecte și perfide televiziuni de consum, al cărei singur scop este să aducă beneficii cât mai consistente acionarilor, nicicum să slujească adevărului!!

Vrei să transformi o mascaradă balcanică, grotesc-spectaculoasă, în...revoluție?! Pui televiziunea la lucru, și va ieși...o revoluție în direct, cu „teroriști” de mare bun simț, ce încetau focul ori de câte ori soseau sau plecau ziariști străini! Ce nu poți face cu ajutorul unei televiziuni?! Poți să dai vești contradictorii, ca să nu mai înțeleagă nimeni nimic, poți să prezinti un gândac de Colorado drept Contele de Monte Cristo, un paucel-melc-codobele drept Orlando furios și o rață care împunge drept Miss Univers!! Pentru a reuși aceste performanțe, rețeta este simplă: mult, mult nerubescenie, tenacitate și un dispreț suveran față de cei mulți și naivi!! Televiziunile, presa de toate culorile, uneori chiar frâsconțienteze, luate „de val”, au contribuit din plin la cosmetizarea unor personaje publice, până la limita neverosimilului. Acestea ne-au arătat cum poți să transformi un bol evic nevindecabil în campion al democrației, un specialist în bolovani în parodia lui Don Quijote și un căpitan de curs lung, netrecut vreodată pe la coala manierelor elegante și a idealurilor nobile, drept vânzătorul de absolut (Căpitanul Ahab, din *Moby Dick*...). Doamne, ce colecție impresionantă de neadevăruri!

Unul dintre cele mai reușite și eficiente sloganuri ale presei (de oriunde) sună cam așa: dacă o țară NU e rea, înseamnă că nu e țară! Așa că, la treabă, băieți! Cum dai la **TIRI, EVENIMENT, FOCUS, OBSERVATOR**, oricum le-ai „protivi”, află că și-au murit în accidente rutiere, cine pe cine a omorât cu parul, cu sapa, cu cuțitul, foarfeca - care pe care a otrăvit, a scalpat, a mutilat, ce violuri spectaculoase au mai avut loc, drame conjugale terminate măcar cu o bătaie „sărcoasă moartea”, ce incesturi, câte sinucideri...Dumnezeule, un comar ce nu mai are sfârșit!...

Nu se mai întâmplă nimic bun în țara asta?! Ba da, au loc fraude - reușite - de milioane de dolari ce NU pot fi dovedite în justiție, apar arestări care se jură angelic că sunt nevinovate, f când se plâng oare întreg de milă lor, mai apoi o judecătoare - vedetă într-un film deocheat, o alta care îi amenință pe procurori, un celebru politician prins „cu rășină în gură”, bande de rromi ce se omoară, ca-n filmele atât de mult iubite cu gangsteri și mafioți, după care - dacă sunt pedepsiți - aleargă la Haga și Bruxelles, plângându-se că

sunt discrimina i. Un lucru e sigur: NIMENI NU SE PLICTISE TE!! Unii încalc legea/legile, f r nici un fel de re ineri (sau remu c ri), al ii alearg s -i filmeze, câ tigându- i cinstit pâinea, iar cei mai mul i se uit la televizor sau r sfoiesc presa, cu mândria c tr iesc într-o ar atât de interesant .

Singurul lucru care ne-ar putea face s b nuim c , în spatele acestui “co mar televizat”, s -ar afla (totu i) ni te oameni - r mâne o formul stereotip , reluat din când în când, aproape f r nuan e: “di n nefericire, a murit...”, “din nefericire, medicii îi dau pu ine anse...” Regrete sincere - sau o formul g unoas - ca atâtea altele, care ascunde o insensibilitate de -a dreptul profesional ?! Greu de r spus.

“România sub ape”...V-aduce i aminte? Ca un telespectator credul i de bun sim , a fi vrut s protestez m car pentru c apartamentul meu, aflat la etajul al treilea, nu fusese inundat i nici nu existau anse, dar...cui s reclami?! SUNA BINE I ASTA CONTA!!! “Violen a a cuprins colile din România!” Degeaba a protesta eu, motivând c elevii no tri (Colegiul Na ional “Unirea”, spre exemplu) nu au înclina ii spre un asemenea gen de agresivitate, nici nu complotiaz s - i lin eze profesorul de literatura român , nici m car nu e necesar s intri la ore folosind o vest anti-glon !! SUNA BINE - I ASTA CONTA!!!

Câ i operatori, câ i redactori ai câtor televiziuni au muncit (“horribile dictu””) pentru a aduna un num r atât de mare de imagini compromi toare pentru înv mântul românesc?!...Oare cui i la ce folosesc? Aici apare un profesor în stare de ebrietate, acol o - o profesoar ameninat cu desfiin area fizic de un fost elev de-al ei, alta a fost p lmut pentru c a avut neobr zarea s fac observa ii unei eleve, în leg tur cu inuta ei, în alt parte - o înc ierare între dou eleve, încurajate frenetic de colegii lor, deveni i suporteri fanatici...Ce mai, imagini cu adev rat degradante. Nu pot îns s nu m gândesc la imaginile CU MULT MAI VIOLENTE, înf i ând oameni sângerând abundent, petrecute, de atâtea ori, pe stadioanele din România - imagini ce n-au fost date prea des pe ecrane i nici n-au provocat o indignare general . S credem c acolo ne afl m în normalitate?

Veau s fiu bine în eles: nu contest autenticitatea acelor imagini, difuzate de toate televiziunile! Dar s - a gândit cineva câ i dasc li î i fac cinstit datoria, cât investi ie de suflet pretinde această (s -i spunem) meserie, în câte coli din România se face totu i carte, în ciuda condi iilor de lucru, de cele mai multe ori, descurajante?! i, lucrul cel mai important, de ce sunt exhibate efectele, în loc s fie analizate cauzele?!? Dac exist cu adev rat violen în colile din România, atâtea cât e, în nici un caz la propor iile oripilante înf i ate - **aceasta este consecin a fireasc a violen ei din societatea româneasc , în toate for mele de manifestare posibile!** Avem exact ceea ce am ctitorit cu atâtea grij : violen a rev rsat cu voluptate, de pe ecranele televizoarelor, de pe scena politic ...

Am trecut demult de vârsta când citeam orice rând tip rit, cu un sentiment de pioas reveren , nepunând nimic la îndoial , c utând r spunsuri i explica ii pentru orice mi se p rea nefiresc, cu mult mai târziu, când anii aduna i m-au obligat s intru într-un permanent spa iu al reflec iei. PRESA ADEVP RULUI? Poate în basmele cu Scufi a Ro ie, care e nu a avut timp s în eleag - fiind preocupat s ajung la bunica ei i s-o salveze de lupul cel r u - mecanismele manipul rii!!! Ajuns, pe nesim ite, la vârsta a treia, , am început s în eleg acest lucru. Abia acum am început s în eleg c exist un ADEV R AL PRESEI care, rareori, coincide cu adev rul gol-golu - i c rostul acesteia este total diferit de ceea ce -mi închipuiam eu c trebuie s fie presa: ea trebuie s ne ajute s NU distingem albul de negru, nici binele de r u, nici adev rul de minciun , ce- i pot schimba, la dorin a realizatorilor (oare?!) hainele în el toare. Dup ce am în eles - în sfâr it - c adev rul presei nu are nimic de-a face cu adev rul oamenilor, c oamenii în i i (p strând o bun parte din vin) vor s aud i s vad numai ce tiau dinainte c ar fi adev rul, închizându -se în fa a eviden elor - m-am ru inat peste poate, amintindu-mi c a fost o vreme când am cochetat cu ziaristica, ba chiar mi -am dorit s ajung gazetar. Cineva, acolo sus, m-a iubit i m-a ferit.

P.S.: Cu aproape un an în urm am asistat - prin intermediul unei televiziuni care pretinde c ne este “aproape” - la o scen incredibil . Alte a Sa, Gigi Becali, îi porc ia pe ziari ti cum îi venea la gur , ne înând cont nici unde se afl , nici cui vorbe te! Recunosc - f r s m jenez - c am fost în culmea fericirii!! Ziari tii - care au creat acest monstru - primeau ceea ce meritau cu prisosin . Pentru c - s fie limpede - individul numit mai sus n-ar fi contaminat casele noastre, nu ne-ar fi infestat privirea, auzul, mirosul, dac nu i s-ar fi acordat o dispropor ionat i nemeritat aten ie, dac n-ar fi fost CREAT de iresponsabilitatea gazetarilor.

Cu 6-7 decenii în urm , chiar oamenii f r o mare tiin de carte aveau cultul lui N .Iorga, despre care Ilie Moromete spune c are “doi creieri”; cu doar 3 -4 decenii în urm , cet enii României, indiferent de statutul social i cel intelectual, aveau un respect nedezmintit fa de Nichita St nescu i Marin Preda, de care **auziser** , cel pu in! Ast zi ne închin m la statuia lui Gigi Becali, simbol absolut al analfabetismului, al mitoc niei i prostului-gust. Avem de ce s fim mândri de noi!

prof. *Mircea Dinutz*

metafore despre art

CEI TREI CÂNT RE I AI REGELUI

Demult, demult de tot, într-una dintre cetile de lumină tulbure, grea, somnoroasă, prizrite printre negurile fărâșite ale pârâurilor germanice - nu departe de ceurile înghețate de deasupra valurilor sure ale Mării de Nord - un slăvit, bătrân în elept regă pofte să vadă și să audă cum se întrec în cântări supușii. A pus și se așeză înaltul tron în mijlocul cetii - într-o largă piață, unde s-au strâns, jur-prejur, la poalele tronului, sfetnici cu bărbii colilii, ostași încruntați și epeni în zăle - dar, în primul rând, talaze necuprinse de gură-cască...

Mii de bușii butoaie se rostogoliră din pivnițe tainic îngropate - ulcioare și cupe, cu mieduri și vin, neostenit umblă, din mână în mână, furnicând cu sclipiri, vâlviți în lumină - întunericul... și nesfârșite zile și nopți au tot curs minesingerii, dar și cântăreșii cutezătorii oarecare - și barzii, despletind de pe coarde de liră și din voci - fapte de mirare și imagini de viață și vis... Nimeni nu mai lucra nimic, în Cetatea Poveștii. Toți ascultau cele toate, fierbinți nebunii revârsând - fanatic crezând în Îngerul Cântec.

Nimeni n-a numărat nopțile și fărâșele care s-au ars, pentru a lumina Cântecul... În cele din urmă, în fața palidului, de neodihnă și gând, rege - au rămas trei cântăreși, care, prin iscusina și puterea de vis a lirei și glasului lor, îi învinseseră pe toți ceilalți - hold după hold de cântăreși. De departe, erau cei care - îngânduraseră cel mai adânc pe bătrânul și palidul rege - care nici nu simțise, de atâtea zvoane a duhului de cântec, în epeneala din înaltul-i, falnicul-i tron. Cei rămași erau: un plugar de departe, un războinic din preajma regelui - și un orb de nicieri.

-Acum, voi trei, cântăți ce n-ați mai cântat nimănui, niciodată - zise, cu glas ostentat și născădat, suveranul. Cântăți din toate puterile - și eu, dimpreună cu bătrânii mei sfetnici, precum și cu toți cei de față - vom ține când se va ajunge la capătul cântecului, când unul dintre voi trei chiar va trece dincolo de maluri, de puterea vrăjite a omenescului cântec. Hai, fărâșă, cântăți! Începe, plugărule - cîtușetide departe, dinafara Pârâurilor - și cine ține ce-și vor fi fărâșă când copilașii și femeia, cât vreme tu te bași cu oamenii, cu cântecele și cu înaltele slăvi, graiul din vise!

și plugărușul, deja cumplit istovit, începu, cu mai multă furie a convingerii și încăpățănări, decât oricând și oricare de până atunci, prin voce și liră, și cântece departatele câmpii și izvoare domoale - grânele și rutate de vânturi galnice, ori zdrobite sub grindini, puhoiaș... re-închipsea fața de beznă și hară pământului reavăn, opintirea vitelor în juguri, pe brazdă, zburta cirea albinelor, prin molaticele, dulcele verii poieni... Cântă de ceasuri multe, și toți sfetnicii de dea, zămbitori, mulumiți, din capete și înclinau a mirare și jind bărbile albe și lungi - parcă gata convinși și ăș din cetate, și o apuce prin stufoase pârâuri ca să ajungă mai degrabă la astfel de întinse și îmbietoare locuri - locuri de rălă cinstitelor munci și sudori de rodire... și mulțimile vuiău surd, ostentate, dar bucuroase de astfel de luminoase și prietenoase arături ale Cântecului. Regele, însă, ținea.

Când plugărușul plecă, la poala de tron, genunchiul-i, regele tresări - apucă, degrabă, de parcă ar fi răpăit cu mâna, o pungă cu galbeni - pe care însuși se coborî o treaptă de tron, spre a-l înfunda cu temei plugărușului, a o depune adânc, ca să mână de aur, în brazda neagră a palmei celui ce ostentase - ntru cântecul slavei pământului:

-Ia-i, rogu-te, îi meri de deplin, pentru iscusina și adâncă iubirea ta, cîtușmă noastră, peste care adesea călcăm fărâșă minte - dar care, neobosit, ne așteaptă cu drag, din nou, și ne dea cea din urmă, deplina înmărire a trupului nostru, secăt de oarbele ispitiri ale vieții - viața de-acolo, a nestinsei munci și plăcerii împlinite... Hai, războinicule, nu te sfii, începe, tuții multe dintr-ale vieții de-aici - și auzim cum ne convingi să rămânem în viteaza noastră cetate, și să n-o lămurim pe urmele vrednicului plugar!

și, pe când plugărușul se furișă, bucuros, împăcat și grăbit, spre poarta cetii - războinicul începu să cânte, din gură doar, drept și cutezător, fărâșă nevrednică și în el toarea urechilor liră - despre scânteierile armelor, între ele ciocnite și lovite de toate-ale lumii - arme care, în toate-ale lumii și trupurilor, despice, spre a călta focul ascuns, glasul mănios și sfânt al Sângelui... Vorbi cu mănăie, cu voce înaltă și aspră, cu negre și ameitoare boltiri de ecouri, precum tinere și de curând în lăte, prin cetile codrilor - catedrale... vorbi despre năzuința pe mări și celui flămând de nevăzută, dar îmbătătoare putere a Sângelui, despre toate talazele mării hirsute, ce își se pun împotriva, dar îl înmănează, cu albă spumegărea sfintelor nebunii - cîtușmarea cea mare, liberatoare de Sfințenie-Sânge... despre piepturi viteze-n izbire și despre mâna dibace, care desface, în negre-adâncuri de gnomi, aiuritoare tezaure, cu trufa zgârcenie-ascunse - și astfel află unde se ascundă și răpesc, cu grabă, metalele cele mai vechi și pe cele mai tinere, spre a le cununa întru neobosită căutare a zărilor

spre Sânge - cânt , cu îndulcit glas, despre r splata femeilor mândre i nespuse de frumoase, atunci când din z ri se întorc, osteni i i deja cu noi z ri printre gene - r zboinicii Cet ii, de vlagă ro ie-a lumii - fl mând ...

În cele din urmă , t cu i glasul vibrant al r zboinicului - genunchiul, i-al lui, se plec poalei de tron, cu supunere. Unii dintre cei mai în putere sfetnici vuiău în jil uri, de aprindere i dor de r zboi i întrecere -a firii arse de focul înalt al Sânger rilor Lumii...mul ımile chioteau, cu pl cere i spaim , de ceea ce le pl cea, peste limita pervers a spaimei i groazei...Regele, mai palid, se smulse din vis - i, de la dreapta sa, smulse o spad alb i lung , pe care, nes ioas , juca flac ra poștei, foamei grozave de zăre, c ut tura-c utarea furi at a Vibrantului Sânge, din adâncul de Vie i - s ri în jos dou trepte, riga aprins de sudoare - i astfel gr i:

-Ia-o degrab i te du din cetate, me tere-al vrajbei i neîmplinirii meree... - gl sui glas regesc, în prip i-n zvâcnit nemul umire. Te du de la noi - cu blestem s nu intri în nici o cetate - ci s treci, cu gr bire, Marea cea Mare... i-abia de-acolo s -i aminte ti Cântarea de Sânge...altora decât noi s o cânt i...Haide, Necunoscutule Orb, poate tu vei t ia în mine firul mâniei i nemul umirii - începe- i Cântarea! Domole te, în bielele noastre porniri, deprinderea s lb ticiei!

R zboinicul lu , cu gr birea ru inii, spada cea f r m sur de lung i alb - i, str pungându- i amarnicul drum pe poarta îndurerat -a cet ii - se mistui, c tre nestatornica i înnegurată zăre a lumii de vrajbe i r zbateri în toiuri- v rtejuri de Sânge...Regele- i încord auzul, dar înc nimic n-auzi a pornire de cântec.

-Haide, orbule, gr be te, zore te - c ci e neagr , zadarnic noapte - f cliile toate sunt pe sfâr ite, i altele nu mai avem. Bine, pe tine, orbirea te face nep s tor la -ntunerice - dar n d jduiesc c avea-vei m rinimia s -n elegi i s cru i spaima i neîndestul rile noastre, de oameni fl mânzi de lumin ...Haide, porne te! De-aici, de sus, nu- i z resc sticlind decât albu urile stinse -ale ochilor...

Dar t cerea st ruia, mai de ghea , din ce în ce mai tare vuiău vânturi prin copacii din preajma înaltului tron - tot mai multe troiene de lini te neagr se-ngr m deau, pe unde lumina faclelor zadarnic cerca, dar nu putea s r zbat . i nimeni p rea a nu-l mai z ri, la poala de tron, pe umilul, misticul orb...

-Ai pierit, adormi i - ori gânde ti c mai mult decât sl virea p mântului vie ii i a vrajbe lor mor ii n-ai ce cânta? - se cam r sti, cu nelini te i batjocur ner bd toate în glas, sl vitul monarh.

T cerea nu conținea - ci minute trecu , i se strânsu -n ceasuri - i vocea t cerii îi scu de pe jil uri pe to i înnopta ii curteni, tot mai galbeni la fa - iar talazul celor mul i i f r statornicie -n fiin începu s nasc strig te, precum cele de bufni e -n bezn .

-Nebunule, te-ai bosumflat c-ai pierdut, i-acum ne umpli cinstitele noastre urechi cu t cere? - se mânia riga, jum tate încercând s se salte din tron.

Dar nu putu s se mite, c ci spre înaltul de tron se porni vârtejul amarnic de ceruri - i furtuni de gr mezi înstelate îi împinser , vorb i glas, înapoi, în barb i gur ...Fulgere, în grozave m nunchiuri, s - azvârlir spre ochii-i - i riga v zu, pe ne-veste - ceea ce nimeni nu vede - cumplit Nev zutul i Zeii s lbatic hohotind i-azvârlind, ca din enorme hârdaie ori din pocale urie e ti, cu talaz de lumin i tain , încând gândul în frânger depline...Cutremur cumplit zguduie nu doar zid - i-l d răm ! - ci cutremur cr p , n ruind, subp mântul i poala de tron - i nimic din mul ime ori sfetnici, nimic din v zutele fe e sp imate - riga nimic nu mai poate s vad - ci se-n bu de toate-ale cerului negre-nstelate mânii fl c rate...de vestiri ce nu trebuie nicicând la urechi muritoare s -ajung ...

Ajuns fir de umbr - scurs în orbita minunii - regele sc zu jelaenicu-i murmur:

-Asta e vocea Orbului Lumii...Sfânt Nevoce...Orbi suntem noi - a Lor e Lumina din Veac...înfioratul Cânt al T cerii, Începerea Sfânt , F r Amurgul a Toate...iertare...iertare...iertare... - mai apuc s opteasc , sfielnic, cel ce, pân nu demult, st pân încruntat se credea, peste cetate - i mândr putere- i sim ise, cândva, asupra P mântu lui Negru, P durii Nelini tilor - i asupra Vuirii de Sânge N valnic al Lumii....

Dar zeii n-ascult , nu cânt deplin l murit - ci, negr bit, es zgura din lume - în noua, de minuni es tur . Doar nevolnicii orbi mai sunt treji i r mân, la astfel Negl asul Continuu al Continuei Faceri, de peste lume i sânge...

Omeneasca putere vr jît a cântecului, biata - fusese învins . R mânea, cum firese e - Poezia Divin . Dar nimeni r mas s-o asculte - afar de Marii Orbi - nu r zbe te la astfel de-nalt lucrare...

povestitor: **Adrian Botez**

***

paradidactica

ORTODOXIE VERSUS GLOBALIZARE - UN ACTUAL I VIITOR CONFLICT

Motto:

“Poate ast zi, ceva mai mult ca oricând, Hristos este negat. Atunci era ceva negat din EL: nestorienii negau unitatea de persoan , monofizi ii .au negat umanitatea, arienii .au negat egalitatea cu Tat l, deci fiecare câte ceva. Dar ast zi se neag peste tot Hristos. i asta ne someaz s punem i mai mult în lumin adev rurile Lui.” - P rintele DUMITRU STANILOAE

“Apusul tr ie te în zbuciumare – R s ritul în resemnare.

Apusul roade neîncetat din Pomul Cunoa terii i simte c este tot mai fl mând dup tiin – R s ritul st sub Pomul Vie ii, dar nu se poate întinde s -i culeag rodul

Apusul ine la organizare, tocme te neînterupt lucrurile din afar , în vreme ce virtu ile l untrice pier una dup alta – R s ritul cultiv neobosit valorile dinl untru, în timp ce valorile din afar cad i se pr p desc.

Apusul cl de te turnuri babilonice, dar pentru c sunt cl dite din piatr necioplît i sunt totdeauna înclinate într-o parte, turnurile se d răm repede – R s ritul ciople te cu sudoare pietrele i reu e te s ciopleasc piatra cea mai frumoas , dar nu este în stare s fac din ea o cl dire.

Apusul cultiv lucrurile i ele str lucesc, dar omul se s lb tice te i se acoper de întuneric – R s ritul cultiv oamenii i unii din ei str lucesc, dar lucrurile stau în s lb ticie i cresc în ciulini.

Apusul crede în faptele omului, în primul rând în faptele lui Dumnezeu, în al doilea rând i în Dumnezeu, în al treilea rând – R s ritul crede în Dumnezeu, dar nu pune nici un pre pe faptele lui Dumnezeu i înl tur faptele omului. De aceea, Apusul n-are unitate i nu poate ajunge la unitate, pentru c unitatea se afl numai în Dumnezeu : i de aceea, activitatea Apusului trece a a de des în r zboi, iar pacea R s ritului î n resemnare.

Dar de ce se întâmpl toate acestea, copile ?

Pentru c Apusul nu i-L poate însu i pe Hristos – iar R s ritul nu i-L poate însu i pe Iisus.

Pentru c Apusul îl recunoa te pe om, dar nu i pe Dumnezeu – iar R s ritul îl recunoa te pe Dumnezeu, dar nu i pe om.

De aceea, Apusul tr ie te în zbuciumare – iar R s ritul în resemnare.

Iar Iisus Hristos î i întinde amîndouî mîinile s cuprind într-o îmbr i are i R s ritul i Apusul, dar nu poate s strîng la sine R s ritul din pricina Nirvanei din el, i Apusul din pricina s biilor din el.

R s ritul i Apusul sunt, iat , în sufletul t u : zbuciumarea i resemnarea sunt semin e din aceea i arie. Pomul Cunoa terii i Pomul Vie ii cresc unul lâng altul. R s ritul i Apusul se ciocnesc în fiecare om, nu într-o vecin tate, ci într-un duel. Dacă ar domni vecin tatea i nu duelul, atunci pacea ar domni în om i în lume : zbuciumarea i resemnarea ar fi înlocuite atunci de puteri pozitive i bune.

Cunoa te Pomul Vie ii i te vei vindeca de bolile R s ritului i ale Apusului i vei fi om s n tos i întreg, iar un om s n tos i întreg este optimist. Atunci activitatea i credin a vor lua locul bolilor amintite i vor înflori pe gunoiul zbucium rii i resemn rii”.(1)

La o prim i superficial vedere, s-ar putea crede c , prezentând acest text, grandios prin simplitatea expunerii i luciditatea analizei, a ilustra o eventual atitudine antiecumenic perso nal . Nicidecum ! Doar urm rind pîn la final firul expunerii, cititorul va deslu i tâlcul acestui citat.

Evident c globalizarea reprezint cea mai mare provocare lansat omenirii la începutul mileniului al III-lea. Globalizarea este un ”proces care, la sfâr itul secolului XX, a determinat trecerea de la un sistem de state i economii na ionale, la un altul, de intens integrare pe plan mondial, sub presiunea inova iilor tehnologice (în special, în cîmpul telecomunica iilor : « ....global ») i a unei radicale restructur ri a economiei i a muncii (mondializarea pie elor i a produc iei). Mobilitatea interna ional sporit a factorilor produc iei (1997-1998) i orientarea investi iilor spre ri în care costul mîinii de lucru este sc zut, reprezint o promisiune de dezvoltare pentru multe ri din lumea a treia, dar d na tere i la temeri privind întoarcerea la capitalismul « s lbatic » ”. (2)

De i exist o multitudine de defini ii date globaliz rii, la fel de numeroase ca i aspectele care -i ilustreaz paradigma, globalizarea nu are analogii cu nimic din trecut i reprezint o „realitate care sfideaz toate paradigmele sociale i mentale cunoscute pîn cum, o gigantic muta ie civiliza ional care traumatizeaz societ ile i intimideaz inteligen ele, manifestându-se printr-o ruptur tot mai evident , atît cu ierarhiile de

valori ale culturilor tradiționale, cât și cu valorile modernității occidentale « clasice », față de care apare ca o neliniștitoare și ineluctabil post-modernitate”.(3)

„...ocul viitorului este tot mai mult resimțit de către oameni. În mod paradoxal, semnalele de alarmă asupra riscurilor la care suntem supuși, cu cât sunt mai intense, cu atât mai mult sunt ignorate. Fără să fie profeții sunt adorați ca demiurghi, iar „vestitori” ieșiri din haos sunt alungați. Mondializarea/globalizarea nu sunt fenomene implicite ale evoluției lumii, ci modalități de subjugare economică a miliardelor de locuitori ai Terrei, prin „mondializarea” unor produse comerciale (din electronică, auto, telecomunicații, îmbrăcăminte, echipament sportiv, alimentație etc.). Toate eforturile au fost puse în slujba glorificării celor mai vandabile „etichete”, care s-au pîntrund din Mahattan, până în cel mai sărac sat din Mozambic. Omul contemporan nu mai utilizează produse, ci este „educat” să cumpere „etichete”, care aduc mari profituri corporațiilor. Mecanismul uriaș prin care globalizarea își atinge obiectivele este massmedia, îndeosebi televiziunea. Așa cum scrie prof. Ilie Bădescu, în prefața unei excelente lucrări a lui Virgiliu Gheorghe, *Efectele televiziunii asupra minții umane*, apărută în 2005, „efectele televiziunii merg până acolo, încât remodelează omul în întregime. În locul omului natural, al omului religios, al omului narativ, al omului oral, al omului ascetic, al omului interiorizat etc., apare un tip uman care și-a pierdut toate aceste capacități, funcții și puteri. Mai exact spus, în lumina cercetărilor lui McLuhan, televiziunea i le-a amputat. Omul televizual suferă de un sindrom în care se combină infirmitățile multiple, ceea ce ne arată, în tipul acesta nou, purtătorul unor terifiante mutații, a căror notă dominantă este negativul omului creat de Dumnezeu.”(4)

Nu este în intenția noastră să analizăm acum teribilul și terifiantul fenomen care este globalizarea. În cele ce urmează, vom vorbi despre efectele sale de de-spiritualizare a omului „recent”, precum și despre cum este pregătit (sau nu) Ortodoxia să înfrunte acest cataclism, ignorat sau prea puțin luat în serios de ierarhii ortodoxe. Punctul terminus al acestui fenomen al erei postindustriale (numit **New Age**) nu este factorul economic, ci omul. „Noua Ordine Mondială”, materialistă și anti-teistă, satanică și anticreștină, are ca obiectiv, prin vehicularea conceptelor operaționale de „globalism”, „globalizare” și „globalitate”, crearea și promovarea unei așa-zise „religii mondiale”, care va coordona, în conformitate cu scopurile sale, toate religiile pământului și va avea în frunte (dacă nu cumva are deja!) un fel de **Pontif Mondial**. În mod paradoxal, atomizarea religioasă manifestată prin proliferarea numeroaselor culte și sub-culte, ca și la fel de suspecta libertate religioasă, reprezintă etapele constituirii „ecumenismului” **New Age**. Așa cum scrie Damian Vasile, „Pentru new-age-isti, împotrivirea fașei tradiției creștine este considerat de mare importanță. Ei consideră că vremurile în care omul voia să se apropie de Dumnezeu sunt depășite și că acum omul trebuie să devină el însuși Dumnezeu. Pentru creștini, de la Întruparea Mântuitorului Hristos și până la sfârșitul lumii, nu are cum să mai apară o altă nouă religie, care să îi călăuzească pe oameni spre Dumnezeu. Fiul lui Dumnezeu S-a făcut om pentru ca toți oamenii să devină fiii ai Părintelui Cerească. Din perspectivă creștină, nici o altă credință apărută după Întruparea lui Hristos nu mai este vrednică de a fi considerată religie”.(5)

Aderența acestor mișcări, cu mare popularitate în Occident, se datorează pierderii reperelor spirituale, într-o societate de consum, unde primează valorile materiale: „Pentru a compensa o viață sărăcă și alienată sub semnul consumismului, scrie preotul Dan Bădulescu, generațiile actuale, mai tinere sau mai puțin tinere din societatea puternic industrializată, caută explicații de natură nematerială. Dorința colectivă este aceea de a efectua o schimbare în profunzime, în conștiința personală, dar acest lucru, pentru a funcționa, are nevoie de a se produce în proporție de masă. Pentru a produce aceste mișcări în psihicul uman, mișcarea **New Age** se prevalează de o rețea de focare, de activități subtile și de un mediu nou, plăcut, curat și lipsit de stres, care să inducă o stare liniștitoare, de bună dispoziție. Se apelează la puterea de atracție, convingere, prin crearea de condiții speciale, propice credinței că omul este dotat cu puteri nelimitate, că armonia și progresul însoțesc aventura cunoașterii și că omul, în goana după civilizație materială, a lăsat neexplorată o mare parte a posibilităților sale psihice sau intelectuale”.(6)

O analiză lucidă face Ioan I. Ică jr. asupra mutațiilor și provocărilor lansate de globalizare. El recunoaște că „rezultatul final este anihilarea diversității personale a indivizilor, nivelarea culturilor tradiționale și a celei umaniste și producerea unui « om recent », postmodern, în același timp golit de orice transcendență (« Cer », valori etc.) și dezrădăcinat din identitatea sa naturală, culturală (« Pământ »), nivelată și aservit conformismului tehnocratic și economiei pieței libere globalizate” (7). În continuare, el face o analiză a raportului dintre globalizare și Ortodoxie, axată pe cazul poporului român:

„În fața unei post-modernități hipertehnizate, funcționar lipsit de orice transcendență și înrădăcinare, Biserica Ortodoxă se prezintă însă – trebuie recunoscut acest fapt – cu o figură socială și intelectuală moștenită din trecut și inadapată la dimensiunile și gravitatea considerabile ale provocărilor actuale: o figură izolată de destinul social și cultural al omului modern, bântuit de fantasmăle trecutului, de nostalgii paseiste, bizantino-rurale și reverii sentimentale lipsite de o reflecție autentică și un veritabil suflu social și

intelectual inspira ional.(...) Or, teoretic vorbind, singura ans de a rezista eficient colapsului ontologic nihilist al « ultimului om » - contaminat fiziologic, barbarizat efectiv, falsificat intelectual de jocuri secunde i confiscat de hipnoza mediilor, precum i muta iilor sociale ale globalizarii – este acela de a explicita i articula reciproc benefic ontologia divino-uman , transcendent-imanent i personalist-comunitar implicit în figura ideal a credin ei Bisericii Cre tine cu figura sociologica si institutiile modernit ii clasice : tiint , capitalism, democra ie liberal .”(8)

R mânând în acest registru, una dintre cele mai importante probleme ale cre tinismului românesc o constituie integrarea european . Noul mod de via , conceput de Comunitatea European, se fundamenteaz pe o concep ie autonom fa de lume, adic a unei lumi desacralizate, f r Dumnezeu (preconizat în secolul al XIX-lea de Fr.Nietzsche i I.Spengler), care îi are centrul de gravitate în ea îns i, vizibil îndeosebi în procesul de secularizare. Aceast nou lume, cu o cultur autonom , nu mai are în centrul ei pe Dumnezeu, ci omul. Noua civiliza ie, fundamentat pe o legisla ie cu un pronun at caracter antropocentric, nu manifest nici un interes pentru via a spiritual a omului, pentru sufletul lui, pentru mântuire . Ieromonahul Amfilohie Brânz sintetizeaz foarte bine acest aspect : „Între Biserica lui Hristos i politica Comunit ii Europene exist un antagonism evident. Acest antagonism se poate transforma într-un conflict, prin integrarea european , deoarece ea pune în confruntare cele dou concep ii de via :

1. Concep ia cre tin de via , care-L are în centru pe Hristos Dumnezeu, cu Evanghelia Sa cea Sfânt :

2. Concep ia european de via , care are ca baz ra iunea autonom , în care omul este m sura tuturor lucrurilor.

Din perspectiva Teologiei Ortodoxe, putem spune c integrarea european reprezint o jignire pentru via a cre tin i o palm peste obrazul lui Hristos. Fiindc , cine nu observ c **Biserica nu ocup m car locul unei molecule în legisla ia european !!!** - i c no iunea de « p cat » este pur i simplu scoas din dic ionarul U.E. ? Ca s nu mai vorbim acum de umilitoarele condi ii pe care le impune aceast legisla ie statelor europene.

F r discu ie, **integrarea european este opera unei evident curent de descre tinare a na iunilor** - care, prin politica ei de occidentalizare cu orice pre , ce a luat forma agresiunii, pentru popoarele cre tine, urm re te un singur lucru : înfrângerea i dec derea Bisericii.¹ Cum ? prin crearea unei pseudo-Biserici de tip european (ecumenic), st pânit doar de autoritatea politic , în care Biserica cea vie (adevarat) s fie desfcut de popor. Adic Biserica, din st pânitoarea sufletelor, s devin st pânita unui politicianism pâng ritor. Da, asta urm re te integrarea european : depozitarea oamenilor de Dumnezeu, de credin i de biserice , **prin impunerea unei legisla ii care exclude orice responsabilitate moral** . Or, asta este culmea fatal a cutezan ei omene ti. Ra iunea, în atotputernicia c reia crede omul civiliza iei europene, e de fapt cea mai amar iluzie a nefericitei noastre lumi.(9)

Dat fiind amploarea atât a tendin ei catre desacralizare, cât i a fenomenului noilor mi c ri religioase i pseudo-religioase, înscrise în procesul de globalizare/mondializare (atomizare, repet m, aparent paradoxal). Biserica Ortodox trebuie s r spund , în primul rând, pastoral, asumându - i rolul în societatea româneasc .(10)

NOTE BIBLIOGRAFICE

- 1-Episcopul NIKOLAI VELIMIROVICI, *Cugetari despre bine si rau*, trad. de B. Pisarov, prefata de G.Solaction, Bucuresti, 1939, pp.129-131 ; 2- *Enciclopedia de istorie universala*, Bucuresti, 2003, p.669 ; 3-I.I.ICA jr., *Globalizarea-mutatii si provocari*, în I. I. IC jr., G.MARANI, *Gandirea sociala a Bisericii. Fundamente-documente-analize-perspective*, Sibiu, 2002, p.461 ; 4-V.GHEORGHE, *Efectele televiziunii asupra min ii umane*, Bucuresti, 2005, p.5; 5-D.VASILE, *Daramarea idolilor*, Galati, 2002, pp.69-70 ; 6-Preot D.BADULESCU, *Imparatia raului: New Age*, Bucuresti, 2001 p.24; 7-I.I.ICA jr., op.cit., pp.485-486; 8-Ibidem, pp.492-493; 9-Ieromonah AMFILOHIE BRANZA, Integrarea europeana in lumina Teologiei Ortodoxe, in „Rost”, an .III, nr.27, mai 2005, pp.57-58; 10-A se vedea solutiile oferite la aceasta problematica, la N.ANCHIMESCU, *Noile miscari religioase*, Cluj-Napoca, 2004.

¹ - i, prin dec derea Bisericii lui Hristos - urm re te înfrângerea i dec derea din rang a însu i OMULUI - a Fiin ei Divino-Umane...(nota redac iei).

calea, adev rul i via a - eseuri ale elevilor **„VISUL” OCCIDENTULUI, „VISUL” STR IN T II...**

Au fost odat anii '70-'80 (pe care noi îi cunoa tem prin p rin ii no tri), când elevii erau recruta i, ca la armat , i trimi i la munc , prin toat ara. Bun - dar fiecare avea locul s u de munc , salariul s u i ziarul s u de diminea ...Nu prea multe ziare, e-adev rat - iar „ziarul ziarelor” nu prea era citit - i asta e-adev rat.

Buuun... i-au venit anii '90. Revolu ia...Dar Revolu ia (de -o fi fost revolu ie...) - a trecut, Ceau escu, pre edintele României (de vreun sfert de veac - pre edinte....) a fost împu cat (de Sfântul Cr ciun...).

S zicem c „dictatur ” nu mai avem, nici un „odios” i nici o „odioas ”...Poate c nu, poate c da: azi, pe „sticl ”, vedem cu mult mai mul i „odio i” i „odioase” - democra ie i libertate, de... i, ca glazur pe pr jitur - falimente peste falimente, tot ce fusese construit (prin munca p rin ilor no tri!) - e dat de p mânt! De aceea, omeri peste omeri! i nu oameni de 40 -50-60 de ani - ci aproape 80% dintre tinerii rii!

Ce ofer „democra ia” i „libertatea” - bla-bla-bla - tân rului român? Acelui tân r normal, care se gânde te normal la viitorul s u, se gânde te, tot normal, s - i fac o cas , în care s - i vâre o familie proasp t întemeiat - de ce nu, i o ma in ...C ci tân rul de azi prive te, cu jind, la televizor, ma inile „tari” ale tineretului sturlubatic al Occidentului! „Doamne, ce trai acolo!” - zice el, în oapt , printre din i, strigat , ipat - m rog, dup cum i-e firea i n ravul.

Ce v spun acum, v spun nu din auzite - ci din tr ite. Nu voi scrie, îns , la persoana întâi, ci la a treia sau a doua - pentru c , precum mine, foarte mul i mai sunt! Tân rul de care vorbim tie c ma ina i casa i toate necesit bani - i, dac nu e ho din familie, ho „de vi veche”, cum s-ar zice! - tie c , pentru a câ tiga bani, trebuie s munce ti. i înc din plin, dur. Dar unde s munce ti, dac toate întreprinderile se desfiin eaz , dau faliment - dispar, una câte una, sau cu gr mada? Ce s faci? (C , totu i, România nu-i Sahara - asta, tân rul nostru n-o vede...). Tân rul nostru, deci, „maturizat prea repede” (cel pu în a a zis unii - eu a zice: **manipulat vizual i auditiv, de mama focului !!!**) - caut solu ii. Un gând „dureros de dulce” îl str bate, ca un fulger, pe tân rul nostru: STR IN TATEA!!!

Sigur - STR IN TATEA!!! Spre Apus, NUMAI SPRE APUS!!! (spre Amurg, spre „Sfântul” Întuneric...). Doar acolo s-au dus, acum un an, unchiul i v rul, acum o lun - p rin ii nu tiu cui i sora lui Nu- tiu-Cine...”To i sunt acolo, eu de ce s nu m duc? Ce, eu sunt mai prost?” - se îndârje te tân rul nostru.

Da, STR IN TATEA!!! Acolo curg banii din cer i sunt câinii cu c olaci în coad , la fiecare col de strad e câte un „boss” l os, care- i zâmbe te unsuros, oferindu- i, la alegere, un *Mercedes*, un *Jeep* sau un *Ferrari*...B ga i de seam c tân rul nostru aproape c a uitat de munc ...

Zis i f cut. Aranjeaz el, face pe dracu- n patru, schimb lei pe euro , vorbe te cu oferi des clipitori din ochi - i, într-o zi, iat VISUL!!! **Este, exist - el, i nu altul! - în Occident!!!** (Italia, Spania, Irlanda, Patagonia...).

Adev rul numai acolo, la fa a locului, îl descoperi. Banii nu cad din cer - iar dac vor fi fiind ceva bani (e drept, mai mul i decât în draga ta ar ... - în care guvernarii îi i freac mâinile, în a teptarea valutei fort e, de la tinerii emigran i! - for a i prin s r cire artificial , s emigreze!) - acei bani nu sunt pentru tine, ci pentru cei care se angajeaz cu jum tate (sfert, optime, aisprezecime...) de salariu - i norocosul care este, totu i pl tit - se duce la munc i duminica, una: s - i poat pl ti chiria - alta: s nu-l dea afar , c ci al ii poate c muncesc i opt zile din apte...De, patronii, mânca-i-ar mama! **Capitalismul**, orbitorul CAPITALISM - CEL CARE LE REZOLV PE TOATE!(s r cie, guturai, icter, strabism, anghin pectoral , mucînceai..) - dup care le curgea saliva p rin ilor i bunicilor no tri!

Mâncare - este, slav Domnului - dar unde stai, unde dormi, unde s te întorci, când vii de la serviciu, i-ai vrea s pui capul pe o pern ? Într-o camer minuscul , pl tit al naibii de pip rat (vreo jum'ate, uneori mai mult - din ce brum câ tigi...) - ghemuit-înghesuit i tem tor, c ci „st pâinii” (aici, în str in tate, înve i tare bine, dureros de bine, cuvântul: ST PÂN - sunt unii care- i interzic s -i prive ti, trebuie s umbli numai cu capul în p mânt...) - da, ST PÂNII sunt ca ni te kapo de lag r: r i, egoi ti, brutali: „s nu faci aia-aia-aia, s nu stai la baie mai mult de 5 minute, s nu- i aud muzica, s nu- i v d lumina (aprins ...) - hei, nu mai bea atâta ap !cost ! - du ? la ce- i trebuie ie du ?...” i, printre din i...înc nu tii bine limba, dar parc ...parc a zis ceva ce seam n cu „, igan murdar, igan p duchios de român...”

Mda...Sau, poate ai fenomenalul noroc s ai grij (forma modern , frumoas pentru „a slug ri”, a robi” etc.) de ni te b trâni. Ni te „bie i b trâni” - nu mai pot tr i bie ii str ini, f r slugi din România!!! - e „, ic”, e

„cool”, la mod , s ai slugi române ti (cum e la mod , la unii, s ai papagali, sau pechinezi, sau crocodili prin cas ... - dar pe ia nu-i pui la roboteal , i nu-i înjuri!) - da, „bie i b trâni”care, dup ce-au scos sufletul din tine: „Vreau aia - nu aia, ailalt ! Ce, e ti dobitoc? Surd? Chior? Handicapat? Lua -te-ar...!F mai repede - nu, nu mai f aia, c nu-mi place - du-te, nu te du!” etc. etc. - î i trag o EAP - cam de vreo 1000 de euro sau dolari...pe motiv „c-o s i-i dea ei, dar mai târziu”... Dar tân rul trebuie s m nânce ceva mai devreme de cât „mai târziu” - i încearc s protesteze, timid. Atunci: ”Du-te i te plânge! S v d cui! C tot pe tine te ia poli ia, c n-ai acte! Ha-ha!”

Dar - totu i! - mai exist o speran !

„- CARE???”- m întreba i voi.

P i, asta m întreb i eu, în fiecare zi - ast zi, dup ce m-am întors în ar , la coal , vindecăt de „visul” Occidentului - „visul” str in t ii...ustur tor vis...M întreb, când îi aud pe tot mai mul i colegi de-ai mei (c rora eu le-am spus, totu i, despre „p timirile str inului”) - c vor s plece.

Pleca i, fra ilor! Nu m crede i - de ce m-a i crede, m rog? - doar eu v-am spus cai verzi pe pere i, nu? - i voi, ca Toma Necredinciosul, pân nu pip i i amarul i umilin a cu su fletele voastre - cum s crede i ceva? Pleca i! L sa i ara asta s se duc pe apa Siretului, în jos - dac nu s-o fi i dus! „E s r cie mare în ar , nu vezi?” - mi se spune. Da? O fi - dar vinerea, la pia , de unde atâ ia oameni ? - c n-ai loc s arunci un ac! cu atâ ia bani, c to i cump r i to i vând - i tot cump r de toate, i vând de toate...Deci, nu e ara s rac - ci visul...visul...lunaticii sunt mul i, orbii sunt i mai mul i...

Dac te ui i cu ochii t i, nu cu ai prese i ai altora - vezi c , de fapt, locuri de munc ar fi... - ba chiar sunt prea multe!!! - c to i tinerii le refuz ! **În ara asta nu c nu e de f cut - ci toate sunt de f cut!!! DIN R D CINI!!!** Mul ime de tineri, mai to i - au orgoliul de a fi, fiecare, **cel pu in prim-ministru!!!** Le miroase urât când la spui de s pat, de asudat la vreo munc - „munca de jos”!!! - pe de-o parte - iar pe de alta, nici nu se in de coal , de înv at - c poate, cândva, vor ajunge, prin studii, prin trud înver unat , f r a trage chiulul, sau cu ochiul la vecinul, peste um r - vor ajunge, da, i la „munca de sus”! Nu - ei vor totul-toate - ACUM! i MULT! N-are importan cu cât dezonoare i umilin (ce cuv inte or mai fi i ONOARE, i DEMNITATE? de unde?)

i, în definitiv, de ce s stau , lejer, pe scaun i s fiu ofer în ar (s duc pâine pe la brut rii, s zicem) - când pot s plec în STR IN TATE - o, ce cuvânt frumos, ame itor, pot s -i dau gata pe to i prietenii i colegii: „Am fost în STR IN TATE!” - i, cum spuneam: când pot s plec în str in tatea cea liber (?) i s - mi rup oasele pe acolo, lucrând în construc ii - i s îmb trânesc zece ani într-o lun , de oboseal i de înjur turile i picioarele în dos ale „str in t ii”...

Da, orgoliul i mândria de tân r aventurier...Dar ce se alege de tot visul sta? Pu ini î i v d lungul nasului - pu ini nu se las fascina i de tr nc nelile despre „str ini”-„Str in tate”. Pu ini r mân acas . Singura solu ie: pleca i, s vede i, i voi, cu ochii vo tri, i s sim i i cu ciolanele voastre - cum este! Poate a a v ve i trezi la **realitatea noastr** - asta, din ar ! Din România noastr ... - care realitate n-o fi ea ideal , dar nici nu doare cât flegma str inului...

eleva **Diana Bort** , clasa a XI-a C, G. .A.-Adjud

*

V D...

Ies în lume, pe strad - i v d. V D!!! i-mi vine s urlu. i tiu c numai Dumnezeu din ceruri m-ar auzi i m-ar crede cât m doare ce V D.

V d, pe trotuar, doi copii de vreo 10 ani, descul i în frigul iernii - cu hainele rupte i murdare, care trag, amândoi, dintr-o igar ce e pe sfâr ite. Le spun (mai bine t ceam...): „-De ce fuma i?” Ei, înfrigura i, dar r oindu-se „b rb te te”: „-Ce treab ai tu? ? F , ce te intereseaz pe tine, f ?” Plec mai departe, târând pa i amari...

Ajung în centrul ora ului : aproape toate magazinele, pe geamuri, au afi e mari, ce fac reclam la ig ri de toate m rcile. Se observ mai jos, sub grandioasa poz a pachetului de ig ri - scris cu litere mici-mici, inscrip ia: „Tutunul d uneaz s n t ii”...Ciudat, nu? Dispropor ia dintre dimensiunile pozei reclamei i cele ale inscrip iei grijului - reprezint , evident, exact dispropor ia dintre grija statului, „monopolist tutungiu”, pentru s n tatea noastr - i, respectiv, grija sa pentru câ tigurile-i enorme, din vânzarea otr vii...

Intru într-un astfel de magazin str lucitor de lumini - i stau la rând. În fa a mea este un b trânel, îmbr cat s r c cios - ce dore te s cumpere o pâine. V zându-l cum arat , vânz toarea îl insult , cu vorbe grosolane, pe om - refuz s -l serveasc - dar, mai dureros: îl d afar din magazin: „Aici nu intr to i calicii , to i iganii!Aici e **firm** !”Cer eu o pâine, o iau - ies în grab dup b trânel i-i dau pâinea pe care am

cump rat-o. El spune, cu glas tremurat: „-Mul umesc, nu trebuia...” În ochii lui se ive te o lacrim ...în ai mei, la fel...”-N-ave i pentru ce - zic eu - nu fi i trist! V rog!” i merg mai departe.

Intru în parc. Nu mai vreau s v d scene ca pân acum, Vreau s m lini tesc...V d un b iat, de vreo 16 ani, cum îi trage pumni în cap, de zor, unui pici de vreo 9 -10 ani. Un domn mai în vârst , care trecea pe alee, strig la b t u - i „eroul”, dup ce mârâie c tre victima pitic : „,-Las c ne mai vedem!...î i trag eu restul...” o ia la fug . Piciul plânge de mama focului, trântit în iarb . M duc la el, îl ajut s se ridice i îl întreb de ce a luat b taie. Scânce te de zor i refuz s vorbeasc cu mine. Abia mai respir , printre sugh i urile dese de plâns - i lacrimile cad potop, de zici c -l vor îneca. Privesc lung - i, cu pa i parc i mai grei – plec.

Plec - i, pe o alee mai l turalnic , ce v d ? Un domn, bine îmbr cat, îi d uturi unui c elu cât un ghemotoc - ale c rui scâncete tare mai seam n cu cele ale piciului dinainte, pr v lit în iarb ... Rabd c elu ul cât rabd - apoi o ia la fug , cu codi a între picioare, scheunând...

Merg, merg în ne tire, pe str zi - merg i v d. V D. V d atâ ia oameni (a a ai zice , la prima uit tur - to i, **oameni...**) - unii mai gr bi i, al ii mergând alene, al ii p ind cu capul în jos, zdrobi i de gânduri..., al ii se târ sc, habar n-au unde merg – merg în virtutea iner iei - unii veseli, al ii înjur , unii vorbesc tare, de parc ar fi în p dure - al ii se mi c t cu i, ca ni te umbre - cine tie ce-o fi în capul i-n sufletul lor...În fa a unei libr rii, v d o mam ce- i bate, pe-nfundate, feti a care, cu o clip înainte, îi cerea, cu gl sciorul tare i naiv, p pu ica din vitrin ...”-Taci, n-auzi?Taci - taci – taci odat ! Nu tiu ce- i fac! Eu te-am f cut, eu te omor!” - scrâ nea i gâfâia mama feti ei, îndesându-i la ghionturi... i p pu ica str lucitoare din vitrin râdea înainte, cu râsu-i tâmp, de vopsea i carton - nep s toare la mica dram , petrecut în fa a ei, din pricina ei...

La un col de strad - o cer etoare care nu are un picior. Îi dau câ iva bani, scotocindu -mi bine buzunarele – fac câ iva pa i...M uit înapoi, din pur întâmplare: cer etoarea trecea, lini tit , strada - cu ambele picioare...

...Doamne, a a de greu este s fii om...Dar parc i mai greu e s ai blestem de la Dumnezeu S VEZI cum se scurge omenia din oameni... – i s sim i c nu po i s faci nimic! C nimeni nu vrea s mai fie om... i doar nu e chiar atât de greu, oamenilor, s fi i oameni - oameni care a i fost, se zice - cândva, **buni...**Oameni buni...Ce frumos suna! Cât de jalnic i disperat se îndreapt omenirea c tre noapte...V D. O V D.

eleva *Delia Savin*, clasa a IX-a C, G. .A.-Adjud

*

gânditorul de la hamangia

NECESITATEA REPERULUI MORAL -SOCIAL STABIL : DIVINITATEA

(modelul antic i modelul cre tin)

Chiar dac legea progresului continuu s-a dovedit, în mare parte, fals - c utarea sincer de solu ii sociale de via , ambi ia viguroas de a dep i limitele ignoran ei i a veni în întâmpinarea Creatorului Divin, Marele Pl nitor al destinului uman cosmic - este o garan ie c , undeva, cândva, omenirea , în chip real, va produce restaura ia valorilor eterne, iar aceast garan ie, care nu poate fi oferit decât prin for e i sacrificii dezinteresate, generoase, sublime, eroice - nu poate fi d ruit decât de **tineri**. De categoria psiho-spiritual a **“tinerilor”**. De genera ia de tineri responsabiliz i, con tien i de r spunderea lor în fa a istoriei terestre, ca oameni întruchipând Profilul Istoric al Omului, Idealul (dorin i voin de exprimare i împlinire, material-spiritual) Omului Terestru.

“Supremul Bine”, cum îl numeau cei din triada în elep ilor antici: Socrate, Platon, Aristotel.

For ele spirituale **tinere** :

a-dac vor fi educate în direc ia generozit ii spirituale, a orizontului spiritual deschis i liber spre “sus” - iar nu al unui pozitivism meschin i fosiliza t în automatismele de “animal de prad ”, strict orizontalizat(sub zodia “economicului”);

b- dac vor fi convinse s accepte cunoa terea i aprofundarea Legii -Norm (în semnifica iile ei adânci, vitale) i a sistemului general de func iune social -

în mod sigur, vor găsi soluții nu numai noi, ci și mai fiabile i viabile, multiple i cu grad de soluționare mai înalt. Se vor angaja într-o autentic spirală a reformei sociale i morale (nu în simulacre “reformiste”) - așa cum s-a întâmplat în toate momentele critice ale istoriei omenirii: **tinerii** minori i au deblocat Biserica Occidentală, scoțându-o din criza de credibilitate, care a produs, pe cale de consecință, tirania religioasă a sistemului inchișitorial; **tinerii** artiști, savanți i exploratori - au deblocat Evul Mediu (care alunecase în manierism factice) - spre Renaștere (vizionarul rus Nikolai Berdiev, din secolul XX, profetizează, pentru vremile imediat “viitoare”, **Un Nou Ev Mediu** - re-spiritualizat, din nou extatic i re-armonizator, re-semantizator al istoriei - prin redarea dimensiunii divine, către socialul uman²); **tinerii** masoni ai veacului 18 au deblocat sistemul social feudal (încrâncenat în forme golite de divin, în absolutismul despotice, cu pretenții de drept divin, arogant i distructiv de avânturi creative), spre democrație (care, la începutul ei, pare rea real ...) - i tot **tinerii** au achiesat primii la idealurile anului (est european) 1889, doar că, peste tot în Centrul i Estul Europei, a existat o capcană, gen “Pia a Universității”-București - revelat mai degrabă sau mai târziu, cu amărăciune. **Forțele tinere** nu trebuie mincinate, pervertite i exasperate - ci folosite în mod loial, vizionar, curat - determinate, printr-o educație prealabilă, de înaltă i susținută spiritual, să se “înjuge” singure, cu entuziasmul specific vârstei, la operaia denumită “ameliorare socială”. Numai așa se pot ele purifica i lumina, constant, întru Idealul Umanității - fără a se înepeni în starea psiho-spirituală, numită “**bătănie**”, ci păstrând, chiar în vârsta senectutii, flexibilitatea i generozitatea extremă, atât de vie, a stărilor spirituale de “**tinerețe**”. Căci, după cum credem a se vedea, nu există un real conflict al generațiilor, decât atunci când cei vârstnici se încapănează semnificativ “**cei bătrâni**”-îmbătrâniți - iși aroge drepturi pe care nu le au, în virtutea unor “virtuți”deloc onorabile: își apropiiază, fără săi merite, din punct de vedere medical, toate anchilozele psiho-spirituale posibile - lucru care duce, inexorabil, la atitudini egoiste i tiranice. “**Bătăniea**” i “**Tinerețea**” se dovedesc a fi, în cele din urmă, dar, de fapt, în primul rând - categorii psiho-spirituale i grade de atitudine volitivă (în cazul celor care vor să **arate** i să **fie** “bătrâni”, este i **complacerea** de a arăta i a fi astfel - iar despre “**tinerii**” cu prejudecata că ei trebuie să **fie** **cu totul altceva?**) decât generația anterioară, iar dacă nu sunt, se autoblochează moral-spiritual, se poate spune, la fel, că **se complac** într-o atitudine categorisită, doar, drept “tânăr” - hippies, rockers, rappers, punkers etc. - dar, în realitate, “îmbătrânit”prematuur, fără finalitatea, neliniște creatoare i forță a de a fi i însemna **tinere autentic**).”Le lipsește educația” - spunem. Dar chiar li se dă educația adecvată, **într-un mediu social adecvat**, de către factorii educaționali adecvați (fie și ca atitudine i nivel spiritual) i de bună credință? O educație care să stimuleze în ei generozitatea i energiile constructive, specifice (în mod normal...) vârstei tinere?...

Tot **“tân r”** , din categoria “genero ilor” cu spirit de autosacrificiu pentru cetate, a fost i Pytagora, atunci când a gândit **Legile morale i politice**³ - pe care, la b trâne e(b trâne ea strict biologic !), le-a împ rt it i aplicat, cu mare succes, crotonienilor. Red m, mai jos, câteva medita ii pytagoreice asupra legilor i atitudinii de cet ean a omului , care trebu ie s se dedice **“tinere ii”**(ca stare spiritual) cet ii - medita ii pe care, dac va deveni con tient de misiunea sa mesianic , orice tân r responsabil i le va însu i, cu siguran , ca fiind ale min ii i sufletului s u curat i luminat de bun voin - i va purcede la munca social , lep dându-se de fobiile i obsesiile sale vindicative, împotriva “b trânilor” . C ci orice atitudine vindicativ se întoarce, cu mare suferin i creând premisele sterilit ii vie ii - împotriva celui care crede c se r zbun pe al ii. Cel ce se r zbun , pe sine se love te cu nulitatea faptei - c ci î i concentreaz for ele pe un sector extrem de limitat i marginal al existen ei, i nu mai poate ie i dintr-însul, devenind prizonierul propriei r zbun ri, deci pierzându- i principala for a tinere ii: libertatea spiritual .

² -Nikolai Berdiaev, *Un Nou Ev Mediu*, Omniscop, Craiova, 1995 - i *Sensul istoriei*, Polirom, Ia i, 1996, p. 197: “Trebuie s aib loc o anumit muta ie l untric , dup care istoria universal nu se va mai înf i a în perspectiva fluxului distrug tor al timpului, ci din perspectiva eternit ii, a istoriei celeste. Istoria universal se va întoarce în adâncime, ca un moment din ve nicul mister al Spiritului”.

omul nou, spiritualizat, MIHAELIC, am zice azi, în era creștină - nedepinzând exclusiv de ereditate, omul pe care îl-a dorit, mereu, Legislatorul sincer îl înstitui, "tânăr", al oricărei cetăți umane-terestre...]

d-"Legiuitorule! Nu îți **vinde** legile poporului; dacă sunt bune, nici poporul cel mai bogat nu va avea cum să le cumpere."

e-"Legiuitorule! Pune-ți toată viața în alepciunea la bătaie, nu ca să transformi oamenii într-un **popor**, ci mai degrabă, **poporul** în oameni:"

f-"Țaie unghiile poporului, dar nu-ți spală capul cu propria-ți urină; pedepse-te-l, fărâșe-l înjosește."

îi, aparent fără legătură cu preceptele enunțate mai sus, dorim a convinge **tineretul** i**"b trănii"** Cetății moderne, în egală măsură, asupra valabilității eterne a judecărilor și capacităților de idealitate și pedagogie social-politică sublim-înaltă, ale "vechilor" înțelepți, buni și deosebiți ori când, pentru **oricine, locuitor în istorie** - și cităm următoarele: "Poporului care se plânge de sărăcie, de-i pâine, și nu libertate"...
i:"Rămași sclav dacă nu prețuiești mai mult decât stăpânii tăi. Poporul! Numai virtutea are dreptul să se răscolească."⁴

*

Tineretul trebuie, credem noi, să se reînsușească această mentalitate a autosacrificiului, în slujba Legilor Binefăcătoare Cetății, prin care legi, energiile omenirii sunt eliberate spre sinele ei adevărat: Dumnezeu. Căci pământul care a "îmb trănii" variatele sisteme de guvernare, diversele variante de sisteme sociale - pământul comun al tuturor sistemelor sociale, gândite și puse în practică, în ultimele două secole (care secole se identifică și cu o lentă, dar neîntreruptă diminuare a gradului de implicare a generației tinere în treburile Cetății) - este **ignorarea unui reper moral-spiritual stabil**, în opera de construcție socială. Iar un reper autentic stabil nu poate fi decât divinitatea.

Arhimede cerea un punct de sprijin în spațiu, pentru a putea răsturna pământul-universul. Noi (care avem de gând nu să răsturnăm, ci să construim) trebuie să găsim un punct de sprijin înuntrul nostru, pentru a ne încumeta la reformarea mentalului, în vederea exprimării lui într-o lume ameliorată, atât material, cât și, mai ales, moral-spiritual. Căci numai materialismul dialectic marxist (și, pe urmele lui, liberalismul "consumist"...), stăruiește în a acorda prioritate material-economicului, în raport cu Spiritul. Atunci când **tinerii** vor înalege acest comandament moral (concentrarea către spirit, aducerea acestuia în emergența istoriei și evaluarea - "exploatarea" acestuia în plan ontologic) al tuturor **generațiilor tinere** - evident că vor părăsi zona cenușie a non-implicării sociale și pe cea neagră a infracționalității (de confruntare violentă și sterilă, distructivă și autodistructivă, cu societatea - societate care ar trebui să fie înălțată lor, sau: în primul rând, a lor) și vor face multe pentru a lua în stăpânire, material, mental și moral - societatea. Societatea, pe care, acum, o privesc cu neîncredere și rezervă prea mare, ca pe un element străin de existență lor, ba chiar o resping, deseori. Dar rezerva excesivă nu se transfigurează în dorința de a propune soluții alternative, existențiale. Leierea din rezervă, din naufragierea în provizoriul derizoriu și simpla supraviețuire - trebuie propovăduită, demonstrându-i-se necesitatea imperativă, în mod insistent și foarte concret, printr-o educație care să re-aleze acest tineret între limitele sănătății moral-spirituale. Prea mult "spleen" și "malaise" strică: una-i o "vacanță" spirituală scurtă și, poate, necesară (o "aventură", o "fantezie" inofensivă), și alta e prelungirea, parcă la nesfârșit, a stării (complet) de boală social-spirituală. Dăunează tuturor, această "boală lungă, moarte sigură".

și societatea, ca și Dumnezeu, are nevoie de "credințioși" ei. De un cult, prin care Cetatea să nu fie lăsată în paragină, abandonată haosului, neantului. Unde se vor refugia, tinerii "bolnavi", prin complacere, în cazul când vor constata, prea târziu, după ce-au dat de pământ cu Legea și Cetatea - că boala nu e bună? Nu vor avea unde să "cadă".

Re-învățați cu Legea, deci cu funcționarea socială normală - ei vor veni cu soluții ameliorative, pentru toți. Căci nimeni nu e atât de nebun încât să afirme că nu vrea să fie mai bine, că s-ar fi epuizat variantele binelui. **Tinerii**, re-conștientizați, re-responsabilizați social, prin înalțarea rostului Legii (ceea ce grecii numeau **Logos-Ordine**, iar creștinismul numește **Poruncile lui Dumnezeu**, Ordinea Divină) vor re-deveni port-stindardul evoluției umanității terestre.

E drept că istoria arată că **tineretul**, mai mereu, este aruncat, cu insistență, în potențialitate, după momentele strălucitoare, de eroism social - în răstimpul perioadelor de stabilizare și aezare socială (explozia tânărului nu este propice aezării-stabilizării unor structuri sociale, proaspăt dobândite) - dar, mereu, la fel de insistent, superb încântat, același tineret, sau imediat următorul - se repede, inexorabil, fără grije, în fruntea forțelor nu de destabilizare, ci de restabilizare socială pe un palier mereu, constant - superior calitativ-spiritual. Către definitivă **TIIN** - acel "bine suprem" al anticilor înțelepți - "bine suprem" pe care Orbul

---

⁴ -Idem, p. 136 și p. 91.

Vizionar, HOMER, l-a numit "CHIPUL I ASEM NAREA DIVINULUI".⁵ Iar cretinismul îl numește "chipul i asem narea cu Dumnezeu - restaurarea stării paradisiace."

În Evul Mediu timpuriu (sec. I-IV), Sfinții Părinți ai Bisericii (care încă nu suferise trista schismă) nu numai că n-au pierdut (cum s-ar putea crede, judecând după aparențe) educația - ci au transformat-o în forma ei cea mai înaltă: contopirea intereselor umane cu cele divine, urmând traiectul divin - a poruncilor cosmice, cu cele pentru oameni - vizând subordonarea absolută față de exigențele Legii Divine. Evul Mediu făcea teorie din ceea ce nu va mai fi putut niciodată, de atunci, vreoa societate umană, istoricește constituită: tentativa, încordată la maxim, de a smulge Cetatea din determinările legilor terestre - pentru a o reda legislației celeste. Târnucul, dar și târnucul aristocrat, sau monarh (socotii factori de influență în decizie definitivă, în Cetatea Medievală) trebuie să se învețe și să învețe pe ceilalți cetățeni, din straturile sociale următoare, să se supună, cât mai desvârșit, legislației divine, întru MÂNTUIRE - și, deci, recucerirea stării paradisiace ("binele suprem", "chipul asemnării cu divinitatea" - cum formulau anticii).

Sfântul (Fericitul) Augustin (354-430 p. Ch.) - iar cu o mie de ani mai târziu, **Toma d'Aquino** și **Meister Eckhart** - în Apusul Roman - și **cei Trei Grigorie**, în Răsăritul Bizanțului (**Grigorie din Nyssa**, **Grigorie din Nazianz** și **Grigorie Palamas** - sec. IV p. Ch.), precum și **Vasile cel Mare** (episcop de Caesarea - 330-379 p. Ch.), rup realitatea cadrului Normei în două:

a - pe de o parte, cetatea istorico-cesarică, terestră (Imperiul Roman),

b - careia îi contrapun Cetatea lui Dumnezeu-etermă: (p. 223) "Există două cetăți: una a celor răi, alta a celor sfinți. Ele durează de la începutul neamului omenesc, până la sfârșitul lumii. Acum ele sunt amestecate prin trupuri, dar separate prin voine. În ziua judecării, ele vor fi separate și cu trupurile... Ierusalimul este această splendidă cetate a lui Dumnezeu - Ierusalimul înseamnă cetatea și societatea sfinților, iar Babilonul cetatea și societatea celor nelegiuți."⁶

Izvorul acestei rupturi este, evident, în interiorul uman - dubla direcționare a iubirii: (p. 227) "Două iubiri au făcut două cetăți: iubirea de sine dusă până la disprețul lui Dumnezeu, a produs cetatea păcătoasă; iubirea lui Dumnezeu, împinsă până la disprețul de sine, a produs Cetatea cerească."⁷ Modul de acțiune va fi, logic, dublu și el: (p. 227) "Cea dintâi este posedată de pasiunea de a domina prin conducătorii săi, și prin ei asupra neamurilor pe care le subjugă; cealaltă se bazează pe serviciu reciproc, în timp ce conducătorii săi se devotază, iar supușii ascultă."⁸ Sfântul Augustin sugerează că, dacă am face efortul de a vedea adevărul - legislația divină ne-am apropiat-o mult mai ușor, firesc - pentru că ea este însăși firea adevărată a omului.

Scopul cetății cesarice este obscur - pe când al Cetății lui Dumnezeu este clar precum lumina divină: Cetatea lui Dumnezeu "răspunde că viaa veșnică este Binele suveran, moartea veșnică Răul suveran și pentru a merita și pe una și a evita pe cealaltă trebuie să trăim bine. Iată de ce este scris: <<Dreptul trăiește din credință>>. Fiindcă noi nu vedem încă Binele nostru, trebuie să-l căutăm prin credință; apoi, a trăi bine nu vine de la noi înșine, a căuta credința și rugăciunea noastră au nevoie de ajutorul Aceluia care ne-a dat însăși credința"⁹.

Cetatea lui Dumnezeu nu este arogantă, nici nemiloasă cu cei obsedați de cetatea păcătoasă - ea s-a instituit în forma supremă de chemare spre mântuire a întregii omeniri, de transfigurare supremă a sensului pașii, adică de intrare (până la asimilarea totală întru ea) cu Legea lui Dumnezeu: (p. 241) "Cetatea Divină cheamă la sine cetățenii din toate națiunile; ea alcătuiește și adună o societate de pelerini de toate limbile. Ea nu se preocupă să știe dacă ei se deosebesc prin moravurile lor, prin legile și instituțiile lor; ea nu se preocupă de pacea păcătoasă, ce lipsește unora și pe care o au alții. Ea nu suprimă nimic, nu distruge nimic din obiceiurile lor; dimpotrivă, ea păstrează și observă tot ce, de îndiferență în diferitele națiuni, este îndreptat spre unul și același scop al pașii păcătoșilor, numai să nu se opună nimic religiei singurului adevărat Dumnezeu suprem. În timpul acestui pelerinaj, Cetatea cerească se servește deci de pacea păcătoasă; ea folosește tot ce se potrivește cu natura muritoare a oamenilor și cu înclinația despre voinele umane, în măsura în care

⁵ -Cf. Platon, *Republica*, în *Opere*, vol. V, ESE, Buc., 1986, p. 298, 501b: "Imaginea pe care ar obține-o despre oameni, realizând prin amestec și îmbinare de ocupații ceva care seamănă, într-adevăr, cu un adevărat bărbat și având drept călăuză acel principiu existent în oameni, pe care Homer l-a numit <<chipul i asemnarea divinului>>".

⁶ -Sf. Augustin, *Civitas dei*, în P. Bernard Tef, *Sfântul Augustin: Omul. Opera. Doctrina*, Colecția Sfinții Părinți ai Bisericii.

⁷ -Idem, p. 227.

⁸ -Ibidem.

⁹ -Idem, p. 239.

pietatea și religia o permit, o favorizează și o doresc. Numai că ea orientează acest pace spre pacea cerească, singura pace veritabilă care poate exista între creaturi raționale. Această pace constă în societatea perfect ordonată și perfect unită a tuturor acelor care se bucură de Dumnezeu și de ei înșiși în Dumnezeu. Când se va ajunge acolo, viața nu va mai fi muritoare, ci deplină și cu adevărat vie”¹⁰.

Probabil că ultimul locuitor autentic al Cetrii lui Dumnezeu a fost, în secolul XIII, **Francisc din Assisi** (1182-1226), “Il Poverello-Săracul”: cel mai blând dintre sfinți (în elegera pâinii și graiul animalelor, cu care discuta îndelung și rodnic) - dar și cu autoritatea spirituală cea mai puternică din lume, dominând-o, prin duh pur, chiar pe cea papală (l-a convins, în vis, pe papa Inocențiu al III-lea, să aprobe legislația monahală cea mai severă din lume: cea a fraților minori, apoi pe cea a surorilor minore-clarise).

Din punct de vedere al spiritualității continue, a umanității, începând din acel veac de sincop (veacul XIII, al legendei despre autenticul Christian Rosenkreuz, care ar fi recapitulat, pentru stocare, întreaga rețea a spiritualității umane de până-n secolul al XIII-lea, și, apoi, ar fi deblocat, spiritual, planeta Terra¹¹) va duce la punerea sub semnul întrebării a însuși divinității - deci, cu atât mai mult a legislației societății umane și a relației om-norm (Lege). Prin schisma protestant (început, esențial, încă din sec. XII, dar evidențiat formal în sec. XIV-XV) - tot ce era de la sine înțeles, în materie de legislație divină - este pus sub semnul întrebării, dimpreună cu statutul divinității. Iată de ce considerăm că azi, sau de azi înainte, trebuie să ne preocupăm regimul **reperului stabil absolut** - Dumnezeu (prin regimul surselor forței invincibile, teribile, a credinței), iar nu fărâșmarea și dispariția, prin scepticismul atotrelativizant, a tuturor reperelor ontologico-existențiale, a tuturor normelor, ba chiar a NORMEI.

Dorim (cu deplină conștiință a limitelor noastre umane) ca gândurile noastre de față să se instituie fie și în cea mai măruntă scânteie luminoasă, în demersul spre această re-formare moral-spirituală, iluminare interioară, re-considerare și re-conștientizare a propriului său rol - de către **țineretul** din România, ca și de pretutindeni.

prof. dr. **Adrian Botez**

*

folclor sacral românesc **DESCÂNTECELE**

La strămoșii noștri daci - popor sfânt (DAOI - Fiii Lupului Sacru-Purificator-Învietor și ai Cetrii Drepte) - SOARTA acționează “în numele demiurgilor gemelari (n.n.: cei doi Zalmoxis - figura și a fraților gemeni, cel rădind același cal), al dualismului teocosmic (n.n.: dacii credeau că universul este opera conjugată a două entități divine fraterne originare și disjuncte calitativ, totodată: Fărâșatul și Nefărâșatul - iar Zalmoxis, Cel Săgetat-Răstignit-Învățat-Înălțat, trebuie considerat ca fiind una dintre “umbrele” prevestitoare - tip Osiris, Orfeu etc. - pe care Dumnezeu-Iisus le-a trimis, spre a „antrena” spiritual umanitatea, în vederea VENIRII DEFINITIVE!) și al deplinei libertăți de acțiune în cadrul și în limitele bune și răe ale cadrului cosmic și antropocosmic”(cf. Romulus Vulcănescu - **Mitologie română**). Soarta acționează prin: a-împunerea ei și b-prin acoliile ei divine.

Din prima categorie fac parte Ursitorii sau Ursitoarele (**a ursi** - lat. **ordior**=a determina). Sunt figuri fie ca trei ursitori ciobani, sau trei ursitoare ciobane - fie, cum spune și Sadoveanu, în romanul **Frații Jderi** - ca trei urși/ursoaice, care aleargă/stau pentru norocul/lipsa de noroc al omului - ajungându-se, în cele din urmă, la figurarea prin trei femei frumoase/zâne. Dar soarta este influențată și de acțiunea unor “acoli divini” - personaje sacre, nu doar antropomorfe - ci, mai ales (pentru a sublinia esența lor mistic, ascunsă sub MASCA ISTORIC!), zoomorfe și chiar fitomorfe.

Unii spun că împotriva hotărârilor ursitoarelor nu se poate face nimic - alții, dimpotrivă, afirmă că se poate face chiar mai mult decât s-ar crede. Cei din categoria a doua cred că prin Cuvântul Magic se relativizează, se ameliorează/îmblânzesc, sau chiar se anulează hotărârile ursitoarelor. Această terapie prin Cuvânt, aplicată asupra omului, dar cu rezonanță în lumea sacră, a ursitoarelor - poartă numele de **descântec**.

Romulus Vulcănescu afirmă existența descântecelor **de facere, desfacere** și **îmblânzire** - dar ceea ce el numește **descântec de boală** - vâdit ca boală/deteriorare/îndepărtare de identitatea sa adevărată a Spiritului; **descântecul** este, de fapt, un fel de “negociere” magic, foarte drastic (uneori, de maxim

¹⁰ -Idem, pp. 241-242.

¹¹ -Rudolf Steiner, **Evanghelia lui Luca**, Univers enciclopedic, Buc., 1998.

violenta!), cu ursitoarele, cu divinitatea - pentru sustragerea temporară a omului din condiția sa derizorie, pentru scoaterea omului din zona obscurizat istoric, a patului - și recentrarea ființei umane în Originea-Paradis-Rai (cf. Mircea Eliade, *Aspecte ale mitului*). Să nu se poate fi decât cel precum zeii/divinitatea - deci, doar cel care se re-situează în Originea sa Divină. Deci, descântecul figurează, sonor (PARASHABDA - sunetul-vibrația sacră, prin care se întemeiază-conformează ființele Lumea-Cosmos - cf. Vasile Lovinescu, *Creangă și creangă de aur*), un drum de întoarcere, de refacere a Ființei Umane Originare, deci Sacre. Din punct de vedere, totdeauna, acest drum este fie incomplet și vârtă, fie efectele sale nu-l scot pe om decât temporar din istorie - deci, **descântecul nu mântuie**, ci ameliorează starea spirituală a **omului încă în istoric**.

“Descântecul de ursit este deci mai mult de înblânzire, de ameliorare a efectelor bolii, a unei nenorociri care intră în repertoriul fixat pentru cel în cauză, numai ca o componentă a sorții. În categoria acestor descântece de ursit menționăm: **descântecul de ceas rău, de deochi, de bubă neagră, de apucat, de sgeturi, de potcă**. Toate aceste descântece antrenează nenumărate rituri de apărare, rituri de vindecare, rituri de luptă împotriva Nenorocului și de provocare a Norocului”(cf. Romulus Vulcănescu, op. cit.). Exemplu de descântec, urmărind desfacerea ursitei, în caz de boală grea:

“Ha! Ursit roas poroas, / albastră proalbastră, / galbenă progălbă, / cu chicioarele nu frământa-i, / trupu nu-i mănca-i, / în gheața boală nu-l băga-i, / de l-o pocit o fată crapă - i-ă ele, / de-o pocit-o codru, cadă - i frunza”...

și încă ceva, foarte important: descântecul funcționează, ca orice mit, în chip de Cuvânt Sacral, în care trebuie să se creadă, SĂ SE AFUNDE ÎN CREDINĂ!! - toți cei trei poli angajați: **1**-atât spun torul/propun torul opera iunii de magie-negociere(Descântul torul), cât și **2**-beneficiarul “negocierii”-opera iunii magice (cel asupra căruia se aplică terapia Cuvântului - Descântatul) - cât și, bun-în-efect, **3**-cel cu care se negociază (“Împuternicit” sau “Acolit” Divin - Agentul și Destinatarul Divin al Mesajului Magic, cu ajutorul, sau în pofida căruia se propune drumul de recuperare spiritual-uman).

De fapt, la polul 3 există doi receptori: **1**- tipul I: **Cel Rău**, asupra căruia se exercită persuadarea prin Cuvântul Magic, spre a-l determina să deblocheze Drumul de recuperare într-un sacral al ființei umane-divine - dar și **2**-tipul II: **Cel Bun/Cele Bune(ca adjuvant/adjuvanți, în procesul de alchimie verbală!)** - de obicei, în descântecul cu conținut influențat de cretinism - MAICA DOMNULUI), care este/sunt chemat(e), în virtutea fraternității/complicității originare la cosmogonie (Fratat-Nefratat) - și și redescoperă legăturile cu Omul Cosmic - și și concurează la convingerea (Con)Fratelui Rău, să deblocheze Drumul Sacral de Reîntoarcere a omului - la Originea/Identitatea Sa Divină.

Dacă cei trei poli nu fuzionează/rezonează - cât mai perfect, în actul de negociere-terapie, ca drum de recuperare spirituală a “pacientului”-om - efectul descântecului este drastic diminuat, ceea ce se împotrivesc, la procesul alchimiei verbale - Demonul Ra iunii-Conținutului (de fapt, **Demonul Rupturii, al schizofreniei umane, în raport cu lumea spirituală!**). Descântecul, dincolo de negociere, presupune un anumit grad de violență metafizică benefică - în sensul de parteneriat, de acceptare/achiesare semiconștientă, a beneficiarului - dar și persuadare a Agentului-Destinatarului Divin, de ambele tipuri (violenta metafizică marcată prin verbe de tipul: “**a plesni**”, legat de “**a cură/purifica/exorciza**” - “A plesnit/ i-a rămas N./ Curat/Luminat./ Ca argintul strecurat”; “**a crăpa**” - “Iar cel cu veninul a crăpat”; “**a zdrobi**” - “Să se zdrobească gălcile lui N./ Acu-i lună și stele, Acu-s gălcile...”; “**a pieri**” - “A să piară pocitura din pocit./ Până-ntr-o clipă să fie lecuit/ și să rămână pomul înflorit” - de fapt, să se re-identifice cu Pomul-Paradis; “**a separa/alege**”, ca formă atenuată a curățeniei/purificării/exorcizării, pentru refacerea Marelui, din mic - Androgenului Originar - Adam Protogonos, Superlativul Săntății Spirituale: “și v-alegeți doi din voi,/ Măcar soții amândoi,/ și plecați la rourat,/Ca vară,/Ca primă vară;/Că și cu rouă -ajunge-s-or,/ Cei mai mici mari face-s-or!” etc. etc.). Într-un registru mai acut, lucrurile ar putea deveni imperative, trecând peste credința-implicare spirituală a “pacientului”-om - dar, atunci, s-ar forța niște limite terapeutice și s-ar intra într-un fel de “arestare” a personalității celui persuadat spre DRUM - și această magie violentă devine, pe un palier superior de violență metafizică - **blestemul**.

Iată cum tracologul Adrian Bucurescu, în cartea sa surprinzătoare *Dacia magică* - pornește de la o inscripție de fântână, cu încifrări de lingvistică sacră - și ajunge la “inima”descântecului: “THEO DA VATO PEIO MOUKIANOS. HIE REUS KAI RHYMETALKES DOU DOULA PEPOR KAI. PRO KILIO SAU LUPO REOS.” Traducerea lui A. Bucurescu: “Doamne, dă-apă de băut din belug! Fie fântâna lui Rhymetalkes pentru tot poporul (neamul) lui! Să treacă (pentru a trece) de Râul Lupului.”

Cuvântul Rhymetalkes înseamnă “Prea Înțelept; Preot; Sfânt; Rândunic” - compus din RHYME - prea, foarte mult, puhoi - și THALKES - inteligent, cunoaștere, în elegere.

“Trei regi traci din Sudul Dunării au purtat numele de **Rhoemetalkes** și tustrei au fost fideli romanilor(...). Care dintre aceste marionete o fi ridicat fântâna ce este pomenită în inscripția de la Abat - nu se tie deocamdată. E greu de crezut însă că au trecut de valurile năvalnice ale râului pârșit de groaznicul lup ce nu-l lăsa pe cei impuri să ajungă în Paradis. Numele de RÂNDUNIC nu le-a fost pus întâmplător - dar, slujind dușmanilor, ei l-au terfelit. Rândunica este socotită de români PAS RE SACR, iar tracii o credeau la fel. Unii spuneau că petele roșii de pe fruntea și gura ei provineau din sângele lui Zalmoxis, pe care a încercat să-l salveze, aducând apă vie în cioc, după ce zeul fusese săgetat (n.n.: răstignit pe stejarul sacru!). Alții remarcaseră albul și roșul de pe pieptul ei, culori sacre, simboluri prețioase în datina MĂRĂTORULUI. Chiar culoarea ei predominantă, albastru-închis metalic, era culoarea mistică a Mariei, Regina Cerului.

În mitologia românească se spune că RÂNDUNICA e lucru curat la casa omului; deci <<nu trebuie să te atingi de nimic al ei, căci-i periclită (...). Când ei se strâng rândunele pe casă, toate-s cu priin (...). La casă, când rândunica face cuib, e bine>>. În toate inuturile românești, rândunelele sunt considerate curate, sfinte, <<gîinile lui Dumnezeu>> - și se crede că nu-i fac niciodată cuibul la casele necurate, vrăjite. Dacă le faci rău, îți atragi mari nenorociri: <<când pui mîna pe rândunele, are să te suture ochii, ori îți seacă mîna; dacă dai rămi cuibul rândunelelor, îți moare vaca; și nu atingi cuibul rândunelelor, că te blestem și mori! >>

Că pe sărituri vrăjite ce sunt, ele îți ajută pe îndrăgostiți și-i atrag admirația și iubirea, că în acest descântec de depărtarea urii, din Maramure:

<<Mă uitai pe Tis-n sus,/Vedei trei rândunele./În poală mi-s rândunele/În gură mi-s fagur de miere./Cine mere pe uli ?/Împărat cu-mărat teas ./ Nu mere împărat cu-mărat teas ./ Da mere fata cea frumoasă !>> (va urma)

prof. dr. **Adrian Botez**

*

aromânii - “frații din mămă și din-un tat” (III)

O ISTORIE...(2)

Va fi greu să răspundă la întrebarea cine-i “ortodox” și cine-i “păgân” - când veți face lectura privilegiilor acordate aromânilor de către turci, în sec. XVI, printr-un vizir recunoscător fața de ospitalitatea celnicului (n.n.: stăpân de turme) Sterie Floca (aromân), din Meovo:

”Orice persoană de orice religie și condiție ar fi, care se va refugia la districtul Meovo, și oricare ar fi motivele pentru care s-a refugiat acolo, nu va putea fi niciodată urmărit și reclamat de nici o autoritate.

Orice musulman care va trece prin districtul Meovo trebuie să considere acest pământ **CA PĂMÂNT SACRU**; și la ieșirea sa din inut **SĂ SCOATĂ POTCOAVELE DE LA CAI, CA SĂ NU IASĂ DIN ACEASTĂ ȚĂRĂ NICI CÂT NEGRUL DE SUB UNGHIE** (s.n.).”

Se pare că Duhul Sfânt bate pretutindeni - și pe unde-i este voia - și i-a ales și pe acești musulmani, din sec. XVI: respectul sacrei ospetări, determină recunoașterea inutului ospetării ca BISERICĂ - AZIL SACRU. Dar pe grecii ortodocși - ce i-a atins? Să vedem.

Pe 9/22 mai 1905, ca urmare a ULTIMATUMULUI ÎNAINȚAT SULTANULUI (sic! - am avut și astfel de conducători!) de către regele României, Carol I (nemulțumit de rezolvarea problemei drepturilor aromânești în Rumelia - conflictul fiind între valiul din Ianina și greci, pe de o parte - și aromâni, pe de altă) - s-a dat o iradea (hotărâre), prin care se acordau aromânilor privilegii cerute și se anunța pedepsirea valiului din Ianina. Care a fost reacția Patriarhiei Grecești și a Athenei, în aceste circumstanțe? “Patriarhul grec a protestat (n.n.: evident, împotriva iradelei...). Violența criminală a bandelor grecești a făcut restul” (cf. H.N.Braisford).

Ghici cine conducea bandele de criminali greci? “Episcopii greci din Monastir, Katerino, Grebovo, Drama și Kozani (...) organizează bande de tâlhari, care pedepsesc crunt pe aromâni, pentru că voiseră să-i părăsească naționalitatea, prin mijlocul bisericii și colii” (cf. N.Iorga).

Nu trebuie să fi iși auzim și - **grecii au și sfinți bandiți** (sic!) : “Sfântul” Cosma (“el - Cosma - culează a arunca anatema pe toți acei români care vor mai vorbi limba română (...) Cosma spunea că Dumnezeu folosește aromâna numai când vorbește cu diavolul” (cf. Weigand, 1895, V, 146). “Eroica” faptă a lui Cosma a fost recompensată cu sanctificarea(!!!): “proclama (n.n.: clerul grec, cu Patriarhia Grecească în frunte...) pe Cosma sfânt - și îi adună moaștele” (cf. Dimitrie Bolintineanu - **Călugării**). <<Moaștele>> Satanei.

Tot Patriarhia Grecească a instigat și susinut pe mercenarii albanezi ai lui Ali Pașa Tepelin din Ianina - s'au spulbere Moscopol, la 1788 - Moscopol - Cetatea de Vis a aromânilor, râvnit și invidiat de greci (și de alii vecini...), pentru frumusețile și bogățiile ei, unice în Estul Europei: avea Academie, Stamp (Tipografie), strălucite biserici ale lui Hristos, colii în limba valah... O, limba de foc a Sfântului Duh Românesc - care-i arde pe dușmanii noștri... Limba asta trebuie nimicită, stinsă! "Ucide!!! Stinge limba în gâtjele valah!!!" - [sta a fost, sute de ani, singurul consemn și singura parolă a "ortodocșilor" greci. Căci, ori că au înfipt ei, direct, sabia în aromân și făclia în casa aromânului - ori au interpus, între ei și crimă, mâna inimii ilor albanezi musulmani (e proverbial și rădăcină - deci potențialul de corupție - a albanezilor) - cazul demn de tragedie antică, de la cantonul Aspropotamos: "La schitul Veter niste s'curmă cantonul Aspropotamos, lângă podul făcut de romani, Coracos, și unde s'au ucis de albanezii musulmani, în luna lui ghenarie 1813. Femeile lor, în număr de 200, văzând pe soții lor uciși, se aruncară cu pruncii în brațele în râul Ahelonus, unde se înecară. Această faptă fusese drama cea mai tristă și mai mare a acestui secol" (cf. Dimitrie Bolintineanu - *Călătorii*).

E ceva schimbat, azi, în raporturile dintre greci și "cu o-vlahii" din Grecia și Macedonia? A mai îndrăznit vreun "vod", din Nordul Apei Uitării - Istrul-Dunărea - să dea ultimatum cuiva ce-i supăra pe frații noștri din Sudul Apei Blestemate și Sacre a Istrului? Iată ce spune francezul Michel de Vantelière, în Du Marché Commun à l'Europe, 1969 (n.n.: în România era regim comunist): "O minoritate românească în Grecia este supusă încă unui regim de lichidare spirituală, tot atât de sistematică ca în secolele trecute - și românii din Grecia nu au dreptul să asculte slujba în propria lor limbă, în bisericile lor."

În 1997, sub "democrația capitalistă" din România, cotidianul *Stohos*, din Atena, îi sfătuiete pe "palicari" (n.n.: voinicii-vitejii greci...), cu privire la comportamentul lor față de valahi: "Unde îi veți întâlni pe acești a-zi-i vlahi, cu limba lor vălăhicească, pe stradă, la târg, la locul de muncă - rupe-i-le picioarele, smulge-i-le limba. Aici este Elada-Grecia, și ea este a elenilor-grecilor. Scopul scuză mijloacele!" (cf. *România liberă*, nr. 2135, vineri 4 aprilie 1997 - art. din p. 2: *Mai sunt tratate*, de Florin Căndroveanu).

"Astăzi îi învluie (n.n.: pe aromâni), tot mai stăruitor, amurgul, spre întunecarea totală, iar sufletul lor mărînimos îngână abia, ca un cântec de lebdă" (cf. T. Mihăda).

Și iată ce declară un apărător înfocat al drepturilor neamului și limbii, ramura din Sudul Apei Uitării-Istru: "Suntem în posesia altor elemente recente de genocid cultural, la care este supusă populația aromână din Grecia. Asociația ARMÂNAMEA întocmește toate datele privitoare la un protest internațional, în legătură cu soarta aromânilor din Balcani. La 92 de ani de la prima recunoaștere imperială a națiunii aromâne ca etnie distinctă în Peninsula Balcanică. Armânimea trăiește. Armânimea va trăi. ARMÂNLU NU CHIARI!" (cf. V. Tega - *Iradeaua imperială - Magna Carta Libertatilor a Aromânilor*, 1999).

Așa s'au făcut - Amin, Amin, Doamne din Ceruri!

prof. dr. **Adrian Botez**

*

autori rememorați, texte reînviolate

COMEMORARE:

ADAM MICKIEWICZ (1798-1855)

poet revoluționar polonez, de un fierbinte vizionarism patriotic - **geniul luptei pentru libertate, al Poloniei secolului al XIX-lea**. Activitatea sa de scriitor militant se desfășoară în perioada când imperiile aristocratice austriac și prusac dezmembraser Polonia, pentru a-3-a oară - și-ar fi dorit să o teargă de pe harta Europei. Marele scriitor romantic polonez Zigmunt Krasinski spunea, despre A.M.: "El a fost miere și lapte, fier și hrană spirituală. **Din el - toți ne tragem!**" (s.n.)

-A.M. se născu, la 24 dec. 1798, în localitatea Zaosie, lângă Novogrodek - ca fiu al avocatului **Mikolaj Mickiewicz** (care luptase, ca brav oțean, în armata strălucită a revoluționarului polonez **Tadeusz Kościuszko**!) și al **Barbarei Majewska** - situat în rândul micilor nobilimi scurte. De la mamă a învățat: catehismul, cititul, scrisul și fabulele lui Krasinski.

-Din 1807, frecventează cursurile colii dominicană din Nowogrodek, absolvind colegiul dominican în 1815 - după care se înscrie la Universitatea din Vilnius.

-În 1818, debutează în *Spt mînalul de Vilnius*, cu poezia *Iarna în ora*. Între 1819-1923, funcționează ca profesor la gimnaziul din Kowno.

-1820 – după moartea mamei Barbara, A.M. scrie *Od tinere ii*, poem care marchează trecerea de la iluminism la romantism, în literatura poloneză.

-1822 – primul volum de poezii al lui A.M.: *Balade i roman e*. Apoi, în 1823, al 2-lea volum de poezii – conținând poemele din ciclul *Str bunii* – prile II-IV. În același an, este arestat și aruncat în temni, de către poliția aristocratică, împreună cu majoritatea “filarelor” (organizație secretă studențească, luptând împotriva arismului). Stînchis în celulele unei mînștiri, transformate în închisoare – este eliberat abia în aprilie 1824, la insistențele profesorului său, istoricul Joachim Lelewel.

-1824-Procesul filarelor din Vilnius. A.M. este deportat – în octombrie prînsind, pentru totdeauna, Polonia, îndreptându-se spre Petersburg. 1825 – călătorie în Crimeea – rezultând *Sonetele din Crimeea*. Apoi, în 1826 – la Moscova, își scrie *Sonetele*.

-1828 – la Petersburg apare *Konrad Wallenrod*. 1829 – se tipărește o nouă ediție de *Poezii* – după care A.M. va prîsi, pentru totdeauna, Rusia. Merge la Berlin, apoi la Weimar, spre a discuta cu Goethe despre literatură. Vizitează Dresda și Praga – apoi pleacă, prin Elveția, în Italia – zăbovind la Roma și Florența. 1830 – scrie impresionantul poem *C tre o mam polonez*.

-1831 – scrie partea a III-a din poemul *Str bunii*. 1832 – A.M. se stabilește la Paris – înființând *Asociația democratică poloneză*. Tot la Paris îi apare lucrarea *C r ile poporului i ale pelerin rii polone* – magistral îndreptat cu caracter moral și politic, adresat emigranților polonezi, învrîjbiți în certuri și dispute sterile.

-1834 – la Paris, apare celebrul poem epopeic *Pan Tadeusz*. În 1839, A.M. va funcționa ca profesor de latină la Universitatea din Lausanne – cursurile fiindu-i admirate, în egală măsură, de studenți și profesori. Guvernul francez îi propune postul de profesor de literaturi slave la Collège de France – și A.M. acceptă (deși era solicitat și în Elveția), tocmai pentru a-l atrage emigrația poloneză. Va prezenta, comparatist, la cursuri, literaturile: poloneză, rusă, ucraineană, cehă, slovacă și literaturile sud-slave – și literatura populară, din toate zonele slave ale Europei. Pentru că A.M. îl slăvea, la cursuri, pe Napoleon Bonaparte – Guvernul francez îi cere să renunse la postul de la Collège de France – devenind funcționar la Biblioteca Arsenalului: “M-au îngropat printre cadavre!” – exclamă el...

-1847 – se tipărește lucrarea *Expunere de principii*, redactată de A.M.

-1848 – este silit să plece la Roma, unde va înființa o legiune poloneză. 1849 – apare ziarul *Les Tribunes de Peuples* – din conducerea căruia face parte A.M.

-1855 – A.M. își arde toate manuscrisele și pleacă la Constantinopol, unde încearcă să organizeze o legiune poloneză. Dar, la 26 nov., moare, ca un oțean la datorie, răpus de holeră, la Burgas. Sicriul cu rămășițele sale pămîntice sunt transportate în Franța și îngropate la Montmorency, de unde au fost aduse în patrie, în 1880, și înhumate, cu solemnitatea cuvenită, în castelul dinasțiilor regale poloneze, Wawel, în vechea capitală a Poloniei – Cracovia. Martor ocular la aceste funeralii poloneze, românul Dimitrie Ralletti spune: “Suspinele lui poetice și patriotice au electrizat toată bărbăția de simțire a Europei în favoarea acestei nații de eroi, acestor noi cavaleri fără frică și muștrare a timpurilor noi; fără patrie și avere, fără familie, fără tot ce animă pe om în viață – ei se sacrifică pentru o idee generoasă și combat pe inamicii libertății, oriunde se află”.

Od Tinere ii

Scheletice lumi, fără inimă, nici duh...

Dă-mi tu, tinere e, aripa ta sfânt

Să zbor peste moartele lumi prin vîzduh,

Să ating al iluziei rai, cel în care

Avântul stărnește minuni

Făcînd să născă tulpini noua floare

și fărîncă dejdă aurii înveșmînt.

Cei care de anii prea grei sunt învinși

Să-și plece truda lor frunte-n pămînt,

Din sferele lumii atît doar vîzduh

Cît pot să cuprindă cu ochii lor stîni.

Dă tu, tinere e, te-avîntă pe culmi,

P trunde cu-al ochiului soare

Din capăt în capăt, între gurile lumii

Căte omenirea de mare!

Te uită de-acolo în jos, către punctul

În care vezi veșnice neguri umbrind

O scîrnăvîntîndere-n haos plutind:

Același Pămînt!

Privește-l! Din moartele-și bîlbîie se arată

Un monstru tîrî în goaoacă-și blindată.

El singur și-e navă, cărmaci, marinar;

Gonind spre alii monștri mîrșni, dar la fel,

Aci se ridică, aci cade iar,

De val nu se atinge, nici valul de el;

Deodat plesnește de pare-obi,

De viața lui, nimeni nu ține nimic

și nici de sfîrșitului-și sinistru:

Acela e egoistul!

A ta-i, tinere e, dulcea a întreag
A vie îi cu al îi-mp r it :
Divin, bucuria în inimi palpit
Când mlade-aurii în m nunchiuri ea leag .

Voi, tineri prieteni, p i i împreun !...
Un el avem doar - fericirea comun ;
Deci, tari prin unire, cum in i prin avânt,
Voi, tineri prieteni, p i i împreun !...
Ferice de-acela ce cade luptând
Când jertf chiar trupul i-l las
i-n slav tovar ii- i poart .
Voi, tineri prieteni, p i i împreun !...
Poteca e grea, lunecoas ,
C for a i-ades sl biciunea st -n poart ,
Dar po i orice for prin for r pune
i-nfrân - i, de tân r, orice sl biciune!

Cel care, din leag n, o hidr zdrobi,
Va ti, când e tân r, s -njunghie centauri,
Pe cei chinui i, din Infern i-o r pi
i pân la cer s-o-n l a dup lauri.
S tinzi unde ochiul n-ar ti s r zbeasc ,
Ce nu poate mintea sf rma, tu d răm !

C tu, tinere e, te-nal i vultureasc
*

Pan Tadeusz - sau Ultima înc lcare de p mânturi în Lituania

Epilog(fragmente)

(...)Când în fiecă clip ne îngrozesc ve tile
R sunând din Polonia ca un clopot de cimitir,
Când cei ce ne pândesc, ne doresc moartea cât m ai
grabnic,
Când din dep rt ri ne momesc vr jma ii ca ni te
gropari!
Când nici m car în ceruri nu mai afl m speran !
Nu-i de mirare c facem sil lumii,
C , pierzându-ne min ile în suferin e-ndelungi,
Ne scui p m i ne mânc m între noi!(...)
Ferice-i de cel care, la ceasul înser rii,
Cu câ iva buni prieteni în jurul c minului,
Poarta ferecându- i-o de zarva Europei,
Zbura cu gândul spre vremurile fericite,
Visând i amintindu- i de-a sa ar ...

Dar la sângele acela proasp t v rsat,
La acele lacr mi ce ast zi n p desc Polonia întreag ,
La slava ei ce înc nu a c zut în uitare,
La toate astea s ne gândim - n-am fi avut
sufletul!...
C poporul ne-a c zut într-o suferin atâta de
cumplit
Încât de- i întorci ochii spre chinurile lui,
Pân i Curajul î i frânge neputincios mâinile.

i tr snet i-e bra u-n furtun .
Hai, um r la um r! i to i, cu un brâu
S -ncingem st glob planetar!
Un cuget s fim, din acela i focar,
Ca dintr-un izvor al duhului rău!...
S -mpingem p mântul din loc, înainte,
Pornindu-l pe-o nou orbit ,
Iar când va plesni scoar a lui mucezit ,
Întâile era s - i vin în minte;

A a cum, în haos i noaptea adânc
Zb tându-se for a primar ,
Când zise: "S fie!" divina porunc ,
Materia-n lume un drum i-a croit
i viscol vui, ape-adânci s-au unit
i stele-n t rii luminar -

La fel, peste oameni, noaptea grea mai domne te
O lupt de patimi primare domin
Dar iat : iubirea în fl c ri zbucne te
i-a duhului lume-o sui în lumin :
Din sânul june ei n scut s fie,
Fr ia legând-o-n m nunchi, pe vecie.

Se sparg precum ghe uri lipsite de via ,
Vechi prejudec i ce luminii-i sunt nor:
Salut libert ii i-a ei diminea
Vestind noul soare, de lumi salvator!

Spre aceea genera ie cernit de jale,
Spre v zdulul prea mpov rat de atâtea blesteme,
Gândul meu n-a îndr znit s - i roteasc zborul,
În genunea unde tr snetul înfioar pân i pas rea -n
zbor!

O, Maic Polonie! atât de curând înmormân tat ,
Nu afl t ria spre a gr i de tine!
Ah! Gura cui ar cuteza s se laude
C e-n stare s g seasc azi cuvântul din suflet
pornit
Care-ar clinti de pe inimi lespede de piatr
i-ar face s â neasc lacrima aproape înghe at ?
Vor trece veacuri pân se va g si această gur .

Va veni o zi când r zburarea va acoperi r cnetul
leului,
Când amu it va fi al trâmbi elor glas, când vor fi
sf rămâte rândurile regimentelor,
Când du manul va scoate ultimul geam t de durere

i va t cea apoi; când numai libertatea va st pâni în
lume,
Când acvilele noastre în zbor fulger tor

Vor pogorî cu iu eal în fruntariile lui Boleslav cel Viteaz,
 Când se vor s tura de le uri i-n sânge se vor sc lda
 cu totul,
 i aripile-n fine i-or strânge spre odihn !
 Atunci, cu frunza de stejar încununa i, ne-om a eza
 f r de arme!
 Cavaleri ai no tri! Fie s ajunge i a asculta i cântul!
 Atunci când soarta noastră ne-o gelozi-o lumea,
 Atunci va fi i timpul s ne asculte vorbind despre
 trecut!

Atunci, i noi vom plânge aducându-ne aminte de
 soarta str bunilor,
 i atunci, lacrima noastră nu ne va p ta obrazul.

Ast zi, pentru noi, musafiri nepofti i ai lumii,
 Din întreg trecutul i-ntreg viitorul, una singur
 doar, este ara
 În care Polonezul s afle un strop de fericire:
 ara anilor copil rie!(...)

(în române te de **Miron Radu Paraschivescu**)

***

ION MINULESCU(1881-1944) – poet, prozator i dramaturg român - simbolist.

S-a n scut la Bucure ti, în noapte de 6-7 ianuarie 1881 - tat l, Tudor Minulescu – negustor de înc l minte(cavaf)
 – mama, Alexandrina (n scut Ciuc).

- coala primar la Pite ti, la fel i liceul. 1897-1898 – sub pseudonimele Nirvan, I.M.Nirvan sau sub numele adev rat, public primele poezii în revistele: **Povestea vorbeii, Foaia interesant , Viea a, Foaia pentru to i, Moda ilustrat , Carmen, Evenimentul**(Ia i), **Adev rul de joi**.

-1899-Repet , la Pensionul particular„Brând z i Arghirescu”, clasa a V-a de liceu. Se înscrie la Fac. de Drept – Bucure ti.

-1900-1904 – Se afl în boema literar-artistic la Paris, în Cartierul Latin (al studen ilor...). Face cuno tin cu scrierile simboli tilor francezi: Baudelaire, Laforgue, Lautréamont etc.

-1906-1907 -Întors în ar , public în : **Via a literar i artistic ,**

S m n torul, Convorbiri critice .

-1908- Apare volumul **Roman e pentru mai târziu**; conduce 3 numere ale **Revistei celoral i** – cu articolul-program **Aprinde i tor ele** - promovând înnoirea liricii române ti. Apare volumul de proz simbolist **Casa cu geamuri porzocalii**. 1912-Conduce, tot 3 numere, revista **Insula** – cu colaborarea simboli tilor din ar .

-Al 2-lea volum de versuri: **De vorb cu mine însumi**.

-1916 – Refugiu în Moldova – locuin a lui devine loc de întâlnire al scriitorilor i arti tilor plastici.

-1920-Volum de proz simbolist : **M ti de bronz i lămpioane de por elan** .

-1921- I se joac piesele(ulterior, apar i în volum) : **Pleac berzele i Lulu Poppescu**.

-1922 – Director general al artelor - pân în 1940. 1924-Apare romanul **Ro u, galben i albastru** .

-1926 – Director al Teatrului Na ional din Bucure ti. 1927 – apare volumul de versuri **Spovedanii**.

-1928 – Prime te Premiul Na ional de Poezie – i-i apare volumul(proz) **Corigent la limba român** .

-1930 – Public **Strofe pentru toat lumea i Ceti i-le noaptea** – nuvele fantastice.

-1931 – romanul **B rbierul regelui Midas sau Voluptatea adev rului** – iar în 1933 – ultimul roman al lui

I.M.: **3 i cu Rezeda 4**. 1935 – **Nu sunt ce par a fi** – versuri. 1939 – **Versuri** – „edi ie definitiv ”.

-1944, 11 aprilie - moare I.M. - „adev ratul stegar al mi c rii simboliste”(E Lovinescu); pe 15, este înmormântat la Cimitirul Bellu.

Celei care minte

Eu tiu c-ai s m -n eli chiar mâine...

Dar fiindc azi mi te dai toat ,

Am s te iert -

E vechi p catul

i nu e ti prima vinovat !...

În cinstea ta,

Cea mai frumoas din toate fetele ce mint,

Am ars miresme-otr vitoare în trepiduri de argint,

În pat i-am pres rat garoafe

i maci –

Tot flori însângerate –

i cu parfum de brad p tat-am dantela pernelor curate,

Iar în covorul din perete ca i-ntr-o glastr am înfipt

Trei ramuri verzi de l mâi

i-un ram uscat de-Eucalipt.

Dar iat ,

Bate miezul nop ii...
 E ora când aman ii-alt'dat ,
 Sorbeau cu-amantele-mpreun otrava binecuvântat ...
 Deci vino,
 Vino i desprinde- i din pieptul de filde p rul,
 Înfige- i în priviri Minciuna
 i-n caldul buzei Adev rul
 i spune-mi:
 Dintre câ i avur norocul s te aib -a a
 Câ i au murit
 i câ i blesteam de-a nu te fi putut uita?...

Eu tiu c-ai s m -n eli chiar mâine...
 Dar fiindc azi mi te dai toat ,
 Am s te iert -
 E vechi p catul
 i nu e ti prima vinovat !...

Deci nu- i cer vorbe-mperecheate de s rut ri,

*

Ultima or

lui Horia Furtun

La Circ...
 Un accident banal –
 Un acrobat,
 Un salt mortal
 i...
 Acrobatul nu s-a mai sculat...

Al murile din orchestr au t cut,
 Iar clovnii din aren au ipat...
 Dar publicul din staluri n-a crezut
 C poate fi i-un accident adev rat
 i-a fluierat...
 Zadarnic –
 Mortul n-a mai înviat...

P cat de el!...
 Era un tân r acrobat frumos,
 Cu corpul tatuat de sus i pân jos,
 De care publicul se minuna,
 Când îl vedea-ndoit ca un inel,

* **

Nu- i cer s -mi spui
 Nimic din tot ce-ai spus la al ii,
 Ci tot ce n-ai spus nim nui.
 i nu- i cer patima nebun i f r de sfâr it
 Nu- i cer
 Nimic din ce poetul palid
 Cer e te-n veci de veci, stingher,
 Voi doar s -mi schimbi de po i o clip
 Din irul clipelor la fel,
 S -mi torni în suflet infinitul u nui pahar de hidromel,
 În p r s -mi împlete ti cununas de laur verde
 i-n priviri
 S -mi împietre ti pe veci minciuna neprih nitelor iubiri.

i-a a, t cu i –
 Ca dou umbre, trânti i pe mald rul de flori –
 S -ncepem slujba-n miez de noapte
 i mâine s-o sfâr im în zori!

Sau când pe bara fix se-nvârtea
 Ca o mori c de cafea
 Cu balerina lâng el!

Dar balerina nu-l iubea!...

Povestea lui?
 Hm!...
 Povestea mea –
 A mea,
 A ta
 i-a altora!...

Acela i accident de circ, banal...
 O zi „relâche”,
 i-apoi la fel,
 Cu-aceea i balerin lâng el,
 Alt acrobat...
 Alt salt mortal!...

pagina profesorului

Scurt istorie a gimnasticii (III): EDUCAȚIA FIZIC - ÎN EPOCA MODERN

Rena terea - este un fenomen istoric complex; pe plan economic e caracterizat de dezvoltarea comerțului, manufacturilor, deci de ascensiunea economică. Pe plan cultural, fenomenul dominant este eliberarea spiritului de disciplină rigidă a cavalerismului. Rena terea apare în Italia, în sec. XIV și are ca principal aspect refacerea legăturilor cu cultura popoarelor vechi - cultura greco-romană. Un alt aspect important al Rena terii a fost Umanismul, în cadrul căruia pedagogii aveau un scop nobil - formarea omului complet.

GIOVANNI DOMINICI - în lucrarea sa ***Regula conducerii educației familiale*** - ridică problema efectului educativ al practicii exercițiilor fizice.

PAULO VERGERIO - în principiile sale despre educație arată că adevărata educație constă în alternanța activităților tiințifice, cu cele corporale. Exercițiile fizice recomandate sunt: jocul cu mingea, vânătoarea, pescuitul etc. - iar cei ce consideră jocurile acestea prea grele, le pot înlocui cu mersul pe jos.

DA FELTRE - a creat o instituție și un sistem de educație care l-a consacrat ca pe un precursor al **rena terii** educației fizice. În instrucția ce se dădea la instituția sa, predominau limba și literatura latină, filosofia, retorica. Excesul de educație intelectuală era corectat prin educație morală, religioasă și educație fizică. Exercițiile fizice erau: alergare, înot, pescuit, cîmărie, jocurile cu mingea, dansul. Scopul acestui program era să asigure un echilibru între minte și suflet.

HYPERONIMOS MERCURIALIS - a scris o carte ***Ars Gymnastica***, pornind de la ideea exprimată de versul lui Juvenal: "Mans sana in corpore sano". În această carte, primele 3 părți se referă la tehnica exercițiilor, în celelalte 3 părți la valoarea lor medicală - ducând la redobândirea interesului pentru gimnastică.

În perioada Rena terii, educația fizică s-a dezvoltat în 3 direcții diferite ca fel, dar comune ca fond:

1-"Gimnastica belică" - exerciții folosite în scopul pregătirii pentru luptă; cuprindeau elemente împrumutate din tradițiile romane și gândirea cavalerescă.

2-"Gimnastica medicală" - exercițiile fizice erau recomandate datorită influenței lor asupra sănătății.

3-"Gimnastica ascetică" - credința că trupul este locul sufletului, deci disciplinarea trupului prin exerciții fizice este în interesul sufletului.

Dintre umaniștii englezi, amintim pe:

1-Episcopul WYKEHAM - care, prin înființarea colegiului din Winchester, a pus bazele educației specific engleze, formată prin asocierea a 3 componente: credință religioasă, tendințe tiințifice și spiritul cavaleresc.

2-THOMAS ELIOT - consideră că o cultură clasică profundă este baza educației. Nu se poate realiza însă o educație intelectuală, decât dacă trupul este sănătos. Un gentleman trebuie să aibă gesturi elegante. Exercițiile trebuie să fie, ca jocul mingii cu piciorul, aruncarea cu piatra - sunt nedemne pentru un nobil englez. În cartea sa Castelul sănătos, insistă asupra valorii educative a exercițiilor fizice, subliniind că începerea de timpuriu a exercițiilor fizice: alergare, înot, cîmărie - nu poate decât să înlesnească ascensiunea unui nobil englez.

3-JOHN LOCKE - medic și filosof englez; consideră că aptitudinile existente se dezvoltă cu ajutorul exercițiilor - practica dezvoltă talentele.

KOMENSKI (JAN COMENIUS) - marele pedagog ceh, a fost chemat de principele Rakotzi să înființeze o școală după principiile sale. În program erau incluse exerciții fizice și jocuri: exerciții de alergare, popice, tir cu arbaleta, scrimă, înot, excursii, jocuri de interior, al căror scop era ascuțirea spiritului și justă gândire. Programul colilor prevedea 8 ore învățare, 8 ore somn, 8 ore educație fizică + masă + igienă.

GUTZMUTZ - în cartea sa ***Gimnastica pentru tineret***, pune bazele pedagogiei educației fizice școlare.

Partea I - conține enunțuri de principii=gimnastica este un sistem de exerciții care au ca scop perfecționarea corpului - exercițiile fizice nu trebuie să ducă la formarea de gladiatori; scopul lor este cultivarea forței, până la sănătate.

Partea a II-a - se referă la sistematizarea exercițiilor fizice: conform acestei cărți, exercițiile sunt în număr de 8: 1-săritura, 2-alergarea, 3-aruncarea, 4-lupta, 5-căratul, 6-exerciții de balans și echilibru, 7-exerciții de ridicare, purtare, tragere - și 8-exerciții militare.

Partea a III-a - tratează, separat, **înotul** - apreciindu-l pentru valoarea lui igienică și pentru dezvoltarea prezenței de spirit, în caz de primejdie.

PESTALOZZI - celebrul pedagog și didactician elvețian - arată că educația fizică nu era cultivată decât în mediile privilegiate, nu și în popor. Cîmărie, dansul, scrima - se practică numai pentru efectele lor exterioare, formarea unei atitudini corecte, dobândirea virtuozității, în practicarea lor - nu și pentru educarea lor corectă. Pestalozzi dă o importanță deosebită gimnasticii, considerând-o ca pe un mijloc de educare a spiritului. Colarul învață în eleag ceea ce el poate și trebuie să facă cu corpul său - metoda utilizată fiind întotdeauna - începând de la exerciții simple, cunoscute.

În următorul număr al revistei, vom prezenta principalele sisteme de educație fizică din colile pe care le-au creat: Amoros, Clios, Ling etc. (va urma)

prof. **Gabriel Ilie**

cine sunt i ce vor masonii (6)

U.E. i SIGILIUL S.U.A.

Având în vedere afirmația cuplului de istorici ai Masoneriei - Radu Comanescu / Emilian Dobrescu (cf. *Istoria Franc-Masoneriei*, Ed. Tempus, Buc., 1992), conform creșterii SUA reprezintă cea mai mare victorie masonică, totodată, cel dintâi stat masonic din lume - iar, pe de altă parte, febra teribilă, din 1997-1998, a intrării României în structurile nord-atlantice (NATO - **monopol SUA!**) și, mai de curând, în UE - **2007** (neapărat!!! - altfel...**altfel - ce?**) - UE fiind, și ea, construcție 100% masonic - inspirat din „gândirea” a doi paranoici - francezul Jean Monnet și funcționarul englez Arthur Salter (ambii, în serviciul Masoneriei!) - ne-am propus, în numele de faal revistei *Contraatac*, să citim doar 2 texte:

a- unul referitor la Intrarea României în UE - este vorba de afirmațiile vicepreședintelui Comisiei de Apărare a Senatului României, RADU TIMOFTE - și

b- un text al ex-masonului Wilhelm von Angelsdorf, referitor la **Marele Sigiliu al SUA**. Poate, cine tie, măcar în al 13-lea ceas vor conștientiza, unii oameni, că axa lui Băsescu, Washington-Londra-București - are profunde valențe nocive, chiar satanice... - și că intrarea României în UE este cea mai mare catastrofă istorică și spirituală a ărilor noastre - **UN CO MAR ORIBIL!!** - și nicicum o binecuvântare...Deci:

a- **DESPRE UE**: Cele două principale condiții de aderare:

1-**orice ar , odată intrat în UE, îi cedează suveranitatea națională Centrului de la Strasbourg** . Strigă până la al nouălea cer sângele a milioane de români, versat prin veacuri - dar, în primul rând, al celor sacrificați pentru Suveranitate Națională /Neatârnat, în 1877-1878, la Plevna, Grivița, Smârdan, Rahova etc. E o minciună ordinară, propagată „pe sticlă”, de pseudo-intelectualii vânduți ai României, că „sta-și mersul lumii de azi”, și că n-avem voie, n-avem cum și nici de ce să ne împotrivim „modei” - sau, mai emfatic-demagogico-prostitor: **IMPERATIVELE TIMPULUI MODERN!!!** NU, NU, NU - de trei ori NU: **ACUM**, noi nu mai suntem noi - noi nu ne mai apărăm (pentru că ne-au convins tridentorii de ar , de la guvernarea de 16 ani încoace, să vrem să-l uităm) **INTERESUL NAȚIONAL/DE NEAM** - care este **LEGEA DE LA DUMNEZEU**, căci spune **BIBLIA**, în *Cartea Apocalipsei*: „În fața Tronului lui Dumnezeu, se vor înfățișa, la Judecată, NEAMURILE, CUREGII ÎMPĂRAȚII LOR!” - deci, **nu se va înfățișa Uniunea Europeană !!!**

Vin mecherii și vânduții „pe sticlă”, și spun că „a trecut vremea națiunilor și a statelor suverane”! Nemernici ipocriți! **Dar luptele cumplite de sângeroase, de aproape 60 de ani încoace (din 1948), între israeliți și palestinieni, susținute („luând cu gura foc”) de către „lacheul Israelului” - SUA!!!**(cum le numește însuși președintele partidului republican din cea mai mare circumscripție din Louisiana, David Duke - cf. *Trezirea la realitate și Ras și realitate*, Antet XX Press, 2002¹²) - **ce sunt altceva decât lupte**

¹² - Tot respectul pentru „poporul *Bibliei*”, de la care trebuie să luăm pildă, în multe privințe - dar: “Nu numai că evreii și-au înființat statul israelian pe pământ palestinian (în 1948, palestinienii de neam cu titlu personal 90 % din teritoriu), dar și-au însușit și cea mai mare parte din proprietățile personale ale palestinienilor(...). Arabii tău că aproape fiecare bombă care le omorâ compatrioții[n.n.: în confruntările cu Israelul, din Orientul Apropiat și Mijlociu] provine din America. Fiecare glon, fiecare tanc, fiecare avion israelian este fabricat de americani sau plătit cu dolarii acestora. (...) Căci spus la crimele Israelului, America își răsplătește, în continuare, cu alte și alte miliarde de dolari. (...) Politica

pentru afirmarea unei națiuni și a unui stat - STATUL NAȚIONAL (I RELIGIOS!) ISRAEL (în dauna palestinienilor bătăia, evident...))??? Adică, ce e bun și permis pentru unii („poporul ales”...), nu e bun și permis și pentru alții!!! Ce e permis pentru dulăul Samson (Israelul) - nu e permis pentru celul Samurache (România și altele ca ea...). Nu, domnilor, încetați să ne mai prostiți de la obraz - că, încă, nu ne-am idiotizat cu toții!

O leahtă de bandiți internaționali, cu interese economice, pe care și le impun și apoi pe cei politico-militare, vor să pună mâna pe TOATE RESURSELE MATERIALE ALE TERREI - și, pentru asta, sunt în stare să calce pe stele toate cadavrele CELORLALII - adică ale noastre, ale voastre!!! - și să transforme, 90 % din populația Europei celei de teptei, apoi, a Terreii, în general - în detașamente-cirezi de sclavi-dobitoace!!! **Și românii se bucură de nu mai pot că sunt invitați, la 1 ianuarie 2007, în abatorul trupurilor și sufletelor lor!!!;**

2-legislația UE este deasupra legislației naționale (lasă, că Românii au renunțat la legislația lor și în fața americanilor, nu doar a UE... - cf. Cazul **Teo Peter**). Începând din 23 mai 1997, în *Jurnalul Național*, RADU TIMOFTE avertiza: „**Masoneria își propune ca scop să dețină controlul în domeniul economic, politic, cultural și, mai nou, militar**(s.n.). Masoneria își propune să finanțeze și să controleze principalele instituții de decizie, naționale și internaționale - și chiar reușească deținerea controlului, în domeniile economic, politic, cultural și militar. Și, mai mult decât atât, jurământul masonic are în conținutul său pedepse foarte severe, pentru membrii care divulgă secretele, organizația având caracter **secret** (s.n.; nu **discret**, domnule Olimpiu Ungheanu!). Protocoalele Masoneriei, care au fost publicate, reprezintă, pentru majoritatea celor care le citesc, motive serioase de reflecție, de reînnoire, de tăcere și de teamă. **Nici măcar membrii supuși nu știu mare lucru**(s.n.). Bineînțeles că activitățile secrete nu sunt cunoscute decât de un grup foarte restrâns, iar celorlalți, mai mici și mai mulți, nu le sunt prezentate adevăratele intenții ale Masoneriei, această fiind simplă unelă, care doar își imaginează că știu ceva(n.n.: ceea ce este certificat și de ex-masonul Ralph Epperson - cf. *Noua Ordine Mondial*, Samizdat, 2003, și de masonul Albert Pike - cf. *Morală și dogmă* etc.)”.

Iată ce spun englezii Christopher Booker și Richard North, despre **proiectul dement al UE** (care, ucigând-strivind ultimele rămășițe de umanitate din om - seamănă cu tentativa lui Le Corbusier de a înlocui orașele de case - cu oribilele blocuri și blocuri-turn), drept concluzie la studiul lor *Uniunea europeană - sau MAREA AM GIRE*, Antet, 2005, p. 314: „Numai când oamenii au descoperit că și-au pierdut democrația și puterea propriilor lor ri de a se guverna singure, au început să aprecieze, într-un fel nou, cât de prețioase erau valorile care le-au fost dăruite. **Deveniseră victimele uneia dintre cele mai mari prefecții colective ale sec. XX, care(...)merită să fie aliniați lângă visele de autoamgire ale comunismului.** Mai curând, poate - iar nu mai târziu!!! - fantezia marelui <<proiect european>> se va dărâma, biruit de realitate, distrus de toate acele contradicții pe care, în ambițiile ei demente, n-a fost în stare să le prevadă și pe care n-ar fi putut niciodată spera să le rezolve. Dar, la fel ca viziunea lui Le Corbusier și pe o scară mult mai amplă, **va lăsa în urma ei distrugerii cumplite: un pustiu din care popoarele Europei vor avea nevoie de mulți ani, ca să se trezească la viață**”(s.n.).

b- **DESPRE MARELE SIGILIU AL SUA**: A fost adoptat în data de 19 iunie 1782, de către Congresul SUA. Livrat lui Thomas Jefferson pe 7 iunie 1872 - de către un personaj care purta glugă și togă, intrat pe ușa secretă din grădina, înănd plăcile(2) ale Sigiliului într-un sac de catifea roșie. **Jefferson ia legătura, în Europa, cu Adam Weishaupt**(cf. *Contraatac*, nr. 15, pp. 41-42) - după care, pe 15 septembrie 1789, adoptă 2 rezoluții importante: 1- **Constituția SUA** și 2 - **Marele Sigiliu al SUA**.

---

externă Americii a fost și continuă să fie politica Israelului. (...) Lobby-ul evreiesc și puterea mediatică a acestuia au costat SUA cam 6 miliarde de dolari pe an, ca ajutoare externe și arme, aproape o treime din tot bugetul american pentru ajutoare externe, din ultima jumătate de secol și o sumă egală cu cea cheltuită de America în războiul drogurilor. (...) și cum ne-ar plăti Israelul pentru sprijinul acordat? Ne-a spionat încontinuu (cazul Jonathan Pollard) - și, ne-a vândut cele mai importante secrete (ca în situația celei mai mari amenințări nucleare din lume împotriva noastră, în acest moment: China comunistă) - și ne-a furat uraniul îmbogățit, pentru propriile lui arme nucleare. Au lansat atacuri teroriste împotriva SUA, ca Afacerea Lavon și atacul asupra USS *Liberty*(...) Care este prețul final al aservirii noastre în solda acțiunilor criminale ale sionismului? Ultimul preț pe care l-am plătit constă în oribilele acte de terorism din ziua de 11 septembrie 2001. (...) Puteți fi siguri că puterile sioniste intenționează să facă mult mai mult decât să-și pedepsească pe autorii acestor evenimente. America va fi folosită din nou ca unealtă pentru a lovi pe oricine și se năzare Israelului(...). Soluția acestei enorme probleme este că(...) America să urmeze sfatul din cuvântarea de rămas-bună a Părintelui Rii - și <<evite amestecurile în strâmbătate>>.” - cf. David Duke, *Răsună în realitate*, Antet XX Press, pp. 199-205.

Aparent, Sigiliul se zice că reprezintă /simbolizează nașterea creștină, libertatea, forța și pacea. „Dar ascunde multe alte sensuri” (afirmă Wilhelm von Angelsdorf, în **Conjurația Iluminărilor și Organizațiile Secrete Moderne** - din care studiu întins despre Marele Sigiliu al SUA nu ne putem permite decât să spicuiim), nu numai secrete, dar și groaznice, prin implicațiile lor, sinistre și profund anti-creștine.

(...)Pe **avers** - 2 inscripții latine: pe margine - ANNUIS COEPTIS - în parte inferioară : NOVUS ORDO SECLORUM (în traducere: „Anunțul nașterii, al creației sau sosirii” - respectiv: „Noua ordine seculară”). O piramidă fără vârf - în loc de vârf - un triunghi, cu un ochi înuntrul lui(...). **Reversul**(...) nu poartă decât o inscripție latină : E PLURIBUS UNUM - „Toți sunt unul”. (...)Vulturul cu fascii în gheare - cu capul întors spre dreapta.(...) 13 stele în 5 coloane.

(...)Piramida nu are vârf pentru a indica faptul că finalul, „Cuvântul pierdut” - lipsește. (...)Ochiul în elepciunii lui Dumnezeu este un simbol masonic - îl reprezintă pe Marele Arhitect al Universului, Dumnezeu-Yod. (...) Triunghiul cu vârful în jos = universul cu infinitul în jos - nu e al lui Dumnezeu, ci al omului - o ordine FINITĂ. (...) Cele 13 grade ale piramidei reprezintă Războiul Rebel - caci 13 e numărul pe care guematria biblică și cabalistică îl atribuie lui Satan, ucigașului, arpelui, dragonului, lui Belial, ispititorului și rebeliunii. (...) ANNUIS COEPTIS NOVUS ORDO SECLORUM - în acest context, se poate traduce <<anunțul sosirii unei noi ordini secrete a erei noastre>>. (...) Cele 9 pene din coada vulturului=cele 9 ființe din cercul intern al iluminării din Marea Fraternitate Albă - adică, ILUMINAREA II!!! 9 este, în guematria biblică - finalitatea sau sfârșitul. Capul întors spre dreapta=<<el vede cu un ochi favorabil partea dreaptă sau ordinea stabilită>>. (...) Fraza E PLURIBUS UNUM=A da ordine haosului unificându-l numărul într-unul singur. Se găsește din gheare =simbolul violenței și forței militare(n.n.: existau și la romani, dar și la fasciștii italieni).

(...)Steaua în 5 coloane e protecția vrăjitorilor iniiați - împotriva spiritelor rele. (...) Suprapunând reversul peste avers, a a încât triunghiul ochiului să acopere perfect stelele lui Magen David - vedem că apar cele 3 sigilii ale lui Solomon, fiecare dispus în exteriorul triunghiului - reprezentând cele 3 lumini emblematice ale francmasonilor: Biblia (n.n.: **Vechiul Testament**, evident...), echerul și compasul - pe care le putem numi **bijuterile lojii**. Ele pot reprezenta și trinitatea satanică. (...)Ochiul noii ordini mondiale seamănă foarte bine cu ochiul de vultur al Romei.(...) Capul vulturului și ochiul în triunghi supraveghează piatra din vârful piramidei - care denotă **forța și înțelepciunea** - combină elemente specifice francmasonilor și rozicrucienilor. (...)Piatra din vârful devine atunci blocul rectangular, format de partea superioară a blazonului, compus din 12 linii orizontale ale GUVERNULUI PERFECT. (...) Iată mesajul: <<Piatra din vârful care lipsește și cuvântul-verbul pierdut sunt amândouă oferite atunci când guvernul perfect sau piatra cubică a marii lumini înaripate din cer își va lua locul ce îi se cuvine de drept. >> (...)”

F.C. Payne, în lucrarea Seal of God (Sigiliul lui Dumnezeu), la p. 103, zice:

„1=Unitate; 2=Separare sau martor; 3=Perfecțiune Divină sau Divinitate; 4=Muncă de Creație sau Lumea; 5=Grație, Darul lui Dumnezeu; 6=Om sau Mare Om Păcătoș; 7=Sigiliul lui Dumnezeu, adesea numit cifră perfectă; 8=renaștere sau Nou Început; 9=Guvernul Perfect; 10=Păcat sau Rebeliune(...) și 37=Cuvântul viu al lui Dumnezeu. ”

Revenim la analiza lui Angelsdorf:”Obiectivul lui Weishaupt, cât și al puterii care îl ajuta era de a stabili o ordine păgână finală, în treburile materiale și spirituale ale omului. De aceea - cifrele(n.n.: Marelui Sigiliu al SUA) sunt romane:MDCCLXXVI. (...)9 cifre reprezintă deci finalitatea NOII ORDINI. (...)În aceste 9 cifre numărăm 3 grupe de câte 3. În interiorul acestor grupe găsim 2 subgrupe: una de unu și una de 2 - care acionează deci ca unitate cu martor. Deci, MDCCLXXVI - devine MDC, CLX, XVI - ceea ce, divizat în subgrupe, dă : M.D.C., C.L.X., XVI. Dacă regroupăm acum subgrupele, obținem: MCX și DCLXVI...ceea ce reprezintă respectiv: **1110 și 666**.

Făcând apel la indiciile pe care le dă cap. 13 din **Apocalipsă**, pe tema NUMĂRULUI BESTIEI și NUMĂRULUI OMULUI, care este Antichristul - găsim cuvântul grecesc care desemnează CIFRĂ - acesta fiind ARITHMOS, frecvent utilizat în sensul de CIFRĂ CODIFICAT. Fiindcă BESTIA mai e numită în alte părți BABILONUL MISTERELOR - găsim că 666 este codul modern al unui mister babilonian. Asta înseamnă că 666 ar putea reprezenta o cifră bazată pe sistemul de numerotare babilonian, care utiliza un <<dolar>> divizat în 100 de <<cenți>>. Sistemul babilonian era deci sexagesimal. Un sistem bazat pe numărul 100 se numește centagesimal.

Pentru a converti aceste numere din sistemul babilonian în cel arab, trebuie să divizăm primul prin 100 și să înmulțim rezultatul cu 60. **Deci, 666 în cifre arabe(moderne) e egal cu 1110, în cifre babiloniene!!!**

În consecință, **cifrele romane care apar pe Marele Sigiliu al SUA sunt cele ale Antichristului și ale Noii sale Ordini Mondiale** - atât în sistemul monetar babilonian, cât și în cel modern. Omul care a pus Marele Sigiliu pe bancnota de 1 dolar, în 1933, a fost Franklin Delano Roosevelt, un ILUMINIST!!!”

Nu cit m mai mult - ar fi inutil. Doar concluzia lui Angelsdorf : „America-SUA este un pion al colii moderne a misterele babiloniene sau sediul NOULUI BABILON, de care vorbe te profe ia cre tin . Este foarte important pentru cititorul ini iat s tie c **America este marcat de Sigiliul Babilonului. O ar condus de asemenea curante nev zute î i va putea men îne oare unitatea sa originar ?... Nu trebuie decât s privim America de azi, pentru a vedea confuzia care domne te în sistemulei juridic; ruinaea economiei sale; degradarea f r prec edent a sim ului s u moral; confuzia, haosul care înl n uiesc bazele îmse i ale unit ii americane. Chiar garan iile originare ale Constitu iei i Cartei Drepturilor au fost falsificate i prost interpretate, pân când au ajuns s fie de-a binelea inutile. America va fi oare mielul isp itor al unei ceremonii p gâne mondiale, care vizeaz <<eliberarea umanit ii de toate relele>>? Dac este a a, îi previn pe cre tini: IE I I DIN BABILON!!!!”**

i tocmai de Babilonul pe punctul de a deveni locul Ritualului Sa tanic - leag domnul pre edinte B sescu soarta României - prin sinistra, de-acum, AX (!!!) - WASHINGTON-LONDRA-BUCURE TI???

Rubric realizat de prof. dr. **Adrian Botez**

* **

profe îi despre românia

DESTINUL ROMÂNIEI ÎN ERA V RS TORULUI (EXTRASE COMENTATE)(I)

În num rul dublu (6,7) al **CONTRAATAC**-ului, Anul III, aprilie-martie 2002, ofeream spre lectur , integral, profe iile vizionarului indian **SUNDAR SINGH** (1889-1933), care a f cut un pelerinaj prin toate rile cre tine europene, în primul deceniu al sec. XX, oprindu-se la Bucure ti - i m rturisind convertirea sa la cre tinism, drept consecin a unei viziuni a Dumnezeuului-Hristos i a Maicii Domnului - ca Supreme Spirite Tutelare ale României. În viziunea sa, România urmeaz s devin Centrul Spiritual al planetei P mânt - NOUL IERUSALIM.

Ceva apropiat a deslu it i ocultistul VLAICU IONESCU, descifrând catrenele lui NOSTRADAMUS. Pe urmele lui Vlaicu Ionescu merge i dr. NECHIT VINEREANU ¹³ (dar cu o descifrare personal !), în cartea sa, ap rut în 2004, la Bucure ti, la Editura ara Noastr : **DESTINUL ROMÂNIEI, ÎN ERA V RS TORULUI**. Vom reda, mai jos, câteva extrase-concluzii, legate de soarta actual i viitoare a României - f r complica iile terminologiei specializat-astrologice - extrase pe care le vom adnota i comenta, pe scurt.

¹³ -NECHIT VINEREANU - n. 15 oct. 1935, în com. Vaideeni, jud. Vâlcea.1954 - Facultatea de Filologie, sec ia polon , din Bucure ti; în 1958 este exmatriculat, din motive politice - în 1960 e reînmatriculat i termin filologia, la sec ia critic literar (profesori memorabili : Edgar Papu i I.C. Chi imia). Devine prof. de Român la coala cu predare în limba maghiar , din Ciurani(Tg. Mure). Cunoa te/fo lose te 10 limbi.

În toamna lui 1965 se înscrie la ITU-Sibiu, pe care îl termin str lucit - dup care d admiterea la Magisteriu la Institutul Teologic Ortodox – Bucure ti, sub mâna marelui teolog prof. D. St niloae.

N.V. abandoneaz studiile teologice . 1966-1968 - termin lucrarea de Doctorat în Teologie - i începe studierea meteorologiei. Începe descoperirile sale în domeniul legilor astronomice ale meteorologiei - **în 1967 descoper planeta transplutonian , pe care a denumit -o ZALMOXIS.**

În 1969, admis la Facultatea de Medicin -Bucure ti, pe care o termin în 1975. 1975-1978 - medic de dispensar în Dobrogea (Casimcea, Sf. Gheorghe-Delt , Doroban u i Sâmb ta).

În 1979, p r se te România, cu pa aport f r cet enie, emigrând, în 1979, în SUA. Ai ci studiaz 3 ani(1982-1985) la **Baruch College**-New York - apoi, între 1992-1996, **The School of Spiritual Healing**-New York. Nu termin , din lips de bani.

Preocup rile prof. N.V. pentru astrologie încep în ziua de 28 sept. 1960 - la Provitza(Câmpina), cu celebrul astrolog Ion Stoica. Întors la Bucure ti, Tudor Vianu i-a dat permis permanent de cititor la Biblioteca Academiei - unde începe studiarea lui Michel Nostradamus.

Public la New York, în 1988, **Astronomical Principles of meteorology**, în Ed. Vantage Press, iar în California, în 1990, public **The New Astrology**, la Ed. Maverick Publication. În prezent, jum tate de an st în SUA, jum tate - în România. Prognozele sale au succes în tot Occidentul. Î i iube te patria natal i inten ioneaz s partic ipe la salvarea i prop irea ei.

“Faptele rele în politica României au continuat și după a doua zi a <<revoluției>> din dec. 1989, mai ales în perioada anilor 1990-1998(...). O serie de greșeli politice, de fapte rele, de servituri și umilințe împotriva poporului vor mai continua, dar la un nivel din ce în ce mai redus, până prin anii 2014-2015(...) – p. 41.

Marele nostru destin este înainte, nu înapoi! - p. 42. (...)Nu sperați la ajutoare și <<pomeni>> reale de prosperitate de la nici o armăstră în. Fiecare armăstră în are problemele ei economice și sociale, mai mult sau mai puțin în grave, și în urmărite interesele și profiturile ei, iar numai după aceea e dispus să facă pomeni altor popoare. Majoritatea pomenilor pe care ni le-au dăruit nouă străinii au fost haine vechi cu ocazia cutremurului din 1977, gunoaie contaminate cu radiații de uraniu, pe care ni le-au făcut cadou (n.n.:imediat după 1989!!!), în Dunăre, în Marea Neagră și în Vestul Ardealului și, de asemenea, iradiațiile din bombe cu uraniu redus, năpustite de americani asupra Iugoslaviei (n.n.: e vorba de bombe aruncate din bombardierele americane, pornite, cu largul accept al d-lui Emil Constantinescu, în 1999!!! - bombe pe care cinismul ateu și criminal american scria “Pa te fericit!”) - iradiații care au distrus, în decurs de câțiva ani după aceea, pomi fructiferi și recolte în Banat (n.n.: în Banatul românesc - d-apoi în Banatul din partea sârbească, populată și el, majoritar, de români!...) , sud-vestul Ardealului și Oltenia.

Nu românii aveau nevoie de dreptul națiunii celei mai favorizate de la Statele Unite, ci angroșii tii americani, care cumpărau din România măruri sub prețul de cost de la Ceaușescu și le vindeau peste Ocean cu prețuri de zece ori mai mari. Nu românii au, în primul rând, nevoie să intre în NATO - ci guvernul de la Washington, care nu mai are resurse financiare să susțină cheltuielile acestui organism militar, care este NATO. Prin aducerea altor națiuni în această organizație militară depinde și utilitatea SUA, guvernul de la Washington urmărește ca sările nou-venite să plătească o mare parte din cheltuieli, iar Casa Albă să domine lumea, pe cheltuiala altor popoare.

Nu românii au neapărat nevoie de a intra în UE, ci Europa Occidentală are nevoie de noi parteneri și clienți în afaceri, pe care să-și speculeze cât mai mult posibil, în primul rând în interesul lor.

În realitate, noi le-am făcut o mare favoare americanilor primind dreptul națiunii celei mai favorizate, care numai ei au de câștigat din afacerea aceasta, iar noi, românii, am avut numai de pierdut. Noi îi facem o mare favoare Casei Albe, acceptând să contribuim la cheltuielile NATO, care, în fond, acesta va fi rolul nostru real, plus să acceptăm pe teritoriul nostru trupe NATO. Nu noi avem nevoie neapărat a intra în UE - pentru niște motive inventate de alții - ci cei care deja sunt corifeii acestei Uniuni au, în primul rând, nevoie de noi.

Ce ar trebui să facem noi în fața acestor pretenții?

În primul rând, ar trebui să fim conștienți că noi le facem tuturor acestora o favoare și, prin urmare, trebuie să le punem condițiile care ne sunt favorabile nouă, după principiul <<do ut des>> (îți dau ca să-ți dai...)! Printre condiții, cele mai de seamă ar fi următoarele:

-Să ni se îngăduie să ne menținem industriile și întreprinderile productive din țara noastră;

-Să ne putem menține și dezvoltă tradițiile economice și culturale, pe care le moștenim de la strămoșii noștri și care ne sunt încă folosite etc.

-Să acceptăm o cooperare internațională numai în măsura în care astfel de cooperare este compatibilă cu INTERESUL NOSTRU NAȚIONAL! (s.n.);

Fără îndeplinirea CONDIȚIILOR NOSTRE (s.n.), care sunt vitale pentru noi, nu trebuie să acceptăm nici o implicație în combinațiile internaționale. A sosit vremea să nu mai facem concesii dezavantajoase nouă, ci să pretindem condiții onorabile și avantajoase pentru noi. VOM NEGOCIA, NU VOM MAI PRIMII, CA NI TE SLUGI, FIRIMITURILE PE CARE ALII SĂ NI LE ARUNCE(s.n.). Cu sateliții lor investigatori, americanii au aflat încă din 1970-1975, că la mari adâncimi, atât sub teritoriul Munteniei și Olteniei, cât și în Marea Neagră, se află o adevărată mare de petrol, care, odată exploatată, va fi o binecuvântare atât pentru România, cât și pentru întreaga omenire(...). Noi trebuie să devenim conștienți că avem anse să devenim un al 2-lea Kuweit, bogat și foarte curtat și respectat de toate națiunile pământului. De aceea, se recomandă de urgență să alegem conducători care iubesc România și care sunt în stare să negocieze pe plan internațional o poziție onorabilă și de frunte pentru țara noastră, care în prezent este evident pentru toată lumea că marele viitor al României a ieșit la orizont. (...)” – pp. 47-48.

NECHIT VINEREANU, în ciuda contradicțiilor (silite!) din scrierile sale (datorate faptului că este, totuși, ca Persefona, jumătate de an, cetean pe teritoriul SUA...: “este bine să în alegem că trupele SUA în România sunt o mare binecuvântare pentru Patria noastră (!!!)” - după ce, cu doar o pagină înainte, atrăgea atenția asupra intereselor egoiste ale SUA și Occidentului, în general, cu toate instituțiile lor militar-financiare, în România...) - este, totuși, un bun român, cu durere față de Neamul său de origine - patriot autentic, care nu mai socotește (precum românii, cât de patrioți s-or fi socotit ei, de până mai ieri), că SUA și chiar Europa Occidentală sunt un subiect sacrosanct, tabu!!! - deci, nu se mai ferește să strige: “Tocmai pentru că România e atât de bogată, se strâng bondarii și trântorii Occidentului

- iar noi nu suntem în stare să ne în alegem **dreptul de a spune NU!** - i de a pune NOI - da, NOI ÎN INE!!! - condiții, pentru avantajele economice și politice, geo-strategice, SPIRITUALE - pe care le putem oferi.” Grav afectate economii (de criza de supraproducție, ca-n '29-'33) ale occidentalilor (transformați în METROPOL !) se vor rezolvate pe spinarea “mahalalei-coloniei” est-europene - esticii transformați în sclavi pe plantații/plantării/implantări occidentale...Estul - piață de desfacere a rebuturilor din stocurile nevandabile (în condiții oneste...) ale Vestului!

În tot el, dr. NECHIT VINEREANU, strigă (și, poate, va deveni mai credibil decât subsemnatul, care strigă încă din 1998, exact aceleași lucruri, ba MULT mai clar, și fără urmă de contradicție logică - pe unde își poate strecura vocea...revistele *Crezul Nostru* și *Scara*, ziarul *Cotidianul* etc. - dar subsemnatul nu e cetățean american, ci un pârlit de român bucovineano-moldovean... - și, de aceea, s-a ales, precum Casandra antică, numai cu ironii, huiduieli, **interdicții de publicare** - da, ați auzit bine!!!...) : “Nu mai alegeți în fruntea țării oameni care trădează INTERESUL NAȚIONAL!” Dar cu de cei care aliniază Bucureștiul, slugarnici și trădători, **axei** (!!!) Washington-Londra (cum, alții, o alinau Porții Otomane, “Marelui Orient” de la Paris, “Axei” Berlin-Roma-Tokio, ori Moscovei...) - slab nădejde să se realizeze curând profețiile de bună stare, ale lui Nechit Vinereanu, Vlaicu Ionescu, Nostradamus ori Sundar Singh, pentru România...Numai Hristos cu biciul de foc să se arate - altfel, totul devine zadarnic, sisific, absurd - în **nobilă artă a profețiilor**, pe care a practicat-o, la noi, și Sfântul EMINESCU...

Spucea un mare scriitor canadian, Thomas H. Raddall, că “un om curajos face și cauza curajoasă”...Ei bine, **României îi lipsește acum, în ceasul ei favorabil, pentru schimbarea semnului destinului ei (din minus - în plus...)** - tocmai un astfel de om curajos (și CURAT, se subînțelege...), care să sfideze cabala infractorilor mondiali/transnaționali, și să afirme / impună, în lume, **dreptul la fericire al roșmânilor!** (va urma - probabil...)

selecția textelor, note și comentarii : prof. dr. **Adrian Botez**

*

cuvinte din bătrâni (din înțelepciunea oamenilor vechi...)

ASTăzi: **EPICETET** (50. P.Ch.-125 p.Ch.) — n. Hieropolis(Frigia); “epictetos”=dobădit, străin -

Epictet este adus ca sclav, la Roma, de către stăpânul său, Epafroditos - care, după puțin timp, îl eliberează. Audiază lecțiile filosofului roman Musonios Rufus. Începe să predea **filosofia stoică** (stoicismul - curent filosofic creat după 314 a. Ch., la Atena, de **Zenon din Kition** - conform căruia omul trebuie să trăiască rațional, în conformitate cu natura - binele venind din atitudinea rațională, dreptă, chibzuită, curajoasă; propune **ataraxia**, **apatheia**= dominarea și extirparea pasiunilor, calmul desvârșit, rezultând bucuria plină: la această stare ajunge **ÎN ELEPTUL-sophos**, idealul stoicilor. Multe elemente ale doctrinei stoice se regăsesc în doctrina creștină.). Împărații Flavius Vespasianus și Domitian îi alungă pe filosofi, din Roma - Epictet se refugiază în orașul Nicopolis, din Epir, unde devine conducătorul unei coli de filosofie stoică. Moare pe la 125(sau 130). Opere: **Manualul** și **Diatriba**le - s-au păstrat transcrise, cu fidelitate, de elevul său, viitorul istoric celebru, Arrianus.

“1-Viața ce depinde de întâmplare este ca un torent vijelios, tumultuos, plin de nemol, greu de înfruntat, dezlănuit, zgometos și vremelnic.”

“3-Dacă vrei să fii bun, convinge-te, mai întâi, că ești rău.”

“5-Înfrânează-ți patimile, ca să nu fii stăpânit de către ele.”

“6-Nu te rușina atât de părerile oamenilor, cât de adevărul în sine.”

“7-Dacă vrei să auzi vorbindu-se bine de tine, învață-te să vorbești bine de alții, învață apoi să faci bine și în felul acesta ai să ajungi să auzi vorbindu-se bine și în frumusețe de tine.”

“8-Libertate și robie - unul este numele virtuții, altul este numele viciului.”

“19-Întreabă-te în sinea ta: <<Preferi să fii bogat, sau fericit?>> Dacă înclini să fii bogat, ia aminte că aceasta nici nu e bine și nici nu depinde în întregime numai de tine.

Dacă preferi, însă, să fii fericit, aceasta este un bine și stă în întregime numai în puterea ta. Căci bogăția se află în mâna soartei și e vremelnic, pe când fericirea depinde, cu adevărat, de voința și suflet.”

“41-E mai bine să trăiești cu un singur om liber și să te pstrezi fără teamă și liber, decât să robești împreună cu mulți.”

“67-Pittacos a spus: <<Este mai bun îngrăditi decât pedeapsa, deoarece îngrăditi au să se potrivească firii noastre, pe când răzbușnăria este caracteristică naturii fiarelor >>.”

“81-Vei fi, în cel mai înalt grad, un binefăcător al Statului, nu dacă ridici coloane și acoperi uri, ci dacă dezvolti vigoarea spiritelor, și ci este de preferat să locuiască în colibe umile suflete mizerabile, decât să se scufunde în palatele mizerabile, suflete ticloase de slugi.”

“129-Un om cuminte este acela care nu se întristează pentru ceea ce n-are, și se bucură de ceea ce are.”

“130-Cum poți să-ți îndurerezi dușmanul? Fiind, tu însuși, gata oricând să-ți faci cel mai mare bine.”

“16-Niciodată în nici o ocazie să nu-ți spui: Am pierdut aceasta, ci Am dat-o înapoi. A murit copilul? L-am dat înapoi. A murit femeia? A fost dat înapoi. Și-a fost răpită arina? Nicidecum, ai dat-o, și pe aceasta, înapoi. Dar cel care mi le-a smuls este un răufăcător? Ce te interesează, din moment ce acela care ți le dă ruie te, și le-a cerut înapoi? Pentru cât timp îl-ți dă, îngrijește-l ca pe proprietatea altuia, întocmai cum se îngrijesc drumeții de hanurile unde poposesc.”(*Manualul*)

(note și selecția textelor: prof. dr. *Adrian Botez*)

*

un elev „năcjit”

Auzii că, de-acu', stă lângă mine, uite colea, ca vecinul', un prof...nu 'care – da' stă... ase, că ne aude și vede...Stai la cotu' meu drept...

Hai să-ncep...Bună, băi, colegii mei de la revistă din tot liceul! Era odată că niciodată, că dacă n-ai fost, cum ai povesti eu cu rost...o profesoară, pe numele ei Albinu a...Ei, și Albinu a asta intra în clasă ca-n grajdul lui ta-su, și trântea întâi ușa, ca o zmeoaică - apoi scaunul – și multe alte obiecte din inventarul colii...

După ce se afla, astfel, că domnia sa era pe undeva prin clasă - Albinu a se așeza la taclale cu elevii, cam așa :

-Nesimii, bandii, tâmpiilor!...Adică voi m lua și la mi to pe mine? Da' ce-s eu, mă, auro-laca voastră, ha?

Elevii, nu, că nu sunteți auro-laca noastră, auro-laca tocmai a trecut pe coridor...

Dar ea – nimic – scandal!

-A, deci eu sunt canalist, ha?

Elevii, nu, că nu sunteți canalist – canalista e colo, pe vine, la WC...

Dar Albinu a – nimic – scandal!

-Vă pun doi la to!

Elevii, nu, că aia care pune doi tocmai a trecut strada...

-Gata, lasă, elev, ție eu că a-a-i! Băi, eleva aia, Mercedes, Meibach, Trabant, sau cum te cheamă, ia treci la ascultat, vira ancora-ncoa' la mine!

Eleva, care, de fapt, se numea Dacia Popescu, ie ea la lecție, începând așa :

-Da ce, doamna profesoară, eu nu v-am luat la mi to,

un profesor „năcjit”

Personaje:

-**Mircea Panaite**(alias *Mutulic*)

-**Virgil Panaite**(alias *Gheară*)- fratele lui **Mircea**

-**Ana Popescu**(alias *Bubulina*)

- **tefan Gheorghiu**(alias *Fane*)

-**Andra Anton**(alias *Hot Chick*)

*

-Dă-l în mână sa de prof, mă tot freacă la cap cu Engleza lui, de parcă altceva n-am de făcut, decât să-mi tocesc creierii – zise tefan către Ana.

-Hai mai bine la Popârăc, să tragem o bilă...mai dă-mă pe gât o bere și poate ne găsim cu Virgil și Andra, p-acolo... – îi răspunse Ana, ridicându-și tricoul peste buricul ce suferise un *piercing*, cu câteva zile în urmă. Fane o prinse de mijloc, o trase către el, aruncînd gîră terminat pe jumătate, scuipînd de două ori în dreapta ei, după care o sărută.

Trotuarul era aglomerat, soarele domnea maiestuos peste întreaga întindere a cerului – fapt care determinase căiva pensionari să iasă la plimbare.

-Ia mai du-te...de epav! Dai peste mine și mai vrei, poate, și scuze? Ptiu! – se adresă Fane, cu politețea-i caracteristică, unuia dintre bătrânii pe lângă care tocmai trecuse.

-Ia uite-l și pe Mutulic...bagabontu' liceului, putea a prost de la un kilometru! Dacă am ocazia, îi rup muianu' la de tocilar pervers...La Engleză, la profu' ăla, s-a găsit tocmai el să răspundă – de teptu' de tepilor... – scrâni Fane printre dinii.

i nu v-am crezut nici aurolac , i nu v-am crezut nici când a i zis c sunte i canalist ! - v rog frumos, eu nu tiu lec ia...De ce v lua i de mine,c eu numai de bine zic de matale...ptiu, a a s m fac, cârlig, dac am zis ei v'odat r u ceva de matale...

Dar Albinu a abia acu' î i ie i din fire, da' total:

-Da, a a? V lua i de mine, face i mi to de mine?

i-i d pe elevi cu capul de tabl ,poate le-o intra negrea a prin ochi, s n-o mai vad aurolac , i canalist , i...

...Ei, -apoi iese din clas , trântind u a, de zici c Hiroshima i Nagasaki n-au fost nimica...

Eleva Dacia ipa, în urma ei:

-Aurolaco! Canalisto! N-ai zis tu c e ti a a?

... i am înc lecat pe-o a, i v-am spus povestea a a...Ia vezi, ce mai face, zice, drege – la vecinu', pe partea dreapt ?...A auzit ceva, ne-am lovit pe undeva, ceva? Nu? M mir...Profii tia este tare b g re i, de felul lor... sta o fi o excep ie...Tare a vrea s cunosc i eu excep ia asta...

Ia s v mai spun una, cât nu-l simt pe vecin.

Cic ar fi fost odat un prof hututui, care se lua la întrecere cu elevii, la înjurat. Zicea elevul una, profu îi tr gea trei înjur turi - mai c uta elevul sfin i prin minte - profu-i i zicea de o armat de arhan-gheli...

B i, i s-a pornit apoi cuvânt, i zburau divinit ile prin clas , de ziceai c te afli prin Olimp, ori în rai...

Concurs în toat regula, f r nici un fel de reguli!

To i participau – to i câ tigau - orele nu se f ceau!

A a c , to i cu nimic se-alegeau...

Dar de-njurat, de zor înjurau - i râdeau...r deau... ziceai c e „casa de s n tate” - cic a a-i zice fran-zu' la balamuc: „Maison de Santé”...

Adic , nu e ti s n tos dac nu înjuri, voiam s zic.

Ai priceput mata cum st treaba...

Ei, i cine crezi c a câ tigat concursul? Nu te trece pe la min i?

Hehei, p i se putea?! Profu', drag fraiere! Totdeauna, s tii tu de la mine - orice-ar fi - orce i-ai face - nu se afl : profu' e-n toate, e-n cele ce sunt i-n cele ce mâine s-or rânji la noi...pardoanele mele: nu la noi, ci la soare! Poemul sta mi-l recit tata, când îl prind nostalgiile politice, uitându-se la cheliile de la televizor...

Asta e – gata! Ne-om mai vedea i i-oi mai spune, de-oi mai afla de ceva...

Pân atunci,

CAUT -M !

...P.S.: M-a i luat, profesore - ave i multe de zis...P i, zice i-le! C a a-i bine, s zicem pe fa ,nu prin pove ti, ca mine! Degeaba se sup r cine se sup r , mai bine ar asculta la m ndel, ca s fie toate bune,

-Am auzit c cite te toat ziua Schopenhauer i Kant! Cic e prieten bun cu olic. B , halal de fra-su – la b iat de ga c ! Am auzit c în week-end a înjurat-o pe m -sa de to i sfin ii...Brava lui ! – zise Ana.

Barul era aglomerat, iar fumul de igar i zbieretele diabolice ale rock-ului hard crea atmosfer prielnic desf ur rii celor de felul Anei i al lui tefan. Aici e loc de compasiune reciproc , pentru chiul ii de la ore, fugi ii de acas etc. etc. Liber la instincte!

Andra, elev într-a XII-a, la acela i liceu cu Mircea, Virgil, tefan i Ana – fiu de oameni înst ri i bine - î i manifesta, prin contorsion ri greu de imaginat, criza de personalitate, teribilismul , spiritul anarhic – m rog, toate freudisme gr mad ...

-Cred c frate-tu iar e la or – zise Andra, cu dispre , c tre Virgil. Nu-i de ga c ! St i ascult p s reasca profului de Englez ! Nu tiu ce-l atrage – c eu una nu tiu nici Român – i uite c m descurc!

-Carpe diem , *Hot Chick*, c i via a-i scurt ! – url , printre zgomotele infernale ale „muzicii, Ghear .

Ana i tefan sosir - i cei patru se concentrar , pân -n sear , la o pasionant partid de biliard..., dar neuitând s -l bârfeasc , printre loviturile de tac – ghici pe cine? Normal, pe profu' de Englez ...

...Dup ce termin orele, Mircea se îndrept cu pa i repezi spre cas , pentru c „Jude Ne tiutul” al lui Thomas Hardy îl a tepta s -i spun povestea devenirii sale spirituale...Mircea se gândea: „Simt c m reg sesc în ambi ia cu care Jude vrea s -i dep easc condi ia social i s accaad în rândul intelectualit ii... Ia s vedem ce program avem azi: 1,5 h mai citesc Hardy, 2h citesc pentru bacalaureat, 1h pauz i reiau studiul cu 1h la chimie, 1h citesc pentru lucrarea la Englez - i, dac nu m ia somnul, poate-l sun pe George s ie im pu în în parc...” – sfâr i Mircea morm itul s u solitar.

...A doua zi, colegii lui Mircea frem tau de nelini te, din cauza testului ce tocmai aveau s -l dea la Englez . Domnul Scott, poreclit de elevi olic – c era pus la patru ace! - într în sala de clas i se adres elevilor:

-Good morning , students!How are you today?

-We are fine thank you! – r spuse Mircea – în timp ce Ana, tefan, Virgil i Andra cam dârdâiau...dar, ca s-o tot fac pe zmeii, strecurau printre din i comentarii la adresa vestimenta iei lui olic...

Subiectele lucr rii erau centrate pe timpurile verbale i pe utilizarea corespunz toare a

la to i...

V-a mai ine eu de urât, dar m-a teapt cineva...
ia de la biliard...Vede i, am tras oleac , cu ochiul,
la rubrica dumneavoastr ...

Doamne, ce bine c înc nu-s de-a dou pea!
Nu se leag nimeni de mine...Trai, neneac ! Dar i
când mi-o veni rândul - ce mai hai...

Ei, s ajungem noi cu bine pân-atunci - om mai
vedea, om mai ajusta... tii, ca la croit orie...Cu s n -
tate Domnul s ne ie...cum zice p rintele, la Religie.
Om sfânt – vorb sfânt ! Aia e...

C -mi zice mama:

-M i, ghibirdicule, ce note -ai luat la coal azi?

-Sol major i do minor!

S moar mama, ce de muzici i note tie b iat ul
ei cel breaz...de la zece treaz...

Acum, chiar c -mi iau zboru', ca cocoru'... - numai
s nu m lovesc de geam...

...Care geam - c m-a scos profu afar , la aer curat
i la degerat...cu nimic de digerat...

Hai la bar, c tot nu-i rost de altceva!

...Hait! V vorbesc pe fir direct, din rai: m-a c lcat
ma inu a aia gri - da' nu-i bai - am sc pat de o or ,
de coal , e „cool”! Se bucur i îngerii, pe-aici,
c nu-i pune Doamne-Doamne decât s cânte i iar
s cânte...Am încercat s fâ câi i eu, oleac ,
i cât pe ce Preabunul s m dea i el afa -
r din rai, de parc-ar fi i el prof...

Mai tii? O fi, c de-aia-i Dumnezeu...

Hai, gata! Acu', chiar v-am pupat! Bai-bai, i s
cân i din nai...

verbelor neregulate.

-Io-te ici, mi-am preg tit ni te fi uici, da-n
graba mare - opti Andra, c tre Virgil.

-Las c ne ajut fr iorul - sâsâi Virgil, c tre
Andra i tefan.

Dar nu se putu copia nimic...al dracu'
olic...Cei patru zmei st teau cu pixu-n gur ,
preocupa i de contemplarea propriului nas...

Peste 50 de minute, sala de clas prinse iar
via ...

...La urm toarea or de Englez au fost
comunicate notele...spre dezastrul moral al
zmeilor...Mircea zâmbi, c tre frate-su, cu
bun tate:

-Nu mai bine înv ai i tu ceva, în loc s tot
love ti bila aia? Dac puteam, te ajutam – dar ai
v zut i tu c nu mege totdeauna...

...Rândurile de mai sus nu sunt scrise cu nici o
r utate, de zisul olic. Dar, fra ilor, i eu am fost
elev – n-am ajuns direct, popâc, pe catedr ! De ce
oare nu v gândi i c , dincolo de „carpe diem” –
v a teapt viitorul real, mult mai greu decât un
tac de biliard...Mai l sa i naibii teribilismele i
toate „-ismele” tinere ii n valnice, dar cam f r
minte i responsabilitate - i gândi i-v c vine
bacu'...ia acu'... i m doare **pe mine, de pe-
acum**, de dureroasele voastre note viitoare, pe
care le i miros - i z u dac miros ele
frumos...Virgil, Andra, Ana, tefan i cum v-o
mai fi chemând - nu-s du manul vostru - sunt
fratele mai mare, pe bune!...Big Brother...

Pentru conformitate: prof.

Mihai Valentin Sofronie, zis olic...

***

s râdem cu edward lear

EDWARD LEAR (1812-1888) - scriitor anglo-danez, profesor de desen al reginei Victoria a

Angliei. C l tor solitar, în Italia, Corsica, Grecia, Albania, Egipt, Corfu, Asia Mic , India, Ceylon etc. etc. Ultimul refugiu al neobositului pictor i scriitor: San Remo, pe coasta Mediteranei, unde, într-o superb vil , î i va împ r i singur tatea, timp de peste 17 ani, cu credincioasa pisic Foss...

N scut în familia avut , dar extrem de numeroas , a unui agent de burs danez, stabilit în Anglia. O catastrof financiar îi trimite p r inte, pentru 4 ani, în închisoarea datornicilor. De la vârsta de 7 ani, când se declan eaz primul atac de epilepsie, i pân la sfâr itul vie ii, E.L. va suferi, cumplit i neîntrerupt, în urma acestei boli necru toare. Posedând un nas enorm - E.L. dobânde te serioase complexe... Boln vicios de timid, ca i alt scriitor celebru, tot danez - **Hans Christian Andersen** - va evita orice complica ie matrimonial - de i s-a bucurat, totdeauna, de societatea copiilor i adul ilor. Va duce, iubit i pre uit, de la apropiere sau de la distan , o existen însingurat , sub protec ia lordului Derby, la care locuia i pentru care ilustrase tratatele de zoologie. **“The Book of Nonsense” (Cartea f r noim)** fusese compus pentru amuzamentul nepo eilor contelui i a l veri orilor lui: desene, înso ite de poezioare caraghioase. Cedând insisten elor lor, Edward Lear a continuat s deseneze i s scrie (**Rime f r noim , 25 de imagini f r noim , Cântece i pove ti f r noim** etc.) ceea ce se vor numi **“limerick-uri”** (în irlandez : poezie absurd) - specie literar nou , “o form de comunicare direct , la nivelul mediu de

în elegere i sensibilitate; un **limerick** se compune dintr-o singur strof , num rând 5 versuri i rimând adesea potrivit unei scheme s race i monotone: aabba, în interiorul c reia versurile 3 i 4 calific sau delimiteaz , prin contrast, versurile 1 i 2, versul 5 constituind o concluzie sau o încheiere *sui generis*, întrucât nu are darul s rezolve vreo tensiune sau opozi ie între cele 2 perechi de versuri anterioare, ci, mai curând, s sublinieze ireductibilitatea sau incompatibilitatea termenilor, impasul situa ional” (cf. W.H.Auden). O poezie de club, nicidecum o poezie a comuniunii solitare. De exemplu:

O fat -n alb catifea	Era o domni oar cu-o b rbie
Adâncul nop ii îl scruta,	Ca vârful unui ac cu g m lie
Dar p s relele din zare	i-o duse deci la ascu it
O umpleau de disperare	i pe o harf -n asfin it
Pe fata-n alb catifea.	Cânt mai multe arii din b rbie.

Sau:

Poate p rea paradoxal, dar marele poet i critic literar american, **T.S. Eliot**, la Biblioteca Congresului din Washington, la 9 noiembrie 1948, îl socote te pe E.L. singurul descendent spiritual real al lui **Edgar Allan Poe**, geniul romantic al Americii: “Putem noi oare indica vreun poet al c rui stil s se fi format de pe urma studierii lui Poe? Singurul al c rui nume se impune imediat i de la sine este - Edward Lear. “

S vedem 2 re ete culinare, l sate mo tenere de E. L. Nu prea sf tuim gospodinele s se ia dup sfaturile gastronomice ale lui Lear... - de i acestea sunt date cu toat seriozitatea, gravitatea i precizia, specific engleze ti... :

PL CINT DE AMBLONGI

Lua i 4 (ori 4 ½) fun i de amblongi proaspe i, i pune i-I într-o tig i . Acoperi i-i cu ap i fierbe i-i vreme de 8 ore, f r întrerupere, dup care ad uga i 2 litri de lapte proasp t, i l sa i s fiarb totul în c 4 ore.

Dup ce v-a i încredin at c amblongii s-au fr gezit, scoate i-i afar i pune i-i într-o tingire mare, având grij s -i scutura i bine în prealabil.

Pres ra i deasupra nuc oar pisat , i ad uga i un strat de enibahar, ghimber i o cantitate suficient de piper de Caiena.

Muta i tingirea în odaia de-al turi, i a eza i-o pe du umea. Aduce i-o înapoi dup un timp, i l sa i-o s clocoteasc vreo 3 sferturi de ceas. Agita i cu putere tingirea, pân când amblongii vor c p ta o culoare purpuriu - deschis. Apoi, dup ce a i preparat coca, introduce i-o cu grij , ad ugând totodat un porumbel, 2 ciosvârte de vit , 4 conopide i mai multe stridii - oricâte.

Supraveghea i cu r bdare, iar când vede i c începe s se umfle coaja, ad uga i din când în când câte un pumn de sare.

Servi i pl cinta în farfurii curate, i arunca i -o toat pe fereastr , cât mai grabnic cu putin .

*

PATEURI GROHE TI

Lua i un porc, în vârst de 3-4 ani, i lega i-i de un stâlp unul din picioarele de dinapoi. A eza i-i la îndelab 5 fun i de stafide, 3 de zah r, 2 m suri de maz re, 18 castane coapte, o lumânare i 6 bani e de napi; dac porcul va mânca toate aceste lucruri, mai da i-i pân se satur . Procura i-v apoi ceva smântân , câteva felii de brânz de Cheshire, 4 testele de hârtie de scris i un plic cu ace. Face i din toate astea o past i pune i-o la uscat pe o pânz cafenie, curat i impermeabil . Când pasta e perfect uscat – dar în nici un caz înainte – începe i s -i c ra i porcului lovituri zdravene, cu coada unui m turoi mare. Dac gui , repeta i loviturile.

Cerceta i pasta i bate i porcul, alternativ, timp de câteva zile, iar la cap tul acestui interval vede i dac s -au transformat în pateuri grohe ti. Dac nu, înseamn c n-au s se transforme niciodat . În care caz, pute i da drumul porcului, întreaga opera iune fiind termin at .

(note biografice i selec ia textelor – **A. Botez**)

*

ultima or (ultima oar)

MAI EXIST M???...

P rin ii no tri, exaspera i de barbara ocupa ie sovi etic , î i f ureau, febril-maladiv, absurdul „vis american”, f r alt temei decât dorin a de a se plasa deasupra unei realit i cumplite, de violuri i viol ri i crime i jafuri, f r sfâr it, ale pravoslavnicilor fra i...Doar tiau, cei mai mul i dintre ei, c SUA (ca i Australia) s-au creat ca un Babilon al Infrac iunii: înafar de unii „refugia i politici” protestan i, din statele din Sud - în SUA veneau, cu gr bire i prec dere, cei ce sc pau de treang, într-un fel sau altul, din Europa...Dar, unii dintre p rin ii no tri, au tiut nu doar s stea cu urechea, nostalgic, la posturi radiofonice str ine, ci s ia i flinta în mân , urcându -se în mun i, înfruntând cu cântec,

moartea - refuzând, minunat de absurd! - s devin sclavii comunismului stalinist! i declarându-se, pe dată i pe fa , prin fapt i vorb , antisovietici i anticomuni ti!

Noi, cei de azi, care vedem, prin mass-media i personal, c SUA nu pot fi considerate „liderul mondial al democra iei”, cât vreme au (în peste 60% din state) - pedeapsa cu moartea, iar comportamentul interna ional al guvern rii SUA este de-a dreptul NAZIST! (n-au împ r it ei lumea, guvernând petroli ti ai SUA, în „necesarul i alesul popor hegemon” i...cirezii cu „pierderi colaterale”...?) - c este posibil, pe de-o parte, ca pre edin ii României (domnii Iliescu, Constantinescu, B sescu) s cheme ocupan i str ini, de data asta americani - în baze militare f urite pe p mânt românesc (s-a f cut, oare, referendum, în privin a accept rii ocupa iei militare m ascate, i noi n-am tiut? - era o chestiune care interesa nu doar na iunea român a prezentului, ci i na iunea român a viitorului!!! - oricât se screme tandemul domnul Frunda-Severin, dimpreun cu masonica i netrebnica UE, s ne tearg cuvântul „na ional” din Constitu ie - noi tim, cu Eminescu i Mickiewicz, deolalt , c patria este, întâi i pe urm , în suflet... - iar dac nu e acolo, întâi - apoi nu e nic ieri, niciodat !) - pe de alta, s înjoseasc neamul românesc, pân la a-l pune în patru labe i a accepta neacceptatul, sub suzeranitatea celor patru vânturi (noi am ajuns s întreb m dac avem voie s respir m: pe NATO, pe UE...Washington-ul, Strasbourg-ul - numai pe bie ii no tri pl mâni - NU!!!) - ei bine, noi ar trebui s devenim, pe dată i pe fa , antiamericani.

C nu devenim, pe dată , antiamericani, e bine - pentru c , totu i, în primul rând, trebuie s devenim antiguvernamentali: americanii, mai ho i ca sovieticii, n-au venit de capul lor, ci invita i de guvernând ii no tri (cam câte parale i facilit i aduce un **pact cu diavolul**, stimabililor, venerabililor???) . i c n-am luat flinta în mân - iar i e bine i l udabil, c ci „cine scoate sabia, de sabia va pieri” (chiar dac guvernând ii farisei -trâmboi a i ai SUA nu o tiu - noi, cre tini discre i, vechi i autentici, se cuvine s-o tim!) . Dar chiar s ne l s m scuipa i, c lca i în picioare, uci i cu sfidare rânjitoare - i s d m din umeri, ca retarda ii mintal - asta nu ne-o iart nici Hristos, Cel care a pus mâna pe bici, chiar în Templu - când a fost vorba de obr znicia surd i înd r tnic a Zarafilor -Negustorilor Mamonici!

Cum adic ? Sergentul american Steven Greg Fisher îl ucide pe pensionarul **Virgil Brescan**, pe trecerea de pietoni, în România - i guvernând ii no tri îl las s fie feliicitat în SUA...Pu ca ul marin american Christopher Van Goethem îl ucide **pe atât de îndr gitul cânt re român Teo Peter**, în România - i guvernând ii no tri îl salut , slugarnic, la grani a româneasc , în trecerea M riei Sale Criminalul, spre SUA - unde va primi „mustrare scris ” (ca un elev care a copiat la teza ...). Mult mai grav: câtu mai tribunalul militar din A Patra Rom - NEAG EXISTEN A MORTULUI(în taxiul fatal!)...Deci: moartea unui „supus” român nu conteaz nic i cât sucombarea, între degetele unei babe, a unui p duce!!!

Care e reac ia oficial româneasc ? Pre edin te B sescu face edin la Interne, spunând c „Mafia a ajuns pe masa Guvernului” - i apoi, ca s nu piard voturi cu viteza luminii, bâlbâie cev a cu „poate” i cu „parc ” - spunând c el „nu va permite”...Cui i cum? Când semnezi pacte cu diavolul - te ia...dac nu le respec i, stimabile!!!Premierul bâiguie i el, mult mai fariseu-lucid-diplomatic, c va da bani familiei, dac ...Dac ce, stima bile, venerabile? Dac va rupe în buc ele tratatele criminale, absurde i tr d toare, unice în istoria lumii i popoarelor, prin care Iliescu -N stase-Geoan (2002) i B sescu-T riceanu-Ungureanu(ratificare i „plusare”, în 2005) s-au angajat s nu-i predea pe infractorii americani de pe teritoriul României, c tre CPI? i vedem c nici Justi ie Române!

„Trebuie s ne fie ru ine c suntem români” - a spus, îndurerat i obidit, **Teo Peter Jr.** - i are dreptate. **Nu doar de guvernând i trebuie s ne fie cump lit ru ine - ci, mai ales, de noi în ine.** C guvernând ii, de 16 ani încoace, sunt tr d tori de ar - am înv at asta - nu-i o noutate.. Dar ce sperân mai e s afl m, în viitor, altfel de guvernând i, ne-tr d tori i ne-jigodii - dac nu mai reac ion m, nu mai d m semne c tr im, c exist m - biologic i spiritual??? **Dar - mai exist m noi, oare?** C ci existen a nu se m soar , la om, în cantitatea de oxigen profanat - ci în cantitatea de demnitate i verticalitate, pe care o are acesta - demnitate i verticalitate dovedite prin spiritul combatant, în r zboiul v zut i nev zut, al turi de Hristos, împotriva Satanei. Or, atâtea javre ordinare, care apar „pe sticl ”, sub nume de „anali ti politici”, ori „istorici de serviciu”, mercenari ordinari, care sunt în stare s nege ori afirme orice vor STR INII, numai i numai împotriva românilor i a interesului na ional al României - atâtea iude pe metru p trat, n-a avut, s raca Românie, de când e ea...

Dac în elegem, oarecum, blazarea popula iei Româ niei, dup scenariile decembriste i post-decembriste - nu putem în elegem **completa adormire a spiritului de solidaritate** (valabil pân i la animale!) i faptul c **ne-am înv at, cu atâtea comoditate i nesim ire bovin , NUMAI rolul de victim** - ca pe un dat...Al cui? Dumnezeu n-a hot rât nici unui popor s fie victim (ia privi i cum se zburlesc de s lbatic, numai la ni te vorbe i b nuieli, neamuri precum israelii ori palestinienii! - i ce preten ii obraznice, absurde i mechere ridic primii di ntre ei...), ori popor de categoria a doua, a noua etc. etc...Cu atât mai pu în românilor, care, afirm profetic însu i Sfântul Eminescu - vor deveni Candela Lumii!

Orice popor, biped spiritual, la o jignire precum aceea a m s c rilor americani (un pse udo-popor babilonic, condus cu biciu ca falsei democra ii, de c tre co cari!), în cazul **Teo Peter** - ar fi ie it, cu c el, cu purcel, pe str zi, i ar fi spart cel pu în ferestrele ambasadorului SUA...Anterior, îns , acestui fapt - orice popor, biped spiritual, în 2002, când s-a semnat tratatul, demn de „**Ubu Roi**”, cu SUA - ar fi ie it, cu c el, cu purcel, i ar fi spart cel pu în ferestrele Pre edintelui, Premierului i Ministrului de Externe, care au semnat o astfel de monstruozitate (**letal** , pentru demnitatea noastr !)

Cât de tare s-au trezito-ofuscat românii? Au mârâit, în somn, ni te j lanii, înscrise , ca e-mail-uri, la **Antena 1** - iar vreo 4 -5 cânt re i, rebegi i i somnatico-lunatici, s-au rotit în jurul cozii proprii, pe sub grilajele Ambas adei SUA la Bucure ti...Asta a fost tot - dac nu punem la socoteal talk-shaw-urile mechere ti, în care ziari ti cu f lcu e zdravene au afirmat, înfapt, c „a a ne trebuie” i c „cine -i nebunul care s se pun azi cu SUA”? Numai casandricul cuplu Pale r-Cristoiu a zis ceva despre „retragerea trupelor române din Irak”...

M i români, noi mai exist m, oare - sau am disp rut, demult, de pe fa a planetei Terra - i, în locul nostru, au r mas ni te clone înfior toare? Cum adic : „cine -i nebunul s se pun cu SUA”? Nu zic s declar m, precum islamicii, „SUA=Marele Satan” - dar, dac ungurii, germanii (care-au fost c l ri i de americani o jum tate de secol) sau alte popoare vertebrate - ar fi p it ru în ea ce-am p it-o noi (s ne exprim m corect: dac americanii I-AR FI PERMIS cu ace tia s -i ru în ea astfel!!! - ceea ce ne îndoim profund - c ci numai guverna ii României, de 16 ani încoace, sunt campioni mondiali la slug rnicie gre oas , yes-menit !!!), nu f ceau nimic decât îi înaintau o not de prote st (vehement!) ambasadorului SUA la Bucure ti; apoi, probabil, un ultimatum, con inând o dat fix pentru trecerea respectivului inoportun, cu tot cu bulendre, „retur” în SUA - se retr geau din structurile caracatoido-petrolisto-criminale ale NATO (ceea ce, bun-în eles, în cazul nostru, avea drept consecin retragerea trupelor în untrul grani elor României - c ci, pe noi, tot noi ne ap r m mai bine, nu ocupan ii...). A a fac statele **care mai exist** , dac chiar vor s - i demonstreze existen a lor pe planeta Terra. Dintotdeauna pentru totdeauna, un popor a trebuit, trebuie, va trebui s se impun , **chiar cu for a**, pentru a-i fi recunoscut bipedismul. Dac nu - sub cnut, „pa ol na Sibir” sau „pa ol na Alaske”... - i, în loc de voce sonor i autoritar , mândr - biete mugete neajutorate (care, în traducere uman , vor însemna, într-adev r: „cine-i nebun s se pun cu St pânul?”... - fie acest st pân diavol sau om - n-are importan ...chiar nu mai are...).

Din fericire (pentru mine...), eu mai cred în Sfântul Eminescu - i în spusa Lui: „N-a vrea ca alte/Popoare s mai fie c-al meu - nu merit ele/S -i semene. Poporu-mi menitu-i s fie/Altfel de cumu-s alte. Eu nu cer fericire/Pentru a lui via , - O, na ie iubit /(...)voi s te v d, iubit, nu fericit - **mare!**” Dar s nu uit m c , în acela i poem **Andrei Mure anu** - Eminescu presupune i „tic lo irea”(eventual) a poporului -stejar - refuzul acestuia de a ie i din complexul (comod biologic - dar total perdant spiritual!) victimiz rii perpetue i pasive - i-atunci: „Mai bine stinge, Doamne, via a gin ii mele./Decât o soart aspr din chin în chin s-o poarte,/Mai bine-ating -i fruntea suflarea m rii moarte!”(prof. dr. **Adrian Botez**)

*

MUFTIUL NICOLAE MANOLES CU, sau : INTOLERAN A TOLERAN EI

Când un individ ca Nicolae Manolescu, pre edintele Uniunii Scriitorilor, roste te , senten ios, cu aer jupiterian: „**E inadmisibil**”(...s ne oprim de a înjura religia/religi ile - în cazul de fa , se accentua pe cea musulman , dar se extrapola **c tre toate religiile Terrei!** - **religia** trebuind s dea bir cu fugi ii, în fa a mult clamatei „libert i a presei” i a ESTETICII... - de doi bani!) - ceva nu e în regul .

(Era edi ia special de la postul **Antena 3**, ora 15, din 6 februarie 2006 - i se dez b tea cazul celor 12 caricaturi ale Profetului Mohamed, reproduse de ni te cretini ziari ti români, dup modelul unor cretini ziari ti str ini - c-a a e bunul obicei românesc, s iei de la str ini tot ce e dement, strident - r u i prost, prin defini ie! **Religia musulman** , **mai tân r** , **deci mai vie i mai atent cu sacrul, decât celelalte religii** - **interzice reprezentarea figurat a Profetului Mohamed**. De ce, oare, dac noi, zi i cre tini [?!... - „obosi i”, cum foarte elegant se exprima pre edintele Clubului de Pres Român, C.T. Popescu...], accept m, cu condamnabil blazare, mizeria moral a unei piese de teatru, în care este blasfemiât însu i Dumnezeu-Hristos!!! - s nu permitem musulmanilor s fie mai respectuo i decât noi, cu ce au ei sacru: Profetul - Alesul, pe P mânt, al lui Dumnezeu-Allah??? **Ar trebui s ne fie lec ie i înv tur de credin i atitudine moral-spiritual !!!** - ne referim, exclusiv, la **respectul fa de sacru** al musulmanilor! - nu i la excesele de violen ale unora dintre ace tia!)

Adjectivul „inadmisibil” , în lingvistica modern , este semnul **intoleran ei absolute** - iar sus-numitul domn îl folosea pentru a ap ra „**toleran a absolut** ” - în ce prive te **libertatea de expresie** (a mass mediei - de fapt, în cazul în spe , **libertatea de a blasfemia, de a manipula grosolan mul imile P mântului, spre vrajb absurd** , dar

profitabil pentru instaurarea Guvernului Mondial de Infractori !!! – pentru a avea satisfac ia sinistr de a proclama „r zboiul/ciocnirea civiliza iilor”, de a distruge solidaritatea uman , sufletele tuturor oamenilor...) - **libertate de expresie** ca drept „greu dobândit, dup odioasa dictatur ” – bla-bla-bla... F r s tie (sau luându-i Dumnezeu min ile i f cându-l s uite) un lucru: orice ine de **absolut** - ine de **divin**, deci de **intoleran /radicalism!** Ei bine, tocmai când s-o fac pe port-stindardul DEMOCRA IEI – Nicolae Manolescu devine port-stindardul, **MUFTIUL ILOGICULUI** - dar i **MUFTIUL INTOLERAN EI!!!** Sub masca fariseic a toleran ei, domnia sa **NU ACCEPT DREPTUL OMULUI TERESTRU DE A AVEA CEVA SFÂNT!!!**

Evident, nici noi nu suntem de acord cu excesele de violen ale unor grupuri de musulmani, din întreaga lume, vis-à-vis de grosol nia incult a unor ziari ti danezi (urma i de unii incult i ziari ti francezi, spanioli, germani, români...). Dar noi, care, în aceste ultime decenii, am v zut c toate grani ele moralei sacre au fost înc lcate, pe rând, în delir epileptic! – de nebunii planetei - de i ne consider m tradi ionali ti radicali - oft m, i ne dovedim infinit mai toleran i decât un domn numit N. Manolescu - spunând: „O, nu, d-le Manolescu - totul a devenit admisibil, în lumea construit de cei ca dumneavoastr , adic de cei f r nimic sfânt! **Devine admisibil pân i faptul ca un mare critic literar ante -decembrist - s devin , în epoca post-decembrist , un fariseu i o iud , care s fie instrument al distrugerii/r stignirii tinerilor rii, prin manualele a a-zis alternative, de Istorie i Român !!!** Devine admisibil pân i faptul ca s se erijeze în port-stindardul toleran ei - cine? - **tocmai N. Manolescu, cel care s-a instituit în Marele Inchizitor al cazului Goma -Stoiciu!!!** - dându-l afar , din postul de redactor ef adjunct al revistei *Via a româneasc* -Bucure ti, pe marele poet român **Liviu Ioan Stoiciu**, într-un <<proces>> de tip stalinist - pentru c acesta publicase câteva pagini din *Jurnalul* foarte cunoscutului prozator român, rezident la Paris, **Paul Goma** - în care ultimul f cea câteva observa ii personale, de mult bun -sim , la adresa unor neru ina i tor ionari i mafio i de origine israelit , care insultau i continu s insulte poporul român! Bineîn eles, poetul i ziaristul LIVIU IOAN STOICIU era înfierat, cu mânie proletar , în acest “proces” stupid, ca ANTISEMIT!!! (i, bineîn eles, dac -l prindea pe însu i domnul Goma în România - N.Manolescu l-ar fi dat fl c rilor, urgent!).

Gros obraz trebuie s dobândeasc cineva, pentru a merita („Vrednic e ste!...”) s fie „hirotonisit” Muftiu al Uniunii Scriitorilor...Adev rat, nu-i la îndemâna i la îndeobrazul oricui...Dac , printr-o minune, fi uica asta din Adjud va ajunge sub ochii dumneavoastr divini - în s afla i, prea-sfin ite Muftiu Manolescu N., c o muschi uman efemer v asigur de toat admira ia ei dispre uitoare ...Bun-în eles, asta nu v va afecta, în nici un fel, minunata i reputata dumneavoastr digestie... (prof. dr. **Adrian Botez**)

***

po ta redac iei

LIVIU DANIEL ANGHELU , IX A : Nu- i lipse te deloc sensibilitatea, dar înc nu tii cum s i-o exprimi. Cred c nu- i va suna în ureche a reclam , invita ia cenacli tilor revistei **CONTRAATAC** de a le face onoarea s vii la edin ele lor de „lupt cu textul” - din care, sper, vei pricepe ce- i mai lipse te i cam cum ar trebui s sune poemele tale (tip *Desp r ire*), ca s -i impresioneze i pe al ii, nu doar pe tine. Într-o prim instan , Poezia, Proza etc. sunt, totu i, probleme de comunicare...

LIDIA TANC U, IX A: Un început cât se poate de viu i proasp t. Evident, cu ce s înceap un poet tân r, decât cu tema IUBIRII? Dar, drag Lidia, Poezia nu e doar rim , „a suna versurile din coad ”...Sensibilitate i senten iozitate, tendin a c tre medita ie - da, sunt printre calit ile marilor poe i. Î i mai lipse te un fleac: s -i mai faci i pe al ii s plâng i s mediteze, dimpreun cu sufletul/mintea t u/ta! Consider c sfatul de a onora, cu prezen a ta, cenaclul revistei **CONTRAATAC**, atunci când se pune afi ul i „se zvone te” prin liceu, datorit „heralzilor” mei (printre care i colega i prietena ta Irina Birt olom) - n-ar fi, pe moment, un sfat tocmai r u...Analiza pe text î i v a folosi, oricum, i pentru sus inerea bacalaureatului, la Român !

DELIA SAVIN, XI C: M-ai surprins absolut pl cut: în urma „d sc lelilor” cenacli tilor, te-ai pus pe treab , i, dintr-o bocitoare necalificat , cum erai, în primele tale „dezv luiri” cam...non -poetice - ai ajuns s scrii versuri remarcabile! Când am citit, acum 2 s pt mâni, versurile pe care mi le-ai strecurat în mân , pe holul liceului - aproape c nu-mi venea s cred c **fluturile a ie it atât de repede din crisalid !** Bineîn eles, stâng cii mai sunt, destule! - dar ceea ce scrii e CHIAR POEZIE!!! Ce r mâne, dup ce se tai e cam ¼ din text - sunt versuri atât de remarcabile c , deja, precum ai v zut, e ti prez ent la rubrica **PORNI LUCEAF RUL...**, sec iunea **DEBUT!** Mai mult: am fost impresionat de revolta ta, atât de sincer i de curat , împotriva tic lo iilor, violen ei, nesim irii i iresponsabilit ilor care ne lovesc, la tot pasul, în lumea noastr - am fost impresionat de limpezimea de cristal a privirii tale, înc de copil inocent - încât i-am f cut loc i la rubrica de eseuri ale elevilor: **CALEA, ADEV RUL I VIA A** - cu esul t u, **V D...**Felicit ri c lduroase - i bun-venit în rândul tortura ilor de Poezie i al c ut torilor de Omenie !...

FLORINA SECAR , IX C: Interesante, chiar captivante, paginile date mie, de tine - dar sunt texte ale „omenirii”, nu texte originale! *Legile lui Murphy* circul , de ceva vreme (decenii...), printre elevi i adul i...La fel, parabola despre **Bogie, Orgoliu i Iubire** - de altfel, foarte frumoas . Dar, însu i faptul c te orientezi c tre texte de bun-gust i valoroase, din punct de vedere moral-estetic - îmi îndrept e te speran a c te vei apuca, eventual dup **modelul** lor - s - i creezi **propriile** tale texte. Originale. Care texte (de ce nu?) poate c vor deveni, cu timpul, mai valoroase decât chiar modelele tale de azi...

IONELA C LUG RU, IX B: „Meniul” propus de tine („Dou linguri e, dintre cele mai mici, de...R BDARE, una ce cu – cât mai mare! – de ...BUN TATE” etc.) este foarte amuzant i nostalgico-romantic, totodat - dar mult prea influen at de texte colaterale, din a a-zisul „folclor literar”...Ne-ai trimis, îns , i o poezie - *Dilem* ; de obicei, se spune : „cu o rândunic , nu se face prim var ”... Dar discursul t u poetic este atât de hot râ, expresiv, sincer, concis i clar, în concordan cu drama spiritual-ontologic a tineretului contemporan - încât, trecând peste obiceiul cenaclului nostru (acela de a a tepta s se strâng mormane de „dovezi poetice”!) - am riscat i - **te-am debutat!** De-om fi gre it, al nostru s fie p catul! Sensibilitatea ta deosebit o cuno team mai de mult, din compuneri - i consider m c frecventarea ritmic a cenacului nostru – plenul „b t liilor” de opinii etc. - te vor determina-ambiona spre continuarea a ceea ce ai început bine! S fie într-un ceas bun! Mult spor, perseveren i...succes!

ION Z. BARD

*** *FINE* ***